

POLICISTA č.10/2008 – Ročník 14.
z obsahu

Na obálce titulní foto Václava Šebka

slovo policejního prezidenta

Motivační program.....6

reportáže

Hezké české slovo.....2-5

Všeho chuť kriminality.....20-23

výročí

Přehlídka 2008.....7

zahraničí

Tetování – poznávací znamení ruské mafie.....10

Boty Crocs jsou nebezpečné.....11

Neomezená rychlost v SRN.....12

Zabezpečeno Armatixem.....13

slavné policejní pomníčky

Slečna v kufrech.....14-15

pravidla slušného chování

V zaměstnání.....17

internet

Našli jsme pro vás na internetu (10).....18

prevence kriminality

A snít na konci léta.....19

Jeseník se baví.....19

nové zbraně

Omega: nová generace CZ 75.....25

rozhovor

U policistů v Belgii.....26-27

Policejní hudba na pochodu.....38-39

portrét

Starý detektiv vzpomíná.....28-29

školství

Nejdůležitější je dojet.....30-31

povídka

Kongres detektivů v Praze.....32-34

křížky u silnice

Po hlavě z mostu.....35

z policejních archivů

Perlustrační lístek.....36-37

kultura

Pro koho je tahle země?.....40

Do počtu s výpočty.....40

analýza zločinu

Poslední tabu padlo.....44-46

integrováný záchranný systém

Den na jezeře.....47

sport

Policejně sportovní všestrannost.....48

čtenářská soutěž

Doteky univerzitní, architektonické, kořenářské.....24

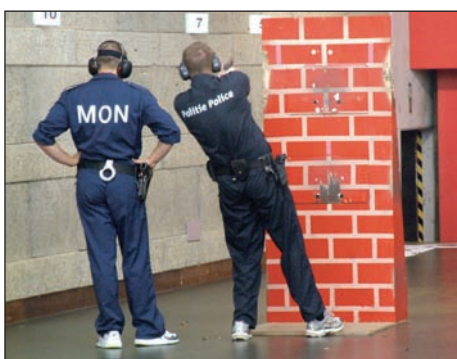
HEZKÉ ČESKÉ SLOVO (str. 2-5)

OMEGA: NOVÁ GENERACE CZ 75 (str. 25)

VŠEHOCHUŤ KRIMINALITY (str. 20-23)

U POLICISTŮ V BELGII (str. 26-27)

POLICEJNÍ HUDBA NA POCHODU (str. 38-39)

POSLEDNÍ TABU PADLO (str. 44-46)

DEN NA JEZEŘE (STR. 47)

POLICEJNĚ SPORTOVNÍ VŠESTRANNOST (str. 48)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: **Mgr. Jitka GJURICHOVÁ**

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka **Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ** Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: **974 816 570 až 577**, Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: **nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4** Tel: **974 816 571**, fax: **974 816 846**

e-mail: redakce@mvr.cz, <http://www.mvr.cz/casopisy/policista>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvozdčanská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.

Redakční uzávěrka 17. 9. 2008. Číslo 10/14, ročník vychází 13. 10. 2008.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996.

Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor.

Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Dálnice. Když si to slovo za první republiky čeští vlastenci vymysleli, už stály v Itálii autostrády, v Německu Autobahny – a v Americe ovšem Highways. Kupodivu, i dnes, šedesát let poté, co se o něčem podobném jako o nezbytnosti začalo mluvit i kolem Vltavy, tu máme dálnice doopravdy – a říká se jim pořád stejně. Česky. Navzdory pronikání „světovosti“ do naší těžce zkoušené mateřštiny tohle slovo nikdo nezpochybňuje. Anebo to ještě nikoho nenapadlo.

HEZKÉ

ČESKÉ SLOVO

Stavět se měla československá dálnice už před válkou, koncem let třicátých se projektovala, po okupaci se dokonce opravdu s budováním na Vysočině začalo: z důvodů vojenských a směrem k východu. Drang nach Osten! Selbstverständlich! Ale nedostavělo se. A pak se zase třicet let už jen mluvilo.

V jedenasedmdesátém s velkou slávou otevřeli konečně první úsek: z Prahy do Mírošovic, to bylo všechno. A na dost dlouho. Dokonce tehdy i lidová tvořivost pochopila, proč se vlastně říká zrovínka DÁLNIČNICE – dvacet kiláků, a DÁL NIC.

Nu, čas oponou trhnul, třebaže to trvalo. Dnes měří dálniční síť české republiky zhruba 600 kilometrů. Záměr je asi 1 200: včetně takzvaných rychlostních komunikací, značených nikoli D, ale R, jež jsou jinak značně technicky méně náročné. Hlavně jde o poloměr zatáček. A výhledově by měla tuzemská dálniční síť mít přes dva tisíce kilometrů. Ale toho se nedožijeme.

Od první chvíle, co se dálnice budovaly, bylo jasné, že nad bezpečností v jejím provozu budou bdít speciální oddělení dopra-

váků. První se otvíralo souběžně hned s prvním úsekem: v Mírošovicích. Slouží dodnes.

Celkem má dnes dopravní policie dálničních oddělení šestnáct. V různých vzdálenostech od sebe, obsazená různě početnými týmy policistů. Nemají tam vůbec snadnou službu. Dálnice je rizikové místo.

Lidé v debatách, ale i média v článcích nezřídka užívají termínu „dálniční policie“ – netušíce, že nic takového v České republice neexistuje. Takzvaní dálniční policisté, tedy osazenstvo dálničních oddělení, jsou úředně vzato normální příslušníci služby dopravní policie. Dopraváci. Stejně jako jejich kolegové, kteří vyšetřují nehody, měří rychlost a nechávají fouknout do balónku. Jenom slouží na některém z dálničních oddělení, většinou dost daleko od jiných lidských sídel. Zato na dohled ruchu a neutuchajícího šílénství, jež dnes dálnice vůbec, a české zvláště, představují. Policisté dálničních oddělení nejsou řízení centrálně, podléhají dopravním odborům krajských ředitelství. Za zmínku asi stojí,

Speciální vozidlo, které jezdí k dálničním nehodám, ale dá se využít i tehdy, když je třeba informovat řidiče o nějaké události na trase. Tabule na střeše se vztýčí a stručná světelná sdělení mohou pomoci z nesnází...

že existuje dálniční oddělení v kraji, který vlastně ještě nemá dálnici: Chotoviny, co by kamenem dohodil od Tábora. Přesně řečeno, zhruba dvacetikilometrový úsek dálnice D3 už tady je, jezdí se po něm utěšeně a řidiči se nemohou dočkat prodloužení. Ale než bude, dálniční oddělení by se zde „neuživilo“. Budova tedy stojí, postavi-

li ji – jako všechna ostatní – pracovníci Ředitelství silnic a dálnic v těsném sousedství svého střediska údržby, ale zatím zeje prázdnou. Je bez technického vybavení, nikdo tam neslouží. Jen se přes zimu temperuje, aby jako neobývaný objekt nechátala (chalupáři vědí, co to znamená).

Na straně druhé máme hezký kus dálnice, kde oddělení nejsou. U Ostravy. Tam se při výstavbě na ně pozapomnělo a teď se vedou bouřlivé debaty, kdo je má postavit a kde na ně vzít.

Ale i na těch dálničních odděleních, která stojí a fungují sedm dnů v týdnu čtyřicet dva hodin denně, není služba žádný med (ale co je dneska u policie med?). Za doslova každého počasí jsou zdejší policisté stále v pohotovosti, a když je venku úplně nejhůř a padají trakaře, možno s jistotou čekat, že se nepochybně brzy něco přihodí a policisté budou muset do mlhy, fujavice, průtrže

včas. A tak se v bezprostředním sousedství služebních objektů postavily i obytné domky pro silničáře a policisty. Po dobu, kdy policista na dálničním oddělení slouží, má střechu nad hlavou i se svou rodinou.

Možná, že tohle je tak trochu důvod, že chronický nedostatek policistů na dálnici nepocítují tak těžce a akutně. Protože kdo odejde, má smůlu, stěhuje se bez pardonu.

Na nových odděleních už ale tuhle vymoženost nehledejte.

Jméno severočeské vsi Řehlovice by znal málokdo, nebýt dálnice D8. Díky ní kousek za obecními humny, na dohled říčky Bíliny, vyrostlo Středisko údržby a v těsném sousedství, vlastně přes cestu, tradičně a racionálně, také policejní dálniční oddělení. V současnosti největší, nebo správně řečeno nejpčetněji obsazené v české dálniční síti.

Novostavba stojí přes dva roky a zvenčí stále vyhlíží, jako když zedníci odešli včera: architektonicky žádná sláva, účelová patrová budova, ale stačí vejít dovnitř a octneme se vskutku ve století, v němž jsme jaksí všeobecně. Tedy v jedenadvacát-

Záběr jedné ze 197 kamer

Velín tunelu Panenská a jeho dispečeri ve službě

mračen, řetězové havárie... Koneckončů, je to jejich práce, věděli, do čeho jdou, a jsou za ten risk placeni, zajisté.

Sluší se prozradit, že policisté ze starších dálničních oddělení mají oproti svým kolegům z měst a obvodů určitou výhodu. Dostávají služební bydlení. Už při výstavbě dálničních oddělení a středisek údržby se dříve počítalo s tím, že tyhle služebny stojí zpravidla dost stranou větších sídel a dojíždění do služby odněkud z daleka by mohlo působit velké problémy – a někdy by mohlo být úplně nemožné dostat se do služby

tém. Moderní technika tady kraluje na každém kroku. Ne, že by už pro ni lidé v uniformách byli jen jako doplněk, ale rozhodně by se bez ní neobešli. Anebo by jich muselo tady sloužit dvakrát tolik.

Takhle jich postačí osmačtyřicet, což je tabulkový stav: a v tomhle případě bude prý na podzim dokonce naplněn, až přijdou poslední očekávané posily ze školy.

„Úplně začátečníky po škole si musíme napřed trochu doškoolit, než je pustíme do služby samotné,“ přiznává řehlovický šéf nadporučík Mgr. František Rainer. „Na

straně druhé – policista, který třeba roky odsloužil na dopravce ve městě, nám zprvu taky moc nepomůže. Služba na dálnici má prostě svoje zvláštnosti. I když nám někdy kolegové naplň žertem přezdívali „jednosměrky“ a myslí si, že to máme snadné. Opak je pravda.“

Policista z dálničního oddělení má totiž podstatně pestřejší náplň práce než lidé z dopravních inspektorátů a nehodovek.

Škála prací je bohatá a vyžaduje značnou specializaci. Zajisté, jsou tu policisté, kteří hlídají v dálničním provozu, jsou tu další, kteří jezdí k nehodám, ale zrovna tak tu najdeme specialisty na technický stav kamionů, kontrolu jejich řidičů, zda dodržují předepsané pauzy, a podobně. Dálniční policisté si však navíc musejí vědět rady s narušením veřejného pořádku i s drobnějšími kriminálními delikty, které se odehrávají denně na parkovištích, u benzínek a v motorestech.

Dotyčné oddělení funguje zhruba deset let a nemělo vždycky podmínky tak ideální. Napřed bylo domovem v Lovosicích, tam ho vyplavila voda, tak se stěhovalo do areálu jednoho zemědělského družstva. Tamní budova byla v tu chvíli jediná k mání, kousek od dálnice a za přijatelnou cenu. Nu, a pak se postavily Řehlovice: přišly na čtvrt miliardy, ale je to barák k chlubení nejen v Čechách, nýbrž i po Evropě.

Dříve se dálniční oddělení dopravní policie stavěla na základě dohody ministerstev dopravy a vnitra současně a v těsném sousedství se Středisky údržby dálnic, jenže to už neplatí. Dohoda není a tak je zatím nejasné, jak dál. Na Ostravsku zatím nová oddělení chybějí a veškerá monitorovací technika je provizorně svedena do velína Střediska údržby dálnic v Ostravě. Nepochybně bude nutné věc ujasnit a koncepčně vyřešit, nové kilometry budou záhy přibývat a dálnice bez trvalého policejního dozoru existovat nemůže.

„Vedle nutnosti dozírat na bezpečnost a plynulost provozu jsou tu i další problémy, jež kolem dálnice vznikají,“ vysvětluje podplukovník PhDr. Rostislav Plachý, CSc., který má na Policejním prezidiu dálniční oddělení v referátu. „Dálnice přitahuje i kriminální živly, na odpočívadlech se krade i loupí, od pump ujíždějí řidiči bez zaplacení a jiní se zbraní v ruce přepadají obsluhu pro peníze. Ale měli jsme už i ještě závažnější kauzy, dvě vraždy dokonce, v Rudné a v Lovosicích, na jejichž šetření chlapi z dálničních oddělení participovali.“

Vedle toho zní tedy jako relativní maličkost, že české dálnice, a zejména technologie sloužící k jejich provozu, přitahují neúnavně dobyvatele barevných kovů. Kradou se kabely i další součástky, nejhůřší je, že krádeží v hodnotě desetitisíců nezřídka pachatelé způsobí mnohem větší škody a navíc tím ohrožují lidské životy.

„Nakopnou kabel v touze po mědi, a když zjistí, že je optický, urychleně utečou. Jenže vzniklá škoda může klidně dělat deset milionů,“ vysvětluje doktor Plachý. „Že se krade nafta z nádrží u mýtných bran, jimž ještě chybí přípojka k síti, je obecně známo. Jenže tolik lidí, abychom ke každé-

mu agregátu postavili hlídku, nemáme a mít nikdy nebudeme...“

Osazenstvo dálničních oddělení tudíž funguje i jako odnož kriminální policie – vyšetřuje činy, za něž pachatelé hrozí do tří let nepodmíněně. Nicméně dobrý výkon služby je někdy dostane do situací podstatně závažnějších a nebezpečných.

„Nedávno se stalo, že hlídka dálničního oddělení v Poříčanech zastavila vůz pro vcelku banální prohřešek a během kontroly si policista všiml, že řidič má v palubní schránce pistoli.“

Předvedla tedy pána na oddělení a tam se zjistilo, že povolení na zbraň dotyčný nevlastní – a pak se ukázalo, že je stíhán ve Francii pro loupež se zbraní v ruce. Dálniční chtělo předat provinilce kriminálce z Nymburka, jenže ta odmítla věc převzít, naštěstí se tedy podařilo zalarmovat Cizineckou policii a už to jelo. Lupič putoval do vydávací vazby a teprve, když si pro něj z Paříže přiletěli, dorazili kriminalisti z Nymburka – že by se tedy na pána podívali.“

Součinnost je problém, jenž dálniční policii ostatně souží dost často. Jejich úseky vedou totiž přes dva i tři okresy, nebo dokonce kraje – a domluvit se, kdo je kompetentní celou kauzu převzít, je někdy obtížné.

„Někde to jde líp, v některých okresech mizerně,“ věcně říká podplukovník Plachý. „Navíc je tu potíž v tom, že dálniční oddělení sice dělají kriminální věci, ale nemají kriminalistického technika. Na některých si někdo z policistů udělal aspoň kurz pro techniky pomocné, který velmi dobře připravila pardubická Vyšší policejní škola, ale občas se nám zase stává, že státní zástupce dokumentaci od pomocných techniků neuznává. Není mu dost odborná...“

Řehlovický úsek dálnice bude mít – po dostavění dlouho odkládaných částí D8 – zhruba padesát kilometrů, zatím měří „jen“ devětatřicet. A skoro celá zdejší trasa je vedena buď v zářezu, po mostech, anebo tunelem. První dálniční tunel v České republice byl Valík u Plzně, ale tam je vidět z jednoho konce na druhý pouhým okem, zatímco Panenská má 2 196 metrů a značné převýšení: severní portál ústí ve víc než šestí stech metrech nadmořské výšky. Což znamená, že řidič může dole opustit sluncem zalitou krajinu a nahoře vjede do mlhy, vánice nebo mraků.

„Dálniční tunely jsou projektovány a stavěny na stokilometrovou rychlost, ale tu jen málokdo v podzemí zvládne psychicky. Proto povolená rychlost v tunelu je ve zkušebním provozu šedesát, v běžném pak osmdesát kilometrů v hodině.“

Kolik řidičů ji překročí? Nadporučík Rainer mávne rukou: dvacet procent projíždějících ji dodrží! Ano, nejde o překlep. Postavit tam hlídku a vybírat? Stavět čtyři auta z pěti? To by dost dobře nešlo. Naštěstí je tu už telematika. Sofistikovaný systém, který se patřičně nastaví a pak vyfotí každého, kdo jede rychleji. Snímky jsou jedna radost. Že je vidět registrační značku, žádný div, ale dá se rozpoznat i šoférův fešácký knírek a bohorovný úsměv. Slečna

Státní hranice s Německem probíhá prostředkem dálničního mostu a mnoho projíždějících si jí v tom fofru ani nevšimne

Račte dále, tunel Panenská vás vítá!

vedle už není předmětem policejního zájmu, ale poznat by se dala taky.

„V extravilánu, tedy mimo město, je telematika u nás užita prvně, experimentálně, ale už teď, osm měsíců od spuštění, mohu říci, že nám velice pomáhá,“ říká nadporučík Rainer. „Od začátku roku jsme zaznamenali asi 46 tisíc porušení pravidel, z toho zhruba polovinu jsme vyřadili, protože snímky byly sporné: nebylo dokonale vidět tvář řidiče, identifikaci ovlivnila špatná viditelnost nebo šero. Zhruba osm tisíc přešupků jsme zpracovali a něco přes polovinu z toho už vyřídili.“

Slovo vyřídili znamená, že obeslali provinilce řidiče z Ústí nebo Teplic, zatímco nadílku pro vzdálenější zasilají na obvodní oddělení v místě bydliště. Jak s nimi naloží tam, už je věc tamních policistů. Nadporučík Mgr. Rainer zdůrazňuje, že rozesílají výhradně snímky zcela „neprůstřelné“: poštovně je dnes drahé a pouštět se do nějakých tahanic by bylo ztrátou času. I takhle ale dojde na dost velké procento „závodníků“, kteří už nepochybně dávno zapomněli, kterak se svižně okolo Ústí nad Labem přehnal jako vítr...

Rekordman pocházel ovšem zdaleka, byl to americký pilot ze základny ve Wiesbade-

nu a jel v porsche: v tunelu mu naměřili sto třicet, na volné dálnici 220. To je totiž maximum, jež běžně měříče rychlosti zvládnou. Jel prý zřejmě o dost rychleji, ale... Moc se pak divil, že ho stopli až někde u Pardubic. Ale takový je osud hříšníků: na každého jednou dojde...

Tunely na dálnicích budou nepochybně přibývat: dneska jsou čtyři, do roku 2030 se předpokládá, že jich bude ke třiceti.

Sledovat a řídit bezpečný provoz v nich a v jejich okolí je náročné, stačí jeden neukázněný řidič a tragédie s nedozírným dosahem je na dosah ruky.

„Stalo se nám, že naše hlídka v poslední chvíli dostihla a zastavila kamion, který vjel do protisměru a v rychlém pruhu se řítíl do tunelové roury,“ suše připomíná vedoucí řehlovického dálničního oddělení. „Jindy jsme v zárodku uhasili požár automobilu, který uvnitř tunelu začal hořet.“

Řidiči, ale i spolujezdcí se někdy v tunelu jsou s to zachovat jako by přišli o zdravý rozum. Zastaví a jdou si přešetřit okna, vystoupí, aby si obhlédli, jak to uvnitř vypadá. Našla se i dáma, jež si v intimním prostředí odskočila vymocit se. Pokud by se někdo chtěl inspirovat, pak připomeňme,

že v tunelu Panenská je v současné době 197 kamer, jež zaznamenávají vše nepatřičné... Takže houby intimita.

Obraz sledují na monitorech dva policisté v řehlovickém velíně, další dva jsou jako motorizovaná hlídka stále tunelu nablízku, schopni zasáhnout na pokyn z vysílačky. Do pár minut jsou na místě.

Z velína se ale sleduje nejen hustota a plynulost provozu, ale i hladina exhalací, tvorba kolon, v samém zárodku se detekuje hrozba požáru, kouř, zastavení vozidla... Sledují se hlásky, zálivy, bezpečnostní propojky... Je toho početně dvanáctihodinová služba dá policistům z velína dost zabrat. V případě potřeby jim může přijít na pomoc z vedlejší místnosti dozorcí...

Samozřejmějstí v tunelech Panenská

Co se dá vědět o českých dálničních policejních odděleních, ví podplukovník PhDr. Rostislav Plachý, CSc. z Policejního prezidia

Zkrátka, tunel dávno není jen díra skrz naskrz kopcem, ale složité technické dílo doslova prošpikované kilometry kabelů, stovkami čidel a vůbec technikou, snižující rizika průjezdu na minimum.

Služba dálničních dopravních policistů má zatím jen jednoho padlého: v lednu 2001 byl nadporučík Josef Rohan sražen vozidlem při jeho zastavování. A jak říká šéf z Řehlovic, vidí tu hrůzu pořád, jako by se stala včera. Byl to jeho kamarád a dlouholetý kolega...

„Lehčí zranění ve službě na dálnici jsou skoro běžná, ale stávají se i horší věci,“ říká věčně podplukovník Plachý. „Nedávno kluci z Velkého Beranova přijeli k nehodě, předpisově odstavili vůz, zapnuli výstražná světla, vystoupili...“

A to bylo asi jejich životní štěstí, protože by nemuseli přežít, kdyby ještě seděli ve voze, když se od Prahy přičítal auták

nejen ve službě, ale i po ní. Takže se už tři roky za sebou pořádá v Hustopečích Ples dálniční policie. V kulturáku praská sál ve švech, sjíždějí se totiž kolegové z celé republiky – a zazpívat přišel i Jožka Černý. Zvečera prý tvrdil, že dá tak tři písničky – a tryskem do Třebíče na další štaci, ale nakonec ještě ve dvě ráno přidával. Doma je doma.

Vybavení dálničních oddělení se v posledních pár letech dost vylepšilo: vedle škodovek tu mají Volkswageny Transporter, vybavené jako pojízdná kancelář pro vyšetřování nehod na místě, ale na každém oddělení slouží i dvoulitrový Ford Mondeo a motocykl Honda European – pro případy, kdy je třeba umravnit nějakého hodně rychlého jezdce.

„Velitel, který svému člověku nařídí, že musí někoho pronásledovat a dohonit, nemá zdravý rozum,“ říká ale šéf řehlovických dálničních policistů nadporučík Rainer. „Honičky nejsou náš program, nemají smysl, mohly by ohrozit nejen provinilce a pronásledujícího, ale i další nezáčastněné lidi. Technika nám dnes přece umožňuje jiné metody: můžeme zalarmovat kolegy na trase a zasáhnout až v místě, kde bude zastavení provinilce bezpečné. Víte, já před osmi lety šel rodině svého podřízeného oznámit jeho úmrtí ve službě: a už bych si to nikdy nechtěl zopakovat.“

Zato se už těší, až se „jeho“ autopark rozroste o další slíbený vůz, nákladáček od mercedesů, který má ve výbavě nejen váhy na kamiony, ale množství dalších testovacích zařízení, jež proklepnou zastavený kamion za pár minut, zcela a dokonale. A rozhodně s nimi řidiči nebudou smlouvat...

„Předpokládá to ovšem další odborné vzdělání policistů, kteří s tím vším budou dělat,“ připomíná předem.

A to je trochu problém, taková specializovaná školení v republice zvládne jen málokdo, policisté se spoustu věcí naučí jeden od druhého, ale lepší by byl systém. Dálničních oddělení bude totiž přibývat a jejich technická výbava bude stále dokonalejší a komplikovanější.

V Řehlovicích taky zkoušejí větší míru specializace jednotlivých policistů: nováček samozřejmě „udělá kolečko“, projde tedy všemi činnostmi, teprve pak se ukáže, nač se hodí nejlíp. A tak potom někdo slouží na velíně, kdo je dobrý za volantem, jezdí hlídkovou službu v provozu, další se věnují trestným činům a jiní vyřizují přestupky řidičů. Osvědčuje se to... Zrovna tak jako společné hlídky s německými dálničními policisty a výměnné stáže. Oni slouží u nás a naši zase v Německu: a to je pak milé překvapení pro provinilce šoféry, že se domluví jako doma...

V pondělí dopoledne panuje na dálnici D8 čilý ruch v obou směrech, ale povrch je suchý, obloha jasná a meteorologové žádné povětrnostní výstřelky nevěští. Což znamená, že něco neztropí některý z řidičů. Ale od toho tu dálniční policisté jsou, aby na ně dávali pozor.

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK

Vedoucím nejpočetnějšího oddělení na dálnici D8 v Řehlovicích je nadporučík Mgr. František Rainer

Zastavování vozidel na dálnici je činnost riziková, i když se dělá přesně podle předpisů: záleží totiž i na řidičích

i Libouheč jsou – a nepochybně i v dalších tunelech budou – pohyblivé dopravní značky, jimiž lze omezit rychlost nebo převést provoz do jednoho z pruhů, případně ho zcela zastavit. Světelné informační tabule mohou řidičům sdělovat, co je čeká a nemíne za tunelem, nebo dál po trase...

a doslova je rozstřelil. Poleželi si v nemocnici, ale neodradilo je to, slouží dál.“

Moc dobré oddělení je prý v Bernarticích: půl napůl, mladí se staršími, co mají odslouženo i čtvrt století, takže nasbírali zkušeností, jež by bylo hřích nepředat. A žádné generační třenice, naopak, dobrá parta. Podobně jako třeba v Podivíně, kde naopak má mládež velkou převahu, ale taky je to sehraná squadra, která pohromadě drží

Policejní prezident plk. Oldřich Martinů nám přiblížil tzv. Motivační program, jehož cílem je vytvořit příznivější podmínky pro službu v pražských a středočeských policejních útvech. Týká se policistů, kteří v nich v současné době pracují, ale měl by také motivovat nové uchazeče.

Řekněte hlavní důvody, proč byl takovýto program vytvořen?

Prvním důvodem je personální stabilizace v Praze a ve středních Čechách, kdy Praha a střední Čechy mají podstavy, které tvoří jednu třetinu policistů chybějících v rámci celé Policie České republiky. Druhým důvodem je další zastavení odlivu policistů z Prahy, těch, kteří odcházejí buď do civilu, nebo na jiné krajské správy, a současně jejich zvýšení zájmu o další práci v P ČR.

byl navýšen počet plánovaných rekonstrukcí policejních služeben. Na území hlavního města Prahy bude do konce roku 2008 zmodernizováno 17 služeben s celkovou investicí 60 milionů korun a ve Středočeském kraji to bude 19 služeben za zhruba 81 milionů korun. Zároveň byl v obou regionech zvýšen plánovaný počet nových služebních dopravních prostředků. V roce 2008 bude obnoveno 65 % pražského vozového parku, to představuje 207 nových vozidel, a 22 % středočeského vozového parku, což je 150 nových vozidel.

2. Další krok ke zlepšení pracovních podmínek policistů spočívá ve flexibilnějším plánování služeb. Více než 60 % policistů Správy hl. m. Prahy nemá v Praze trvalé bydliště a za prací dojíždí z jiných krajů. Služební funkcionáři jim aktuálně plánují služby tak, aby bylo dojíždění co nejvíce zohledněno a vznikaly jim větší souvislé časové intervaly mimo službu, kterou mohou trávit se svými rodinami.

3. S plánováním služeb úzce souvisí

Motivační program

Personální stav policie není právě nejlepší. Jaká je tedy současná personální situace a jaký je výhled do konce roku 2008?

K 1. 8. 2008 registrujeme celkový podstav více než 5 000 policistů, ale proti červencové situaci se počet chybějících podařilo snížit o 150 policistů. V Praze je podstav největší, činí více než 1 000 lidí a ve středních Čechách chybí kolem 650 policistů. Znovu připomínám, že součet těchto čísel tvoří jednu třetinu chybějících policistů v celé České republice. Odhadujeme, že do konce roku dojde ke snížení podstavu zhruba o 700 lidí, chceme se k 31. 12. dostat na počet 4 600 chybějících policistů. Do konce roku nám totiž podle odhadů odejde asi 2 800 policistů, nábor odhadujeme na 3 500 osob, a to díky náborové kampani, která nám pomáhá snížit podstav právě o těch 700 policistů. V současné době máme rozpracovaných dalších zhruba 5 000 přijímacích řízení. Náborová kampaň se promítla 67% navýšením přijatých policistů.

Motivační program má několik částí. Z čeho se skládá?

Motivační program je určen pro Prahu a střední Čechy. Praha má největší podstav a slouží v ní 60 % policistů mimopražských, což znamená, že mají zvýšené náklady z dojížděním a ubytováním v Praze, policisté čelí vysoké pracovní zátěži a s tím je spojena i velká personální fluktuace. To jsou hlavní důvody vytvoření Motivačního programu. Řešení má 4 základní body.

1. Investice v rámci projektu P 1000, kdy

možnost ubytování. Od 1. 1. 2009 budou mít policisté možnost využívat ve větší míře tzv. tranzitní ubytování. Umožňuje rychlé a pružné ubytování na požadovaný počet dnů, které policista tráví ve službě, a zároveň tento systém uvolní kapacitu pokojů a lůžek, která jsou v současné době obsazena, ale nedostatečně využívána. Policejní ubytovny tak budou efektivněji využity.

Změny v ubytovacím systému budou znamenat finanční úsporu pro policisty, kteří díky možnosti tranzitního ubytování budou hradit pouze počet dní, které skutečně na ubytovně stráví, a nikoli paušální měsíční částku. Za stávajících celkových nákladů budou policejní ubytovny schopny vyhovět potřebám většího počtu policistů.

4. Nedílnou součástí programu je finanční motivace policistů. Policejní prezidium ČR uvolní ze své rezervy 110 milionů korun. 33 milionů bude směřováno do zvláštních příplatků policistů, přičemž 31 milionů bude určeno pro Prahu, 2 miliony pro Středočeský kraj. Do cestovních náhrad bude investováno 7 milionů a do pracovních odměn 70 milionů korun. Ředitel správ budou v rámci své kompetence rozdělovat tyto peníze podle konkrétní míry zátěži policistů v přímém výkonu služby a aktuální úrovně podstavu v jednotlivých regionech.

Myslíte si, že například vylepšení policejních služeben bude dostatečnou motivací k nástupu nováčků k policii?

Uvedené čtyři body je třeba vnímat jako

komplexní řešení. Jedná se o celkové zlepšování podmínek pro práci policistů. Finanční motivace musí jít ruku v ruce se zlepšováním pracovního prostředí a všech podmínek pro práci policistů. Policie byla z hlediska služeben a vozového parku dlouhodobě podfinancována, v současné době se snažíme upřednostnit Prahu a střední Čechy. Služby musejí být policistům plánovány a kumulovány s ohledem k jejich potřebám tak, aby mohli co nejpříhodněji trávit čas se svými rodinami, aby frekvence jejich dojíždění byla menší, než je v současné době. Samozřejmě musejí být dodržovány přestávky dané zákonem tak, aby měl policista dostatek volna k odpočinku mezi službami.

První tři roky mají policisté ubytovnu zdarma, dělesloužící policisté ji platí, jedna noc přijde zhruba na 100 Kč. Mnoho policistů si pro nedostatek kapacity na ubytovnách platí mnohem dražší podnájem, což by mělo efektivnějším využíváním ubytovacích zařízení P ČR odpadnout, všichni policisté by měli mít možnost přespávání v policejních ubytovnách.

Finanční motivace je jistě velmi důležitá. Vytvořila se nám finanční rezerva díky nenaplněným stavům policistů a také díky tomu, že ti dělesloužící, tedy "dražší" policisté odcházejí a nastupují za ně mladší, kratší dobu sloužící a z hlediska tarifního stupně "levnější" policisté. Vzniklá rezerva je směřována na navýšení jejich příplatků nebo na příspěvek na dojíždění, a hlavně je nezbytné směřovat peníze na policejní útvary s největším podstavem a zátěží. Peníze formou zdanitelných odměn se mohou pohybovat od 5 do 25 tisíc korun.

Jednotlivé body Motivačního programu se již realizují. Program budeme pravidelně vyhodnocovat se zaměřením na využití přidělených finančních prostředků podle stanovených cílů a zadání celého Motivačního programu.

Dagmar LINHARTOVÁ
Foto internet

PŘEHLÍDKA 2008

Dne 28. října 2008 slaví naše republika jeden z nejvýznamnějších svátků – 90. výročí vzniku Československé republiky. Při této významné příležitosti proběhne řada slavnostních a vzpomínkových aktů. Výročí si připomenou jak státní a ostatní veřejné instituce a orgány, tak i nestátní organizace, spolky i občané.

Do oslav se zapojí také bezpečnostní složky v čele s ozbrojenými silami a Policií České republiky.

Bývá zvykem, že jednou z forem oslav státních svátků a jiných slavností státnosti je vojenská přehlídka. Od počátku devadesátých let jsme se s vojenskými přehlídkami téměř nesetkávali. Návrat k tomuto způsobu oslav přineslo 60. výročí osvobození Československa v květnu 2005, kdy se konala po dlouhé době velká vojenská přehlídka za účasti Policie České republiky a Městské policie hl. m. Prahy.

Přehlídka připravovaná na letošní říjen bude rovněž patřit mezi přehlídky rozsahem velké. Zajímavostí je, že se nebude jednat o čistě vojenskou přehlídku ani o přehlídku pouze ozbrojených složek. Základem přehlídky budou složky Integrovaného záchranného systému, doplněné Městskou policií hl. m. Prahy.

Cílem přehlídky je předvést současnou vojenskou, policejní a záchrannou techniku a předvést připravenost zúčastněných složek na veřejnosti.

Přehlídky se zúčastní prezident republiky, funkcionáři resortů obrany a vnitra a představitelé hlavního města Prahy a dalších institucí.

Přehlídka se bude konat dne 28. října 2008 od 13 hodin v Praze 6-Dejvicích. Hlavním bodem bude tribuna, umístěná na Evropské třídě před hotelem Diplomat. Diváci budou moci sledovat přehlídku po celé její trase, která začíná na úrovni křižovatky Evropské třídy s Kanadskou ulicí a končí na Vítězném náměstí.

Konkrétně se přehlídky zúčastní jednotky a technika Armády České republiky, Hradní stráže, Policie České republiky a Hasičského záchranného sboru České republiky. Z civilních složek se na přehlídce představí Zdravotnická záchranná služba hl. m. Prahy a Městská policie hl. m. Prahy.

Armádu České republiky bude na přehlídce reprezentovat řada pěších jednotek z různých druhů vojsk, například z brigády rychlého nasazení, brigády chemické a biologické ochrany, dělostřelecké brigády, protiletadlové brigády či Univerzity obrany. Na přehlídce se bude podílet též vojenská hudba a Čestná stráž.

Z armádní techniky se představí například letadla (včetně stíhacích), vrtulníky, terénní i nákladní automobily, bojová vozidla pěchoty či tanky. Pásová technika bude během přehlídky přepravována na podvalnicích, aby nepoškodila povrch silnice.

Hradní stráž bude zastupovat pěší jednotka.

Také za Policii České republiky se zúčastní pěší jednotky. Součástí pěší části bude i čestná jednotka s praporečnickými. Policie České republiky jako jediná představí téměř všechny druhy dopravních prostředků. V průvodu se objeví různé typy osobních

a terénních automobilů, které policie používá. Uvidíme zde i policejní motocykly, čluny a sněžné skútry na přívěsech a jezdce na koních. Policejní část přehlídky bude uzavírat speciální pyrotechnický automobil s přívěsem. Tato přehlídka bude pravděpodobně poslední akcí tohoto typu, kde se představí policejní automobily výhradně v zelenobílém provedení. Mezi policejními dopravními prostředky samozřejmě nebudou chybět ani vrtulníky.

Vedle pěších jednotek předvede svoji techniku i Hasičský záchranný sbor České republiky. V průvodu se objeví nepřehledné množství variant dopravních prostředků, nástaveb na automobily a další techniky. Diváci si budou moci prohlédnout cisterny, výsuvné žebříky, vysokozdvížené plošiny, jeřáby i velitelské vozy.

Technikou i svými zaměstnanci se představí Zdravotnická záchranná služba hl. m. Prahy i Městská policie hl. m. Prahy.

Pozornost jistě přilákají i statické ukázky jednotlivých složek, které budou součástí

přehlídky. Diváci se mohou těšit například na náborový stánek Policie České republiky a na ukázkou vyšetřování dopravní nehody. Rovněž bude možné prohlédnout si některé kusy techniky podrobněji. Jako místo pro statické ukázky byl vybrán prostor mezi Vítězným náměstím a budovami Českého vysokého učení technického.

Přípravě a nácviku přehlídky je věnována velká pozornost. Koordinace velkého množství osob a techniky z různých složek vyžaduje značné organizační úsilí. Přípravy probíhají po většinu letošního roku, budou završeny společným cvičením, simulujícím situaci na místě konání přehlídky, které proběhne v areálu vojenského útvaru v Bechyni.

Věříme, že přehlídka přiláká velké množství diváků a že se podaří oživit a podpořit tradici přehlídek u příležitosti státních svátků. Přehlídka má též ukázat veřejnosti provázanost a soudržnost jednotlivých ozbrojených a dalších složek s důrazem na jejich ochrannou, bezpečnostní a záchrannou funkci.

pplk. Mgr. et Mgr. Miroslav ŠTEINBACH
kancelář policejního prezidenta

STEJNOKROJ A PROFESIONÁLNÍ HRDOST

Nejen v současné době probíhající reformy Policie České republiky je důležitým úkolem budování tváře policie a její propagace. Významným prvkem upevňujícím dobré jméno a autoritu policie jako

sebevědomého sboru je hrdost jejich vlastních příslušníků na jejich stav a profesi. Nejvýraznějším vnějším znakem příslušnosti ke sboru je bezpochyby policejní stejnokroj.

V historii ozbrojených sil a bezpečnostních sborů znamenal stejnokroj vždy mnohem více než pouhý pracovní oděv. Byl vždy také symbolem společenství lidí, kteří se zavázali k věrnosti státu, k čestnosti, k pomáhání druhým i ke zvyšování svého vzdělání i tělesné kondice.

Proto s potěšením konstatujeme, že sice pozvolna, ale přesto přibývá policistů, kteří v tomto smyslu svůj stejnokroj chápou a nezdráhají se ho nosit ani při vhodných příležitostech mimo službu. Stále častěji můžeme vidět uniformované policisty na plesech, na svatbách, ale i při zájmové činnosti. Jako příklad lze uvést letošní již třetí konferenci policejních historiků, která v listopadu proběhne v Muzeu Policie ČR, na níž rozhodně o stejnokroji (současné i historické) nebude nouze.

V minulosti při podobných příležitostech rádi nosili stejnokroj i bývalí příslušníci bezpečnostních sborů (např. ve výslužbě). Tato možnost však zmizela při změnách zákonů o služebních poměrech v letech 1991 a 1992. V současné době stále častěji zaznamenáváme přání bývalých policistů, aby jim nošení stejnokroje bylo umožněno. Toto přání bylo vyslyšeno a zásluhou kanceláře policejního prezidenta se podařilo při tvorbě zákona o Policii ČR tuto možnost prosadit. Od 1. ledna 2009 tedy bude moci bývalý policista při splnění stanovených podmínek požádat policejního prezidenta o povolení nošení stejnokroje při vhodných příležitostech.

pplk. Mgr. et Mgr. Miroslav ŠTEINBACH
kancelář policejního prezidenta

Na přiložené fotografii: svatba příslušníků P ČR a HZS pplk. Mgr. et Miroslava Šteinbacha a kpt. JUDr. Radky Jiráňkové na zámku Kuks.

POLICEJNÍ POUTA ZACVAKLA

Nebýt slavnostních uniforem policistů, mohl by si náhodný pozorovatel myslet, že ve Vlašském dvoře v Kutné Hoře se odehrává velká policejní akce. Připravený zatykač zněl na jméno Jaroslav Konvalinka (instruktor střelecké a tělesné přípravy Okresního ředitelství Policie ČR Kutná Hora). Policista pojal záměr oženit se s Petrou Wawroszovou – a to v policejní uniformě. Svě nadřízené však nepožádal o svolení k sňatku. Policejní ředitelka plk. JUDr. Blanka Matějů byla nekompromisní. Konvalinka byl zatčen sotva vystoupil ze svatebního auta, byl mu přečten zatykač, nasazena pouta a nevěstě a ostatním svatebčanům nezbylo než přihlížet. Zatčený naštěstí využil možnosti příslibu složení kauce. Byla mu sejmuta pouta a mohl se společně s ostatními svatebčany odebrat k obřadu. Je možno jen doufat, že bude v novém životě Jaroslava a Petry Konvalinkových naplněna jedna z ženichem podepsaných podmínek souhlasu vedení policie se svatbou – zněla: „Stvrzuji, že jsem si svou ženu dobře vybral, a že budu mít takový manželský život, který mi zabezpečí každodenní radostný příchod do služby“. Z četné fotodokumentace zákroku lze „vyčíst“, že kolegiální chvilka s trochou recese nakonec přinesla přítomným jen potěšení.

Nrap. Bc. Vendulka HANZLOVÁ,
Nrap. Daniel VOTROUBEK

VÍTĚZ NEOBVYKLÉHO KLÁNÍ

Ve Stěblové u Pardubic si zřejmě rádně užívali „páníci i jejich psi“. Záchraná brigáda kynologů Pardubicka pod záštitou hejtmana kraje, Ing. Ivo Tomana, zde pořádala sportovní soutěž pod názvem „Železný psodv“. Soutěže se účastnil rovněž kutnohorský policista prap. Josef Macháček se psem vystupujícím pod plným jménem Hods Garry. Macháček v kategorii zahrnující 500 m plavání, 10 km jízdy na kole a 5 km běhu, kdy je psodv po celou dobu „pevně svázan“ se svým psem, stanul na překrásném 1. místě. Za to mu zcela jistě patří uznání nejen jeho kolegů, ale celé širší „pejskařské“ veřejnosti.

Nrap. Daniel VOTROUBEK

Souboje o Dračí pohár

V pořadí V. ročník mezinárodního turnaje v malé kopané Dragon Cup 2008 se koncem srpna tradičně odehrál ve sportovním areálu SKP Kometa Brno. Patrorem pro letošní ročník turnaje byl 1. náměstek ředitele Správy Jihomoravského kraje P ČR plk. JUDR. Jaroslav Vaněk.

Organizátory představovaly Zásahová jednotka P ČR SJMK Brno a SKP Kometa Brno.

Sportovního podniku se tentokrát zúčastnilo 10 mužstev z celé republiky. Jednými zahraničními hosty, kteří opět přijali pozvání, byl tým ze Slovenska – IPA Pie-

šťany. Sportovní zážitek i přátelskou rivalitu mezi jednotlivými mužstvy nezkazilo ani nadprůměrně teplé, až „nepřátelské“, počasí. Pro všechny přítomné však bylo po celou dobu zajištěno osvěžující občerstvení a teplé jídlo. Po vyhlášení výsledků v podvečerních hodinách bylo možné se o své sportovní zážitky podělit při poslechu živé hudby.

V celkovém pořadí se na první místo probojoval tým P ČR Němčice nad Hanou. Na druhé místo dosáhlo mužstvo z Věžeňské služby Kuřim. Třetí skončili příslušníci ZJ Hradec Králové.

Velký dík patří partnerům turnaje, jmenovitě hotelům Holiday Inn Brno a Voroněž Brno, firmám Demolice Co s. r. o., H + K Morava s. r. o., pivovaru Starobrnno a.s. a výrobci a prodejci vín Pavlovín s. r. o.

Na závěr bychom rádi poděkovali všem účastníkům za sportovní výkony na letošním Dragon Cupu a současně Vás tímto pozvali na příští ročník.

/kuky/
Foto archiv P ČR

DĚTSKÝM POHLEDEM

V září se na Městském úřadě v Českém Krumlově uskutečnilo slavnostní zahájení výstavy s názvem: „*Jsmě Vám blíž aneb Policie České republiky očima dětí*“, kterou organizovalo Obvodní oddělení Policie ČR Český Krumlov.

Jednalo se o komponovanou výstavu složenou z fotografií, výkresů a úvah dětí, jež se v loňském školním roce účastnily preventivních programů tohoto oddělení a jsou bezprostřední reakcí na ně.

Autory výkresů jsou děti z mateřských škol až po školáčky z třetích tříd základních škol. Naleznete zde obrázky policistek a policistů, služebních automobilů a samozřejmě nesmí chybět ani vyobrazení našeho „čtyřnohého policisty“, služebního psa Hornyho, s nímž se děti setkaly při prezentaci a ukázkách práce Policie České republiky.

Úvahy na téma: „*Lidská práva*“ napsali žáci sedmých tříd Základní školy Plešivec jako odezvu na besedu Obecně o lidských právech. Ta se snažila přiblížit dětem vznik **Všeobecné deklarace lidských práv** a na ni navazujících dokumentů, seznámit posluchače s různými aspekty lidských práv, ale také přijetí vlastní zodpovědnosti za své chování a svůj život.

Metodiky preventivní aktivity OOP Český Krumlov jsou zastřešeny projektem s názvem „*Jsmě Vám blíž*“. Už název napovídá hlavní cíl tohoto projektu. Policie České republiky je stále v očích veřejnosti vnímána především jako represivní složka. Prostřednictvím tohoto projektu se OOP Český Krumlov snaží vybudovat s veřejností partnerský vztah, založený na vzájemném respektu, nikoliv despektu.

Unikátní na těchto aktivitách je propojení dvou celorepublikově implementovaných projektů P 1000 a Community polising, v jehož rámci jsou prevence realizovány.

Mgr. Marie HLUŠKOVÁ
Foto autorka

Konec západočeských jedů

Policisté ze služby kriminální policie a vyšetřování ze Západočeské krajské správy provedli v uplynulých dnech likvidaci omamných a psychotropních látek, které byly uloženy ve skladech policie. Tyto drogy pocházejí z různé trestné činnosti, která byla páchána v rámci kraje, a případy jsou pravomocně odsouzeny. Některé drogy pocházejí z roku 1998, 1999 a pak průběžně z dalších uplynulých let, tak jak postupně nabývaly rozsudky právní moci. Tyto drogy pocházejí z různě závažných případů v rámci západních Čech, které rozpracovávali policisté z kraje, ale i z Národní protidrogové centrály a dalších republikových útvarů včetně celní správy. Část těchto drog byla zajištěna také v rámci přestupkového řízení. Celková hodnota těchto zlikvidovaných drog by na černém trhu byla asi 12,5 mil. Kč. Ve spalovně skončilo bezmála 25 kg drog. Jednalo se o konopí, metamfetamin, heroin a pseudoefedrin.

Policejní statistiky za prvních pět měsíců letošního roku vykazují v rámci kraje 126 případů trestného činu nedovolená výroba a distribuce psychotropních látek a jedů. Objasněnost těchto případů je 79 %. V loňském roce řešili policisté o devět případů méně a objasněnost byla 89 %. Dalším trestným činem, který se týká této problematiky, je šíření toxikománie. V letošním roce policisté prozatím úspěšně vyšetřovali jeden případ.

Příkladem výborné práce policistů na drogové scéně v rámci západních Čech jsou dva případy odhalení pěstíren konopí na Domažlicku a jižním Plzeňsku v druhé polovině června. A poslední červnový den zlikvidovali domažličtí policisté varnu pervitinu v obci Staňkov, která už je v letošním roce čtvrtá na Domažlicku. **Zpracovala: por. Bc. Jolana ČIHOVÁ**

Ve výběrovém řízení na rychlá vozidla uspěl Volkswagen Passat R36

Hodnotící komise rozhodla o vítězi veřejné zakázky na dodání 16 rychlých policejních vozidel. Konečné rozhodnutí padlo 26. srpna po posouzení 6 podaných nabídek. Dodavatelem speciálních vozidel pro monitorování provozu na dálnicích a rychlostních komunikacích bude společnost Samohýl Auto, a. s., která Policii České republiky dodá 16 osobních automobilů Volkswagen Passat R36.

Výběrové řízení na dodávku 16 osobních automobilů bylo vyhlášeno 1. 7. 2008 a do 4. 8. 2008 si mohli zájemci vyzvednout zadávací dokumentaci. Požadována byla vozidla s karoserií typu sedan s nejvyšší dosažitelnou rychlostí minimálně 250 km/h a výkonem minimálně 190 kW. Vozidla musela splňovat také nároky na

speciální vybavení související s policejní činností. Podklady si vyzvedlo 30 subjektů.

V termínu pro doručení (14. 8. 2008) dodalo Policejnímu prezidiu ČR konečnou nabídku celkem 6 společností:

- 1) A. Charouz, spol. s. r. o. (nabízený typ vozidla: Volvo S80)
- 2) Import VOLKSWAGEN Group, s. r. o., (nabízený typ vozidla: Audi A4)
- 3) ŠKODA AUTO, a. s., (nabízený typ vozidla: Škoda Superb)
- 4) AuTec Group, a. s., (nabízený typ vozidla: BMW 3)
- 5) CROSS Zlín, s. r. o., (nabízený typ vozidla: VW PASSAT)
- 6) Samohýl auto, a. s., (nabízený typ vozidla: VW PASSAT)

Devítičlenná komise posuzovala nabídky podle následujících hodnotících kritérií:

Nabídka společnosti Samohýl Auto a. s. vyšla z hodnocení jako nejvhodnější a zároveň zahrnovala nejnižší nabídkovou cenu ve výši 18,7 mil. Kč.

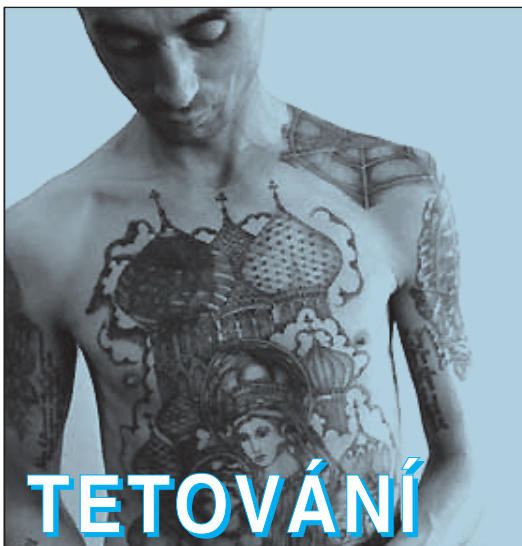
Pokud nebudou ze strany ostatních účastníků výběrového řízení ve stanovené lhůtě podány námítky, bude smlouva s vítěznou společností podepsána do 30 dnů od rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky.

Cílem výběrového řízení je vybavit dopravní policisty moderními rychlými vozidly, kterými budou moci efektivně odhalovat a dokumentovat nejzávažnější přestupky v dopravě. Ve větší míře budou využívána na dálnicích a rychlostních komunikacích.

Vozidla by měla být dodána do 15. 12. 2008 a policistům začnou při odhalování přestupků sloužit nejpozději na začátku příštího roku.

kpt. Mgr. Veronika BENEDIKTOVÁ

pořadí	název dílčího kritéria	váha dílčího kritéria
1.	Nabídková cena	53 %
2.	Spotřeba	15 %
3.	Minimální délka měřicího úseku (pro celý rozsah měřených rychlostí)	15 %
4.	Cena hodiny práce smluvně zajištěných autorizovaných servisů	12 %
5.	Splnění emisního limitu Euro 5	5 %

TETOVÁNÍ jako poznávací znamení ruské mafie

Izraelští kriminalisté Efrat Šoham a Šaron Azulajová-Zeichnerová narazili na nelehký úkol, když se rozhodli rozluštit řeč tetování na tělech vězňů ruského původu. Rusové tvoří v izraelských věznicích uzavřenou skupinu a tetování používají jako komunikační symboly. Zsvěcený z nich na první pohled zjistí specializaci dotyčného, na jak dlouho a zač byl odsouzen i třeba jaké drogy užívá.

Tetování slouží jako prostředek obrany i zastrašení, píše magazín izraelského listu Haarec.

Počet sloupů v motivu kostela odpovídá počtu trestů, kolik plachet má loď, tolikrát se dotyčný pokusil o útek, hvězdy jsou totéž co důstojnické výložky.

V izraelských káznících je 1100 lidí z bývalého Sovětského svazu a asi 400 z nich se řadí k těm výše postaveným.

Šoham a Azulajová-Zeichnerová nedávno vydali knihu s názvem Vytetovaná totožnost: Sociální kontrola a tetování mezi vězni v Izraeli. Je to výsledek pětileté spolupráce autorů s trestanci ve věznici Givon.

Je známo, že nejdůležitější vztahy se navazují mezi vězni v cele, ale u Rusů je tomu jinak. Vytvářejí jakousi vlastní buňku, která se postará o nového příchozího a zároveň si ho tím zaváže poslušností. Věznění Rusové nemají na rozdíl od Izraelců zájem o nápravné pracovní programy a často tráví celé dny v celách. Zeichnerová si všimla, že většina z nich je tetována a že se motivy často opakují. Když se ale chtěla dopátrat jejich významu, narazila na mlčení. Se Šohamovou pomocí se v knize podařilo popsat asi 100 motivů, ale s vědomím, že jde jenom o špičku ledovce. Ruské podsvětí totiž porušení mlčenlivosti tvrdě trestá.

Kultura tetování v Rusku vznikla za carského období v pracovních táborech. Hierarchický význam nabyly výjevy po revoluci a vlně politického zatýkání za Stalinovy vlády. Do pracovních táborů se tehdy dostaly tisíce politických vězňů a tradiční kriminálníci se od nich chtěli na první pohled odlišit. Tetování pokračuje i po rozpadu Sovětského svazu a nepřestává být informací o schopnostech nositele. Izraelští vědci ve své knize tvrdí, že se Rusové v izraelských věznicích záměrně nepřizpůsobují místním zvyklostem a udržují při životě systém importovaný z Ruska.

Tetování jsou hlavně na ramenou, stehnech, hrudi, prstech a dlaních. Pavouk znamená, že nositel byl odsouzen za krádež, lev

je symbolem mužství a síly, včela vytetovaná na penisu značí aktivního homosexuála, pasivní homosexuál má na zadní části těla kočku pronásledující myš. Hvězdy na paži pod ramenem informují o postavení dotyčného v podsvětí, pro označení dominance, chytrosti, obratnosti, ale také sklonu k násilí se používá obrázek meče vnořeného do lebky.

Elektrickou tetovací pistoli vynalezl roku 1891 Američan Samuel O'Reilly, který se inspiroval elektrickým perem Thomase Edisona. Součástí pistole je několik jehel ovládaných elektromagnetem a vstříkujících do kůže barvivo. Vězni používají podomácku vyrobené varianty. Pro pohon jehel využívají monočlánky, barvivo vyrábějí ze směsi moči, běžného inkoustu a malého množství roztavené pneumatiky. Vězeňská pistole tetuje velmi bolestivě a často vytváří špatně se hojící jizvy a rány.

O tom, kdo bude nebo nebude tetován, smí rozhodnout jenom vysoce postavený vězeň. Je-li někdo přistižen s tetováním, pro něž nedostal souhlas, je zbit, připoután a motiv je z kůže sedřen. Přes něj jsou pak na znamení neposlušnosti a hanby vytetovány zkřížené kosti.

Speciální označení mají také zrádci. Těm, kdo udali na základě něčeho slyšeného, se táhne obličejem jizva od ucha k ústům, ti, kdo prozradili něco, co viděli, pak mají jizvu od oka ke rtům.

Izraelští autoři došli k závěru, že systém panující mezi ruskými vězni je účinnější pro udržení poslušnosti než běžný vězeňský režim. Staví zločineckou komunitu nad biologickou rodinu, zakazuje pracovat a nařizuje podporovat všechny ostatní v klanu. Za carského Ruska kriminálníci dohadovali své akce v lázních a o tom, kdo má jaké postavení, věděli i svlečení. Dnes sedí ruský kápo v pohodlné cele s televizí a k dispozici má sluhý vybírané z těch, kdo stojí v hierarchii podsvětí nejnižší.

NEVIDITELNÝ OBLEK

Schopnost zmizet zrakům ostatních byla dlouhé roky považována za laciné a klišovitě fantazírování. Ale seriózní vědci nyní hlásí, že jsou zase o jeden krůček blíže vytvoření neviditelného pláště.

Tvrdí to poté, co se jim podařilo vytvořit dva materiály, které dokážou zakřivit neobvyklým způsobem dráhu světelných paprsků.

Tyto takzvané „metamateriály“ vznikají na úrovni složitého nanoinženýrství. Zatímco jeden využívá typ rybí sítě

pokryté kovovými vrstvami, druhý je postaven na využití tenkých stříbrných vláken.

Materiály byly vytvořeny dvěma týmy pod vedením profesora Xianga Zhanga z americké univerzity v Berkeley.

Tento průlom by jednoho dne skutečně mohl vést k zneviditelnění lidí a velkých objektů očím pozorovatelů.

„Maskování je něčím, k čemu by tento materiál mohl být využit v budoucnu,“ řekl člen vědeckého týmu Jason Valentine. „Do materiálu stačí zabalit to, co chcete zneviditelnit. On pošle světlo kolem objektu. Tím pádem ho nikdo nevidí.“

Nejrůznější lomy světla můžete vidět i v přírodě. Například když se podíváte do vody a vidíte ryby mnohem dále, než ve skutečnosti jsou. Tento výzkum ale pracuje se světlem poněkud jiným způsobem.

„Namísto toho, aby se ryba zobrazila ve větší dálce, představte si, že ji spatříte, jako by byla nad vodní hladinou,“ představuje Valentine svůj projekt. „Ano, přiznávám, že je to trochu neobvyklé.“

Aby mohl metamateriál produkovat negativní lom světla, musí mít strukturální pole menší než vlnovou délku využívané elektromagnetické radiace.

Oba týmy svorně tvrdí, že zatím pouze nahlédly pod pokličku neviditelnosti a začaly zkoumat obří potenciál nových materiálů v nanorozměrech.

„Myslím, že se nemusíme bát neviditelných lidí procházejících kolem,“ tvrdí Valentine. Ale nebylo by to poprvé, kdyby se vědecký výzkum tak trochu zvrtnul. A kdo ví – třeba už někdo neviditelnost skutečně objevil a neviděn pochoduje kolem nás...

PSI HLEDAJÍ PAŠOVANÁ ZVÍŘATA

Mafie pašující plazy, ptáky a jiné druhy vzácných a exotických zvířat byla často svými rafinovanými metodami o krok před celníky. Až dosud. Na letišti ve Frankfurtu nad Mohanem pracují v současnosti dva čtvernožci, pro které by neměl být problém své pašované zvířecí „kolegy“ objevit. Chlupatí pomocníci celníků se jmenují Amy a Uno 1.

Amy, tříletá fenka vlčáka, novinářům na svém letištním pracovišti názorně předvedla, že pašeráci mnohdy ohrožených živočišných druhů si na ni jen tak nepřijdou.

Snadno vyčenichala v dlouhé řadě zavazadel ještětku ukrytou v kufru s masivními stěnami. Amy a její kolega Uno 1, labrador, jsou prvními psy na světě, které celníci k hledání živočichů nasazují.

A nejen těch. Oba chlupáci prý snadno v zavazadlech či pod oděvem pašeráků odhalí kromě plazů a ptáků například i slovinu a dokonce i kaviár v uzavřené plechovce. Tato drahá delikatesa byla také prvním úlovkem, který Amy při svém prvním služebním nasazení odhalila. Kaviáru, nelegálně dováženého do Německa, byly tehdy zhruba dva kilogramy.

O výcvik obou psů se vedle celní služby zasloužil i Světový fond na ochranu přírody (WWF). V tomto případě jde o jakési přeškolení – Amy a Uno 1 hledali ještě nedávno drogy. Zástupci celníků a WWF na letišti ve Frankfurtu vyjádřili naději, že psi budou brzy hledat pašované živočichy nejen na všech letištích ve Spolkové republice, ale v budoucnu snad i na celém světě.

Podle WWF zásobují „bezkrupulózní pachatelé“ vzácnými druhy fauny a flóry zvláště z Afriky a Asie především trhy v Evropě a USA. Jsou tak spoluodpovědní za vymírání druhů na celém světě.

Nejde ale zdaleka jen o profesionální pašeráky. K mizení ohrožených zvířecích a rostlinných druhů přispívají i mnozí turisté nákupem „exotických suvenýrů“. Jen na letišti ve Frankfurtu nad Mohanem odhalili loni celníci šest tisíc pašovaných živých zvířat a výrobků například z hadí nebo zebří kůže. Dále tamní celníci zabavili přes sto tisíc kusů živých rostlin, hlavně vzácných orchidejí.

NĚMECKÁ POLICIE ROZBILA SÍŤ PEDOFILŮ SE STOVKAMI ČLENŮ

Německá policie oznámila, že po několikaletém pátrání rozbila celosvětovou síť dětské pornografie. Jen v samotném Německu je stíháno 987 podezřelých, další pedofilové se údajně nacházejí v 98 zemích světa. Policisté jim kladou za vinu, že si od jednoho internetového zprostředkovatele z německé Kostnice stahovali videa s dětskou pornografií.

Při prohledávání obsahu počítačů zajistili muži zákona více než 1 800 videí a 45 tisíc datových nosičů.

Někteří pachatelé prý zneužívali vlastní děti, jeden z nich dokonce denně, za což již byl potrestán osmi lety vězení. Další odešli od soudu za držení dětské pornografie a s patnáctiměsíčními tresty a pokutami.

Německá policie a státní zastupitelství tvrdí, že této síti pedofilů byly na stopě od roku 2006. O výsledcích však informovaly veřejnost teprve nyní, aby předčasným prozrazením nebylo ohroženo vyšetřování.

Podezřelí podle policie pocházejí ze všech společenských vrstev a věkových skupin. První upozornění na zneužívání dětí přinesla informace z jednoho italského webu, zabývajícího se ochranou mládeže.

Poté vyšetřovatelé na internetovém portálu z Kostnice zajistili dvě nahrávky, které ukazovaly mnohočetné sexuální zneužívání jedné dívky. Data si mohl stáhnout každý, kdo znal link na tento soubor. Jen za jediný měsíc tak učinilo 48 tisíc osob. Vysoký počet přístupů překvapil i samotné policisty. Jednalo se prý většinou o uživatele z ciziny, kde je prý vyšetřováno mimo jiné 65 Poláků, 38 Australanů, 53 Turků a 80 Rakušanů.

Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART

BOTY CROCS JSOU NEBEZPEČNÉ

Módní hit léta, plastové sandály Crocs, jsou zakázány v řadě nemocnic po celém světě. Barevné „gumové dřeváky“ se totiž třením nabíjejí a elektrický výboj může ohrozit nemocné se srdcem nebo poškozovat rentgenové snímky.

Jedním se tyto barevné sandály líbí, druhým se módní obuv léta příliš nezamlouvá. Zout je z nohou musí od tohoto týdne nemocniční personál ve vídeňských klinikách. Postupně se k nim stejně jako ve Švýcarsku, Británii nebo Švédsku připojují i další rakouské nemocnice.

Plastové boty Crocs musí zmizet z operačních sálů, rentgenových pracovišť a jednotek intenzivní péče.

„Obuv se nabíjí elektrickými náboji a nikam je neodvádí, což může být nebezpečné. Máme na to odborný posudek. Důvod zákazu je tedy čistě technický, protože sandály neodpovídají bezpečnostním normám,“ řekl Peter Wölfl, technický vedoucí Svazu nemocničního personálu, deníku Kurier.

Výboj může způsobit šok pro srdce, osvitit rentgenové filmy nebo poškodit nemocniční přístroje.

Ve švédské nemocnici nedaleko Karlskronu podle britských novin Daily Telegraph zavinily krokodýlí boty selhání tří důležitých přístrojů včetně respirátoru.

„Je zá-
zrak, že se
zatím
v Rakous-
ku nic
nestalo.
Naši
experti
informo-
vali všech-
ny nemoc-
nice o zákazu Crocsů na rizikových pra-
covišťích. Tyto plastové boty se totiž
v posledních měsících staly hlavně mezi
sestrami velmi populární místo dosavad-
ních přezůvek a riziko rostlo,“ dodal
mluvčí rakouského svazu Paul Vecsei.

Nyní se plastové sandály smí nosit jen ve vybraných lůžkových částech.

Ve Spojených státech, kde tento módní výstřelek před šesti lety vyšel na světlo světa, mají s Crocsy také potíže. A to nejen obchodní, když jen za poslední rok klesly akcie o 45 procent – hlavně kvůli padělkům. V metru a na letištích narostl kvůli nim i počet úrazů. Hlavně dětem se gumové boty zasekávají v eskalátorech.

Například na letišti v Atlantě měly vážné úrazy tři děti, a to jen za poslední dva měsíce.

Výrobce, který se bojí poklesu dalších zisků, varoval před hysterií.

„Elektrický náboj není o nic větší než u jiných druhů bot, které nemocniční personál také běžně nosí,“ řekla mluvčí floridského výrobce Tia Mattsonová podle deníku Süddeutsche Zeitung.

Firma podle ní začne kvůli stížnostem vyrábět antistatickou verzi bot.

V antracitově černých plastových sandálech se ukázal v minulosti i americký prezident George Bush.

Neomezená rychlost na německých dálnicích – mýty a realita

Stále mnoho našich řidičů je přesvědčeno, že Spolková republika Německo má na celé své dálniční síti neomezenou nejvyšší dovolenou rychlost. To znamená, že se na německých dálnicích můžeme bez problémů prohánět rychlostmi například nad 200 km/h a nehrozí nám žádná sankce ze strany policie. Realita je ovšem poněkud jiná. Stanovení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnicích je předmětem politických debat jak na spolkové úrovni, tak i na úrovni vlád jednotlivých spolkových zemí a celkově směřuje k postupnému omezení tohoto v Evropě unikátního opatření.

Oficiálně je v SRN na dálnicích obecně stanovena doporučená nejvyšší rychlost 130 km/h, s tím, že vcelku nikdo nebrání řidičům jet rychlostí vyšší. To platí do té doby, pokud nepoklesne viditelnost díky klimatickým změnám (husté sněžení, déšť, mlha) pod 50 metrů. Potom obecně platí nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h na celé dálniční síti.

Pokud se ale podíváme na rychlostní limity na německých silnicích podrobněji, dojdeme pro někoho k možná k překvapivému závěru: Pouze polovina z celé dálniční sítě totiž má „neomezenou“ nejvyšší dovolenou rychlost, zbytek dálniční sítě má nějakým způsobem nejvyšší dovolenou rychlost regulovanou, přičemž jednu třetinu tvoří dálnice a úseky dálnic, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena stabilně.

Odborníci na bezpečnost silničního provozu v SRN v současnosti prosazují další omezování nejvyšší dovolené rychlosti na dálnicích, neboť podle statistik dopravní nehodovosti téměř 70 % usmrčených na dálnicích je na úsecích, kde je nejvyšší rychlost stanovena pouze jako doporučená.

Snížení nejvyšší dovolené rychlosti, respektive její fixní stanovení na 120 km/h by podle Spolkového úřadu pro životní prostředí (Umweltbundesamt) přineslo vedle úspor na majetku a zdraví v důsledku dopravních nehod snížení emisí CO₂ o 10 procent, v případě stanovení nejvyšší dovolené rychlosti na 100 km/h až o 20 procent.

O tom, že stanovení rychlostního limitu alespoň na 130 km/h přináší výrazné snížení počtu závažných dopravních nehod, svědčí i roční stanovení tohoto limitu kombinované se zákazem jízdy těžkých nákladních vozidel na 167 dlouhém úseku dálnice A61, které za rok přineslo snížení počtu nehod s usmrcením a těžkým zraněním o 30 procent.

Ing. Jaroslav HOŘÍN

O nové technice pro jednotky rychlého nasazení v Rusku

(podle rozhovoru s prvním náměstkem ministra vnitra RF Michaiilem Suchodolským)

Nedávno proběhla v Moskvě jedna z nejrozsáhlejších operací policejních jednotek zvláštního určení poslední doby, kdy se podařilo v průběhu utajované schůzky zajistit celostátně působící kriminální „elitu“ – takzvané vory v zakoně. Celá akce proběhla jako v pravé akční krimi za použití nejmodernější techniky. Vůdce kriminálního podsvětí byli rychlostí akce a úderností provedení tak zaskočení, že se nezmohli na sebemenší odpor. Zásah proti rojukující

„elitu“ byl veden z vrtulníků a rychlých člunů, vše přesně podle plánů.

Ochránci práva postoupili v úrovni svého vybavení o další stupeň, potvrdil i generál-poručík Suchodolskij. Modernizace vybavení již podle jeho slov několik let probíhá a bude se týkat nejen jednotek zvláštního určení, ale postupně budou výsledků vědecko-technického vývoje využívat ve své činnosti všechny orgány činné v trestním řízení.

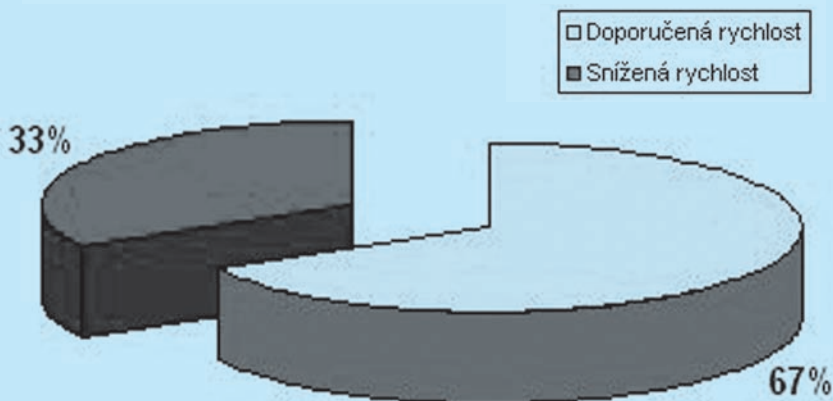
Jedná se především o výzkum v oblasti prostředků s neletalným účinkem, jejichž použití nemá za následek smrt, a jejich zavádění do výzbroje zvláštních jednotek, dále technických prostředků pro odhalování a následné zneškodňování výbušných zařízení nebo předmětů, u nichž je možné předpokládat nebezpečí výbuchu. Také se pracuje na zdokonalení prostředků individuální obrany, které jsou součástí osobní výstroje při plnění služebně bojových a operativně služebních operací. K samozřejmě vybavenosti patří i technické prostředky k zamezení nezákonných akcí, jichž se zúčastní skupiny lidí: jako jsou vodní děla, nepilotovaná létající zařízení ap. Jen v tomto roce se plánuje zařadit do výzbroje patnáct nových vzorů zbraní, speciálních prostředků a techniky.

Suchodolskij zdůraznil, že se jedná o přechod do etapy velmi intenzivního zavádění nejnovější technologie a metod práce. Moderní profesionál totiž může podávat maximální výkony jen tehdy, je-li optimálně vybaven pro svou práci.

Jednotky zvláštního určení trvale dokazují, že jsou nejučinnějším nástrojem v boji s organizovaným zločinem, extremismem a terorismem. Další náplní práce těchto oddílů zvláštního určení je třeba účast na akcích, jako byl na jaře zátah na padělatele v Sankt Petěrburku: když spadla klec, měli u sebe 500 000 padělaných rublů. Od začátku roku se jednotlivým oddílům zvláštního určení podařilo zamezit víc než 8000 trestných činů, účastnili se víc než 25 000 speciálních operací, při nichž bohužel mladí příslušníci někdy i přinášejí oběť nejvyšší – svůj život. Letos jich bylo už patnáct. I tyto ztráty na životech vedly k urychlení vývoje dalších prostředků osobní ochrany, jakož i prostředků distančního působení na pachatele, což má omezit na minimum možnost bezprostředního kontaktu s ním.

Přeložila z materiálů MV RF a zpracovala
Mgr. Dana SLOŽILOVÁ

USMRCENÍ NA DÁLNIČNÍ SÍTI V SRN V ROCE 2006

Euroasie

Člověk obecný, zvláště český, rád cestuje. Třeba jen k sousedům do Němec na výstavu, nebo na kávičku do Vídně... Cestou se člověk podívá na trh nebo do bazaru. A hledme, tady mají oblíbený kebab, potažmo gyros a tady 15 druhů zmrzliny – a vedle je asijská hospůdka, pojďme tam, dáme si nějakou lahůdku, je to tak levné. Oběživa v tobolce je dost, všude platí euro, už není potřeba mít pro každou zemi jinou měnu.

Člověk obecný platí bankovkami, něco mincí, které dostane zpět, dá jako spropitné, zbytek dá do peněženky, případně do kapsy. Postupem doby peněženka i kapsa těžknou. Nevadí, mince zůstanou na další cestu. Je-li ještě pracovní doba, je možno zastavit se na poště nebo v bance a mince opět směnit za bankovky, jsou lehčí. A ajta, v bance je několik mincí s hodnotou dvou eur dáno na stranu a člověk obecný je podezírán z pokusu o podvod. Tyto mince nejsou euro, jsou thajské s hodnotou deset bahtů. Na první pohled jsou od eur k nerozeznání, avšak mají desetkrát menší hodnotu.

Této podobnosti trhovkyně, číšníci, pokladní v nákupních střediscích atd. využívají a bahty – většinou vědomě – podstrkují zákazníkům, především turistům. Pokud si toho člověk všimne hned, tak jakoby překvapeně něco zamumlají, vezmou bahty zpět a vrátí eura; trhovci se někdy snaží drze tvrdit, že to jsou eura turecká.

Jak už jsou bahty jednou v kapse, tak pozdě bycha honit. Takže pozor, je dobré naučit se znát eura jednotlivých členských států a vědět, co je na nich vyobrazeno. Víme-li jednoznačně, kde jsme bahty obdrželi, tak je vhodné i později informovat místní policii – z malých střípků mozaiky se dá postupem doby složit celý obraz. Podvodníci předpokládají mávnutí rukou a druhý den se radují, kolik zase na nepozornosti ostatních vydělali. A mít každý den

20 až 200 eur v kapse za nic, to je přece dobrej vejvar...

Stano R. KRÍŽ

Foto autor

Zabezpečeno Armatixem

Armatix je německá společnost s ručením omezeným, která byla založena roku 2004 jako dcera akciové společnosti SimonsVoss Technologies. Mateřský podnik se zabývá digitálními uzamykacími systémy a systémy kontrolujícími pohyb osob v objektech či areálech, z nichž jsou zřejmě nejznámější elektronické „píchačky“. Armatix byl založen jen a jen proto, aby se zabýval zabezpečovacími systémy pro palné zbraně. Jeho produktové řady jsou mezinárodně patentovány. Podnik o sobě uvádí, že má dvacet zaměstnanců v Mnichově-Unterföhringu (výzkum, vývoj a odbyt) a v durynském Petersbergu (výroba, sídlo firmy). Podnik má v současné době také zastoupení pro Českou republiku, takže se již začalo s expanzí mimo Německo.

Základní produkt Armatixu je Quicklock, vyvinutý na míru novele německého zbrojního zákona, která letos vstoupila v platnost a ukládá dědicům zbraní, kteří nemají

zbrojní průkaz, jejich zablokování úředně uznaným blokačním zařízením. Toto zařízení se skládá ze dvou základních částí. Elektronickou nabitou krabičku je možno uvést do chodu buď zadáním číselného kódu, nebo přiložením palce na snímač otisků prstů. Na tuto krabičku, respektive na trn, který z ní vychází, se nasadí kovový váleček s řadou výstupků, vybavený vlastním čipem. Tento váleček se vloží do nábojové komory zbraně. Elektronické zařízení zajistí, aby se výstupky (lamely) válečku roztáhly v komoře do stran a v této poloze je zařízení v hlavní zafixováno. Poté se krabička i s trnem vyjmu a mohou jít zabezpečovat další zbraň.

Vyjmutí vloženého válečku je opět možné pouze po zadání kódu na krabičce nebo po přiložení toto správného prstu.

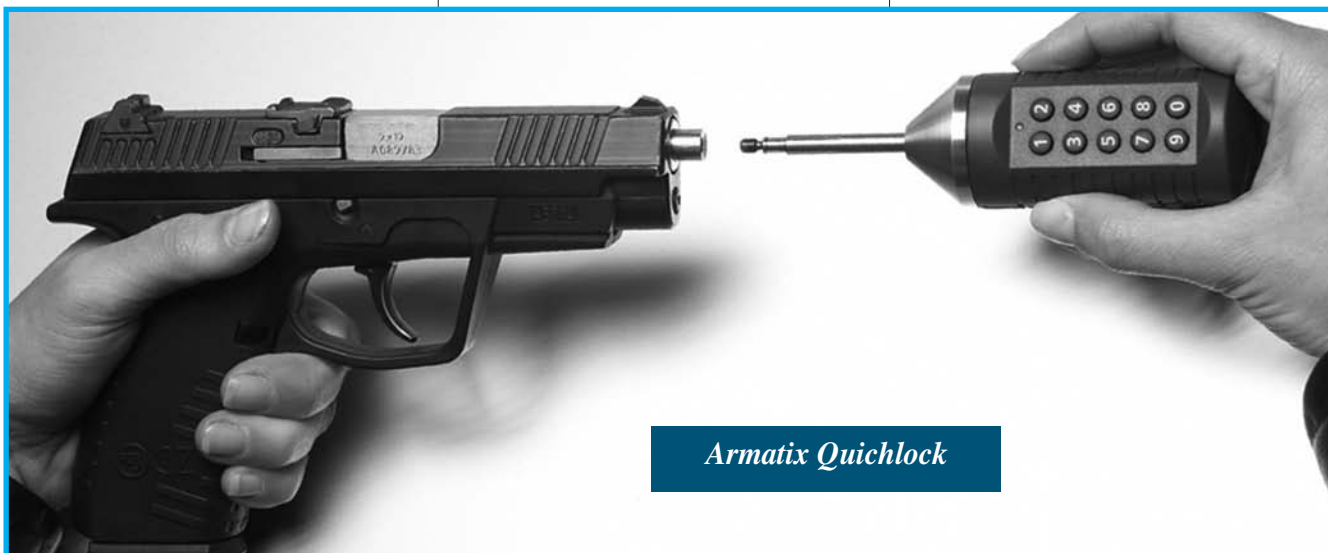
Inovace systému Quicklock se jmenuje Trustlock. Zablokování zbraní si nebudou provádět dědicové sami, ale pověřené osoby (puškaři, obchodníci se zbraněmi), které budou mít příslušné oprávnění od úřadů a smlouvu s Armatixem. Kódy k odblokování zbraní bude vydávat oprávněným osobám telefonicky nebo po internetu takzvané Trustlock Center. Toto centrum bude také vést záznamy o vydávání kódů a o jednotlivých odblokováních zděděných zbraní, samozřejmě za poplatek.

Třetí produkt, který Armatix nabízí zatím jen na veletrzích a v prospektech a nikoli na svém webu, je Baselock. Pracuje zase na stejném principu jako základní Quicklock, ale slouží k odkládání zbraní a jejich připevnění třeba ke zdi, ke stolu, k trezoru.

Armatix došel na své cestě ještě dále. Vyvinul „chytrou“ zbraň Smart Gun, která v zásadě pozná, jestli s ní zachází osoba oprávněná, nebo nikoli. Abyste mohli s touto zbraní střílet, musíte si na ruku nasadit cosi, co vypadá jako tlustší hodinky. Hodiny to také ukazuje, ale především je to schopno zablokovat nebo odblokovat zbraň. Stačí přiložit oprávněný prst na snímač otisků prstů. Pistoli lze naprogramovat i pro víc uživatelů, takže je schopna komunikovat s více hodinkami. Navíc lze nastavit čas, odkdy dokdy je zbraň aktivní.

Mgr. Jan TETŘEV

Foto autor

Armatix Quicklock

Slečna v kufrech

Zkuste si malý test. Zeptejte se deseti lidí na ulici, jaký je nejslavnější „pomník“ (tedy neobjasněný kriminální případ) naší historie. Vsadím se, že vaši respondenti, byť by se o mordy současné i minulé moc nezajímali, odpoví: „Asi ta ženská, co ji rozřezali a poslali v kufru vlakem...“ Možná řeknou i její správné jméno: Otýlie Vranská.

31. srpna 2008 měl tento pomníček už 75. výročí své existence. A stále přitahuje pozornost, stále je fenoménem. Proč? Je krutý a bizarní. Nese pečeť geniálního tahu pachatele, na který nedokázala policie odpovědět. A v neposlední řadě obsahuje krutě úlevný moment: oběť se nestalo dítě, nevinná dívka či máma od dětí – smutná protagonistka příběhu byla holka z ulice, která si v podstatě o svůj osud koledovala.

V tom byla Otýlie – navzdory časovému

oblouku mezi letopočty 1933 a 2008 – ryze dnešní. Nehledejme paralelu k současným lehkým holkám, byť jejich nejstarší řemeslo světa přitahovalo sadistické devianty už od dob Jacka Rozparovače... Vždyť osud Otýlie Vranské připomíná v leščems rádoby podnikatele či „bílé koně“, které známe tak dobře z našich ryze moderních případů, ze soudních síní, ale taky z piteven.

Hrát si na něco, co nejsme. Touha mít vše co nejrychleji, bez vlastního přičinění, bez ohledu na následky... Nepřipomíná vám to něco?

Ohledání místa nálezu

Bratislava, sobota 2. září 1933, 9.15 hod.: Cílem ohledání je starší vulkanový kufr rozměrů 63 x 41 x 20 cm, nalezený cestujícími ve vlaku z Prahy do Bratislavy. Osobní vlak odjížděl z Masarykova nádraží předchozího dne ve 22.00 hod., příjezd do Bratislavy měl v 8.50. Vrchní rada Pongrác a okresní inspektor Venhoda prozkoumali kufr, tedy především hlavu ženy a obě nohy, odřezané těsně pod trupem. V zavazadle bylo dále prostěradlo, noviny a časopisy, určené cestujícím československých železnic. Na hlavě oběti se nacháze-

la příčná sečná rána asi 12 cm dlouhá. Váha obsahu zavazadla 31,5 kg.

Košice, sobota 2. září 1933, 10.00 hod.: Cílem ohledání je světle žlutý kožený kufr rozměrů 70 x 40 x 24 cm, který našla úklidová četa v rychlíku z Prahy (odjezd z Wilsonova nádraží předchozího dne 20.56, příjezd do Košic 9.16 hod.) v prostoru pro zavazadla jednoho z vagonů. Soudní rada dr. Vonásek a státní zástupce dr. Koblre prozkoumali obsah zavazadla: novinami přikrytý a prostěradlem zabalený ženský trup, se sedmi bodnými ranami kolem levého prsu. Váha obsahu zavazadla 39,5 kg.

Vyšetřovací verze: Porovnání jízdních grafikonů obou vlaků prokázalo, že společná trasa na Slovensko vedla z Prahy do Pardubic a České Třebové. Bratislavský osobák pak mířil na Brno, košický rychlík na Olomouc. Lze předpokládat, že pachatel neriskoval komplikované přesedání mezi vlaky v úseku Pardubice a Česká Třebová, ale že odeslal oba kufry z Prahy. Slovenští detektivové – zřejmě s úlevou – poslali tělo neznámé ženy, v zaletovaných plechových krabicích, zpátky ke stříbropěnné Vltavě. Ubíhá cenný čas... A ten jak známo, hraje pro vraha!

Soudní pitva a zjišťování totožnosti

5. září 1933 se od 14.00 hod. koná v Ústavu soudního lékařství v Preslově (dnešní Studničkově) ulici pitva, vedená prof. MUDr. Františkem Hájkem. Protokol je obšírný a podrobný, proto ho zestručněme.

Výška těla: 162 cm. **Váha těla:** 72 kg. **Pravděpodobný věk:** 21 let. **Zvláštní znamení:** Pihovatá pleť, zvláště po celém obličejí. **Popis zranění:** Na levé straně hlavy pod pěšinkou je hluboká rána způsobená dvojím tnutím do stejného místa, nejspíš kuchyňským sekáčkem na maso. Dále nalezeno sedm bodných ran v levém prsu, z nichž pouze dvě pronikly do plic. **Příčina smrti:** Těžké poranění mozku, neslučitelné se životem. **Pravděpodobný průběh vraždy:** První útok vedl pachatel na hlavu a způsobil tak těžké bezvědomí vedoucí k smrti. Vzápětí následovalo oddělení hlavy od těla, řezy mají vitální charakter, de facto v tu chvíli ještě žena žila. Sedm bodných ran zasadil pachatel, podle všeho v afektu, už mrtvému tělu.

Totožnost victimy: Pražská kriminálka zvolí na tehdejší dobu moderní postup. Poskytne fotografii tváře mrtvé ženy novinám, v pondělí 4. září uspořádá v budově pražského ředitelství výstavku obou kufrů, všech obalů a fotografií neznámé mrtvé. Omytá a částečně kosmeticky upravená tvář, s otevřenými očima, se dívá před sebe... Lidi se do Bartolomějské jen hrnou, všude jdou noviny na dračku, ale výsledek je spíš kontraproduktivní. Vypukne totiž „poznávací mánie“. Mordparta dostane desítky tipů, jejichž prověření stojí mnoho sil a mnoho času.

Teprve 6. září přijdou na policii, nezávisle na sobě, dvě sestry Slovenky: 17letá Zuzana Vranská a 24letá Marie Němečko-

vá, roz. Vranská. Obě uvidí fotky, potom i tělo... „V ukázané mi mrtvole poznávám se vši určitostí svoji sestru Otýlii, narozenou 9. března 1911,“ pronese každá protokolární formulku.

Pravděpodobný psychoprofil victimy

Otýlie (tehdejší transkripce Otílie) se narodila v rodině obecního zaměstnance v Brezně nad Váhom ve zvolenské župě. Pan Vranský se v manželském loži činil víc, než dovozoval jeho chabý příjem zametače ulic. A tak se z pěti sourozenců vydaly krátce po sobě do Prahy tři nejstarší sestry.

Největší výchovné problémy v rodině byly vždy s Otýlií. Od 11 let se ráda toulala mimo domov. V novojičínské polepšovně si odkroutila tři roky za krádeže. Už jako plnoletou ji zatkl četníci pro potulku a sejmuli jí otisky prstů. (Dodejme, že mechanické porovnávání centrální daktyloskopické sbírky se 180 000 položkami bylo zdouhavé, karta Vranské by podle rozvrhu přišla na řadu až 11. září.)

Do hlavního města dorazila Otýlie v březnu 1933. Negativa její povahy se v Praze promítla velice brzy, „svody velkoměsta“ pro ni byly neodolatelnou vábníčkou. Zatímco sestra Marie se provdala a stala se z ní počestná domovnice na Kr. Vinohradech, zatímco Zuzana pracovala jako služebná v Klimentské ulici, nezbedná Otýlie šla jinou cestou. Ano, vdavky by se jí líbily. Roznášela pivo v Kadeřábkově restauraci v Krkokonošské ulici, ale chovala se k hostům tak vyzývavě, že ji radši přeřadili do kuchyně. Zde se skamarádila s dívkou stejné krevní skupiny Boženou Velingerovou, společně bydlely v podnájmu u Maji Gludowitzové ve Velehradské ulici č. 12.

Otýlii se škrábání brambor a mytí talířů zajídalo, brzy dala výpověď. Zato vasedávání po kavárnách a vinárnách, to bylo něco onačejšího. Tady mohla hýčkat svoje představy, napodobovat dámy z obrázkových magazínů nebo herečky z filmového

plátna. Jedla, pila, tančila... Čím platit? Nechávala se hostit od náhodných známostí. Čím se odměnit? Brzy přišly na řadu noční hotýlky. Otýlie lezla do postele kdekomu. Nešlo o klasickou prostituci, dívka byla k máni levně a naivně doufala, že z ní některý amant učiní vdanou paní... Asi největším trumfem v tomto ohledu měl být postarší rotmistr z Nuslí Josef Pěkný (nar. 1894). Právě zde se ale Otýlie dočkala velkého zklamání a stalo se tak v poslední den jejího života.

Časový snímek, předcházející vraždě

Čtvrtek 31. srpna vespávala Vranská až do oběda. Pak se vydala do centra Prahy, odpoledne se nechala zvěčnit s Božkou Velingerovou a třemi mladými pány od pouličního fotografa. (Je to poslední snímek z Otýliina života, ty další budou už z pitevny.) Odpoledne procourá a prosedí v centru, ve 20.00 hod. má schůzku s Pěkným v pasáži Koruna. Ten však přišel v doprovodu dívky, ve které Vranská poznala svou bývalou přítelkyni se Žiliny.

„Otýlii to velmi ranilo,“ napoví Velingerová významně.

Navenek se ovšem Vranská tvářila, že je nad věcí a jde spolu s Pěkným a jeho novou známostí Koklesovou posedět k muzice do restaurace *U Kupců* ve Štěpánské ulici. Všichni tři odcházejí kolem jedenácté večerní, na Karlově náměstí se jejich cesty dělí: Pěkný s Koklesovou míří do Nuslí, Vranská naopak do centra. Skutečně: Krátce nato ji registruje personál v noční kavárně *U politické mrtvoly* v Křemencově ulici, kam Vranská přišla ve společnosti hezkého kudrnatého blondáka. Tancují spolu, popíjejí, blondák koupil Otýlii dvě jablka.

Což svědecky potvrdí prodavačka ovoce i číšník. Je to důležité, v žaludku Vranské se totiž při pitvě našly nestrávené slupky, podle soudních lékařů požitá zhruba hodinu před smrtí. Časový snímek tak dostává ostré kontury! Bohužel, nikdo z personálu nepostřehl okamžik, kdy blondák s Vranskou odešli. A totožnost fešného tanečníka zůstala pro policii už jednou provždy záhadou.

Viktorín ŠULC
Foto archiv autora

KDO ZAVRAŽDIL OTÝLI V RANSKOU?

Znala Vranská svého vraha? Chtělo by se říct jednoznačné NE. Ale při bedlivějším zkoumání časového snímku vidíme, že záhy poté, co se zhrzená Otýlie oddělila od Pěkného a Koklesové už s novým šlůfem v noční kavárně. Takové tempo „seznamování“ odpovídá zkušené profesionálce, tou ale Vranská nebyla. Potkala tedy známého člověka? Nebo došlo k tragickému setkání patřičně vyladěného devianta, který ucítil feromony citově zraněné holky bez skrupulí?

1. verze o vrahovi – chirurg prof. Arnold Jirásek. „Pitomá, bohužel hodně rozšířená fáma!“ čertil se pokaždé slavný detektiv Miloslav Nečásek. „A to jenom proto, že Vranská měla být odborně rozřezána! Nesmysl, tohle by svedl každý pitevní laborant nebo řezník. Kromě toho byl v roce 1933 profesor Jirásek už velmi slavná osobnost, nemohl by chodit jen tak s dvěma kufry po Praze, aniž by to upoutalo pozornost. A kdyby je nakrásně dovezl v autě, stejně by musel se zavazadly až na peron!“

2. verze o vrahovi – rotmistr Pěkný. Vranská se v průběhu noci opila, její vztek na „nevěrného ženicha“ stoupal, až se vydala do Nuslí udělat šamstroví i Koklesové rotyku. Pěkný nepotřeboval problémy, snažil se Otýlii umlčet a tragickou náhodou ji zabil. Aby se zbavil těla, mrtvolu rozřezal. Mordparta udělala chybu a neprohledala mu byt, kde jistě zůstaly stopy... Dobrá verze, ale: Na taxík Vranská neměla, putovat pěšky v noci z centra do Nuslí byla pěkná štrapáce. A hlavně způsob provedení vraždy, včetně odříznutí hlavy s vitalitou zranění, signalizuje čin ze sadistických pohnutek.

3. verze o vrahovi – četař Pavlíček. „Byli jsme spolu tenkrát na vojně v Přerově. Délesloužící četař Pavlíček odjel koncem srpna do Prahy na dovolenku, šlo o fešáka, odpovídajícího blondákově popisu, v civilu býval pitevním laborantem,“ vyprávěl Nečásek, který se jako kriminalista o případ Vranské, byť s odstupem času, zajímal. „Byly toho plné noviny, všichni jsme to hltali. Když se Pavlíček vrátil do kasáren, ze žertu jsem na něho zle udeřil, ať se přizná... Jenže on se sesypal, ať mlčím, ať mu neničím život! I po letech se mi vyhýbal, kolem roku 1960 jsem se dozvěděl, že se Pavlíček oběsil... Toho podezření jsem se dodnes nezbavil.“

4. verze o vrahovi – záhada pro detektivy amatéry, trvající už 75 let.

NEŽIJ VTEŘINOU

Dvě stě čtyřicet motocyklistů z Blanenska, Brna, ale i Vysočiny přijelo na ojedinelou dopravně preventivní akci nazvanou Nežij vteřinou. Využili tak příležitosti, kterou jim nabídli policisté z Okresního policejního ředitelství v Blansku: projet se v době od jedné do tří hodin odpoledne první sobotu v září s vyloučením dalšího provozu po vyhledávané trase v údolí řeky Svitavy.

Podmínkou bylo dodržování pravidel silničního provozu, což policisté monitorovali na několika skrytých stanovištích!

Ještě před vjezdem na trasu byl ale pro motocyklisty připraven stan, v němž jim policisté promítali prezentaci dokumentující následky dopravních nehod na Blanensku, jejichž přímými účastníky byli motorkáři. Shlédlo ji sto osmdesát účastníků.

Zdravotníci záchranáři přímo na místě předváděli názorně, jak poskytnout první pomoc při nehodě motocyklu a jak v této situaci správně sejmout přilbu.

Kromě toho motocyklisté vyplňovali test zaměřený na své znalosti pravidel silničního provozu. Test s desítkami otázkami policistům odevzdalo 154 motocyklistů, z toho bez chyby vyplnilo test

pouhých šestačtyřicet, v ostatních testech se objevovaly jedna až dvě chyby. Za vyplnění testu motorkáři dostali reflexní klíčenku s logem akce Nežij vteřinou a letáček Besipu s názvem Máš to pevně v rukou.

Během akce motorkáři vyzkoušeli také motocyklový treňažer nebo s pracovníky pojišťoven řešili, jak výhodně pojistit své zdraví či své stroje.

Po celou dobu se mezi milovníky jízdy v jedné stopě pohybovali duchovní – otec Jiří a otec Tomáš, kteří zájemcům posvětili motoroky. V jejich režii proběhla také krátká pietní vzpomínka na všechny zemřelé motorkáře na silnicích.

Závěr akce bohužel poznamenala dopravní nehoda, při níž jeden z účastníků nedodržel pravidla silničního provozu a ve velké rychlosti v zatáčce narazil do protijedoucího motocyklu. Na místě byli dva lidé těžce zraněni, jeden byl zraněn středně těžce. Tato situace opět ukázala, že ačkoliv byl každý z řidičů, kteří vjížděli do úseku, poučen dopravními policisty o tom, jak se má chovat, najdou se mezi motorkáři i tací, kteří toto vše berou na lehkou váhu a v zájmu svého maximálního adrenalinového prožitku neberou ohled na nic ani na nikoho jiného. Samotné účastníky zpráva o dopravní nehodě zaskočila, hovořili o nezodpovědnosti a lehkovážnosti viníka s tím, že tato nehoda bude opět přičítána na vrub nebezpečnosti a agresivnosti všech řidičů motocyklů a ještě více prohloubí nevráživost ostatních účastníků silničního provozu ve vztahu k majitelům jednostopých motorových vozidel. Dopravní nehoda byla také důkazem toho, že někteří motocyklisté si stále neuvědomují, jak jejich jízda může být nebezpečná jednak pro ně samotné, ale i pro ostatní lidi na silnicích, proto je důležité v prevenci zaměřené na tuto skupinu účastníků silničního provozu pokračovat.

Za to, že se akce Nežij vteřinou mohla uskutečnit, děkují policisté podpoře dalších organizací a firem, k nimž patří:

Jihomoravský kraj, Hasičský záchranný sbor, Zdravotnická záchranná služba JMK, A+A Moto, firma BeF Kotvrdovice a BeFRiders, Česká pojišťovna, Pojišťovna Generali, Honda, OK Racing, MTT Brno, Besip, Římsko-katolická církev, farnost Blansko a Křižanov.

Text a foto PIS OŘ P ČR Blansko

UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK
DO KONCE ŘÍJNA.

PRAGOALARM

17. VELETRH ZABEZPEČOVACÍ TECHNIKY,
SYSTÉMŮ A SLUŽEB

PRAGOSEC

17. VELETRH POŽÁRNÍ OCHRANY
A ZÁCHRANNÝCH ZAŘÍZENÍ

24. - 26. 2. 2009

Výstaviště Incheba Expo Praha - Holešovice

www.pragoalarm.cz, www.pragosec.cz

INCHEBA
EXPO PRAHA

V ZAMĚŠTNÁNÍ

10

Existují dva druhy životopisu neboli CV (čti „sí ví“): životopis popisný, můžeme mu také říci chronologický, a tzv. strukturovaný. Životopis popisný je psán jako souvislý text, většinou uspořádaný shodně s průběhem našeho dosavadního života — např. „Jmenuji se Lenka Pekárková, pocházím z Prahy, kde dodnes bydlím, studovala jsem...“ Tento druh životopisu se používá spíše jako informace např. o autorovi knihy nebo medailonek o známé osobnosti, zatímco pro úspěšné prostředí podnikání je méně vhodný. Při ucházení se o zaměstnání se v dnešní době používá v zásadě jen životopis strukturovaný. Ten má určitá pravidla, především by měl být jasný a zřetelný, napsaný na stroji nebo na počítači a měl by obsahovat základní údaje o uchazeči rozdělené do pěti bloků:

[1]Základní informace — osobní údaje jako jméno, příjmení, titul, datum narození, stav, bydliště, číslo telefonu, e-mail apod.

[2]Vzdělání — veškerá dokončená, ale můžeme uvést i nedokončená studia, která se řadí od posledního dosaženého, tedy nejdříve postgraduální, pak vysokoškolské a nakonec středoškolské. Je možné uvést i absolvované speciální kurzy, např. tlučnický, účetnictví, přežití atd. U čerstvých absolventů se doporučuje, aby začali svůj životopis studiem. Člověk s delší praxí by měl naopak začít zaměstnáním a studium uvést až posléze. Všechny informace by měly být uváděny ve zpětné chronologii, stačí měsíc a rok.

[3]Praxe — v tomto bloku se popisuje průběh profesní dráhy

a profesní zkušenosti, zde se uvádějí všichni zaměstnavatelé (společnosti a instituce), u kterých jsme byli doposud zaměstnáni, nejdříve se píše název zaměstnavatele, funkce, ve které jsme byli zařazeni, délka trvání pracovního poměru. Jednotlivá zaměstnání uvádíme zase v pořadí od současného k prvnímu zaměstnání. Zde je možné zmínit např. zahraniční stáže.

[4]Ostatní — sem patří především znalost jazyků, kde bychom měli uvést i úroveň znalosti. Dále odborné kurzy, řídicí průkaz, zbrojní průkaz a jiné dovednosti či přednosti.

[5]Schopnosti a předpoklady — naše pozitivní vlastnosti, např. píle, schopnost rychlého rozhodování, odpovědnost, loajalita, schopnost pro týmovou práci. Svá tvrzení vždy dokreslete příkladem, který můžete čerpat ze zaměstnání, ale i z rodinného života. Zmínit lze i zájmy nebo koníčky.

Životopis by měl být vždy vlastnoručně podepsaný.

A nezapomenejte: podvádět se v životopisu nevyplácí! Buďte co nejkonkrétnější a svá tvrzení podložte příslušnými dokumenty, jako např. fotokopii nejvyššího dosaženého vzdělání, osvědčením o absolvování odborných kurzů a dalších školení pro zvýšení kvalifikace, osvědčení o jazykových zkouškách a studijních pobytech, případně doporučení (reference), jakož i jakékoliv jiné dokumenty, které jsou požadovány (lustrační osvědčení, čestné prohlášení o bezúhonnosti nebo výpis z rejstříku trestů apod.).

Hana BACHRACHOVÁ
Kresby Petr PAČES

1918-1938
NA ČESKÝCH HRANICÍCH STOJÍ NAŠE STRÁŽ
NEZRADÍME!

- Úvod
- Čs. armáda >
- Finanční stráž
- Četnictvo
- Policie
- Ostatní >
- Fotografie a osudy
- Fórum
- Odkazy

Úvod

Dobré odpoledne, srdečně Vás vítáme!

„Máme vlastní vojsko, přepevný štít národa a státu. Jaká pýcha a jaká radost v srdci, jaká útěcha a posila v dnešních dobách! Mějme jen důvěru v naše vojsko! Mějme k němu lásku, hlubokou a věrnou a pracujme dále v odkazu našich předků. Neboť máme vojsko jež nedá zahynout nám ni budoucím. Ochrání naši svobodu a bude se statečně bit, aby nikdy pole neztratilo, tak jak to činil jeho hustší předkové.“
(Armáda a národ, 1938)

Armáda a další ohrožené složky jsou jedním ze znaků státní suverenity a

Pohraničí 1938-39

Informační stránky o událostech a pohraničních incidentech v prvorepublikovém Československu

NAŠLI JSME PRO VÁS NA INTERNETU

10

Právě před 90 lety skončil do té doby největší válečný konflikt v dějinách – Velká válka, která dostala o dvacet let později přídomek „první světová“. Záminkou k jejímu rozpoutání se stal sarajevský atentát na rakousko-uherského následníka trůnu Ferdinanda d'Este 28. června 1914. Měsíc poté vyhlásil císař František Josef I. válku Srbsku a pak už šlo všechno ráz na ráz: Rusko vyhlásilo mobilizaci, Německo vyhlásilo válku Rusku a Francii, Velká Británie vyhlásila válku Německu a válečný požár se začal nezadržitelně šířit z Evropy i do dalších částí světa ...

Hned od začátku války docházelo k dezerci českých a slovenských vojáků z rakouské armády do zajetí v Rusku, Itálii a jinde. Z těchto zajatců začaly vznikat první československé legie, bojující na straně spojenců za budoucí samostatné Československo. Čeští a slovenští legionáři, kterých bylo více než 130 000, se zúčastnili těžkých bojů na frontách v Rusku, Francii i Itálii. Zvlášť složitá byla situace legionářů v Rusku, kteří se dostali do víru bolševické revoluce a následně občanské války. Většina z nich se vrátila do své nové, svobodné vlasti teprve v roce 1920.

Jedna z mnoha webových stránek s válečnou tematikou má adresu:

historievalek.blog.cz a právě v ní můžete hledat podrobnější informace o první světové válce. Stačí zvolit v sekci „Rubriky“ položku První světová válka, kde jsou stručné, ale čtivé a obsahově hutné články o hlavních válečných událostech a zejména o vzniku a působení Čs. legií v Rusku a Itálii. Také další položky sekce „Rubriky“ jsou pro zájemce o válečnou historii přínosné: Antika, Raný středověk, Středověké období, Novověké období, Druhá světová válka, Soudobé dějiny. Určitě také neodoláte odkazům na další stránky s podobnou tematikou, např. **2svetovavalka.kvalitne.cz**, nebo stránku o československém domácím i zahraničním odboji **www.vboj.wz.cz**.

Vraťme se však k původnímu tématu. Po čtyřech letech za sebou Velká válka zanechala do té doby nevídanou spoušť – zahynulo asi 20 milionů vojáků a civilních obyvatel, zranění utrpělo přes 40 milionů lidí. 3. listopadu 1918 kapitulovalo Rakousko-Uhersko a 11. listopadu i císařské Německo. Zanikly čtyři velké monarchie (rakousko-uherská, ruská, německá a osmanská) a v destabilizované Evropě vznikla řada tzv. nástupnických států. Jedním z nich se stala 28. října 1918 Československá republika.

Vzhledem k našemu tematickému zaměření se podíváme na webové stránky týkající se ozbrojených složek, k nimž patřila armáda, finanční stráž, četnictvo a policie. Blíže se dnes soustředíme na poslední dvě složky, podřízené Ministerstvu vnitra. Hlavním úkolem četnictva bylo udržování veřejného pořádku a bezpečnosti na celém území

republiky (hlídková služba, pátrací stanice, pohotovostní oddíly). Policie se dělila na uniformovanou a neuniformovanou a působila především ve velkých městech. Zajišťovala službu pořádkovou, hlídkovou, dopravní a kriminální.

Surfování po internetu začneme na stránce **www.nezradime.cz** s jasnou strukturou: armáda, finanční stráž, četnictvo a policie. Obsahem každé sekce jsou dobové fotografie, propagační a další obrazové materiály s vojenskou a policejní tematikou. Po jejich prohlídce můžeme navázat stránkou:

www.ozbrojenesbory.ic.cz a seznámit se s uniformami svých dávných předchůdců – četnická byla šedozelená a policejní tmavomodrá, k oběma

patřila charakteristická „přílba“. Takto předběžně vyzbrojeni můžeme důkladněji nahlédnout do historie. Historií četnictva v působnosti brněnského zemského četnického velitelství mapují členové občanského sdružení „Klub policejní historie Brno“. Jejich stránka **www.cetnictvo.cz** informuje nejen o historii, ale především o aktivitách Klubu.

Zajímavý „četnický“ projekt regionálních historiků najdete na stránce **cetnici.habartov.cz**. Zabývá se poměrně krátkým časovým úsekem let 1938–39, který však byl z hlediska další existence Československa nejkritičtější. K pohraničním incidentům mezi našimi bezpečnostními jednotkami a teroristy v té době docházelo prakticky po celé délce naší tehdejší hranice. V oblasti Sudet to byli henleinovci, na hranicích s Polskem ukrajinští a polští nacionalisté, na jižním Slovensku a na Podkarpatské Rusi hortyovské bandy. Habartov, ležící asi 25 km západně od Karlových Varů, se stal 13. 9. 1938 svědkem nerovného boje českých četníků se zfanatizovaným davem henleinovců. Na uvedené stránce se dozvíte podrobnosti o průběhu habartovského i dalších incidentů z československého pohraničí. V boji proti teroristům v září a říjnu neblahého roku 1938 položily život tři desítky četníků. A pak byl podepsán Mnichovský diktát ...

Dnešní historickou exkurzi zakončíme na stránce s poněkud nesrozumitelnou adresou **inoboediens.estranky.cz**. Jedná se o soukromou stránku, jejíž autor se intenzivně věnuje shromažďování písemných a obrazových materiálů s tematikou historie našich bezpečnostních sborů od vzniku Československa až po předlistopadový Sbor národní bezpečnosti. Obsah je sestaven z mnoha stále doplňovaných článků vlastních i převzatých z jiných zdrojů. Stránka si zaslouží pozornost nejen kvůli svému obsahu. Autor na ní také nabízí místo pro příspěvky dalších autorů, je připraven zprostředkovat výměnu informací, v rubrice „Mimořádné pátrací relace“ zveřejňuje staré fotografie a hledá podrobnosti o jejich aktérech. Cenná je také obsáhlá sbírka odkazů na další webové stránky s „bezpečnostním“ obsahem.

Jaroslav KUSALA

A SNÍH NA KONCI LÉTA

Už pořetí startovali klášterečtí strážníci a policisté několika stovkám dětí – s další nejednou stovkou dospělých doprovodů – nový školní rok akcí zvanou **Bezpečný konec prázdnin**. Sobotní odpoledne se vybralo do kouzelně proslulné podoby a rekordní návštěva vytvořila rušnou atmosféru skoro jako na „policejní pouti“...

Město Klášterec nad Ohří, jak zaznělo v úvodních pozdravech zábavného i osvěto-

vého programu, bere prevenci za jeden ze základních předpokladů, svým způsobem začátků spokojeného, kvalitně naplňovaného života. Proto pořádá podobná setkání hlavně mladších generací s policisty P ČR, se strážníky obecní policie, se záchranáři z hasičských sborů i z lékařské rychlé pomoci, ale i s představiteli institucí a organizací, jako je např. Besip.

Dokonce i s mezinárodní účastí. Více než dvacítku specializovaných vozidel domá-

cích složek po loňské premiéře totiž opět doplňovala čtveřice aut policejních kolegů preventistů z Polizeidirektion Chemnitz-Erzgebirge (Krušnohoří).

Uspěšné „dotyky“ přihlížejících – i aktivních – diváků s policejní technikou (ale i se služebními psy), s výbavou hasičů a dalších záchranářů (při likvidaci „ošklivé“ dopravní nehody s dvojicí vážně zraněných motoristů a s následným likvidováním mohutného požáru jednoho z vozidel) měl tentokrát znovu obětavě, organizačně „na triku“ klášterecký bezpečnostní tandem Eva Bárťová (MP) a Jaroslav Kohout (P ČR).

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC

JESENÍK SE BAVÍ POD KONTROLOU

V rámci akce „Jeseník se baví“ ožilo město hudebními produkcemi, ale hlavně zábavou velkého počtu zúčastněných lidí. Však se zároveň také odehrávaly oblíbené „Dny piva“ s přeprstým výběrem zlatavého pěnivého moku. A dala se předpokládat i velká účast polských návštěvníků.

Jeseničtí policisté naplánovali k této příležitosti velkou dopravně-bezpečnostní akci maximálně zabezpečující veřejný pořádek. Na pomoc povolali policisty z okolních regionů, jak bruntálského, tak polského. Se vstupem ČR do schengenského prostoru se totiž v příhraničí zrodily společné hlídky, jejichž úkoly byly hned jasné: prohloubení spolupráce, vzájemná výměna poznatků, spolupráce při zajištění bezpečnosti na akcích v příhraničních oblastech, zjišťování totožnosti a pohybu osob a vozidel. Velké plus pro občany má i překonání jazykové bariéry za hranicemi. Policisté na obou stranách museli projít několikadenním školením. Seznámili se při něm se zákony a nařízeními svých protějšků. Nejdůležitějšími byly jistě podmínky a způsoby použití zbraně.

První společná hlídka na Jesenicku se vydala do ulic už na konci února po slavnostním zahájení na mikulovickém přechodu. Od té doby můžete netradiční trojici (dva české a jednoho polského policistu na českém území – nebo dva polské a jednoho českého policistu v Polsku) vídat vždy při větších kulturních nebo sportovních akcích.

Od zavedení společných hlídek polských a českých policistů se v letním čase pohybovalo v regionu nejvíce přeshraničních hlídek. Po domluvě běžně „operuje“ na našem území jedna společná hlídka, ale během popisované akce se v Jeseníku a okolí objevily tři a další dvě byly nasazeny na polském území v blízkosti hranic.

První kontakt před naplánovanou službou je vždy na hraničním přechodu. Místem předávky byl nyní určen přechod v Bílém Potoce u Javorníku. Chvilí po překročení hraniční čáry absolvovali polští policisté na nejbližším obvodním oddělení instruktáž. Pak už jen sta-

čil rychlý přesun na určená místa a „mezinárodní“ hlídková služba mohla začít.

Pěší hlídky monitorovaly celý průběh akce. Nezaznamenaly žádné větší výtržnosti ani nepokoje. Zato hlídky, které měly na starosti dohled nad silničním provozem, měly napilno. Zadržely tři řidiče pod vlivem alkoholu. U dalších dvou řidičů ve věku 25 a 35 let test prokázal přítomnost omamných či psychotropních látek a z tohoto důvodu jim byl odebrán řidičský průkaz.

Podklady ke zprávě
nprap. Ing. Tereza NEUBAUEROVÁ
tisková mluvčí OR P ČR Jeseník
Foto archiv P ČR Jeseník

Stalo se přímo v centru města, za bílého dne, v prodejně s textilem: Dva šikulové si s paní vedoucí navzájem přepočítali 10 tisíc v eurech a slušného čtvrt milionu v českých korunách. Poté došlo k výměně uvedených obnosů. Jeden z eurododavatelů přitom musel paninku šikovně rozptylovat, zatímco druhý bleskově se svazečkem zahraničních bankovek zakouzllil, zamanipuloval. Obchodnice vzápětí sice zjistila, že jí v právě získané ruličce tvrdší evropské měny chybí 6 tisíc, ale kšeftovní partneři byli už kdoví kde. Elegantně – iluzionisticky – stejně jako nekompromisně ukradli chudáku ženské 150 000 korun. A zmizeli i z dosahu – se zoufalou naléhavostí přivolaných – strážců zákona a mezilidské spravedlnosti!

VŠEHOCHUT KRIMINALITY

Indy – opakovaně – v nedalekém Starém Sedlišti volají sousedé policisty k zásahu proti partičkám mladých výtržníků. Začne to slovními půtkami z oken do ulice a naopak. Pokračováním jsou dlažební kostky v řinčících okenních sklech, pár poničených aut, a vše směřuje neodvratně k vážným osobním, fyzickým potyčkám mezi trojicí jedněch kamarádů, rambů, proti kvartetu jiných, víceméně stejných – možná obdobně se nudících – kumpánů...

Chcete-li zjistit zásadní charakteristiku kriminality na tachovském Obvodním oddělení Policie ČR, uslyšíte, že se tu nejčastěji odvíjí násilí na osobách, trestné činy proti veřejnému pořádku, trestné činy majetkové (ovšem bez krádeží motorových vozidel – tolik typických třeba pro nedaleké Mariánské Lázně). Přitom vážnější kauzy ani přestupky nejsou monotónní, od každého druhu jich „proměnlivě“ nastává trošku“. Trestných činů tady mají za půl letošního roku na dvě stovky (s objasněností k 70 %), přestupků (spolu s blokově hned řešenými případy) kolem 600.

Tachovsko bývalo vždycky spíš zemědělským krajem. I tady se mohly odehrávat dramatické okamžiky televizního seriálu Zdivočelá země (ze druhé poloviny minulého století). V novodobých časech patří mezi hospodáře s restituovanými lesy, polnostmi a nemovitostmi (třeba lovecký

zámeček Diana) např. rodina Kolowrat-Krakovských.

Pojďme se ovšem v historickém ohlednutí podívat zpátky trochu dál a hlouběji.

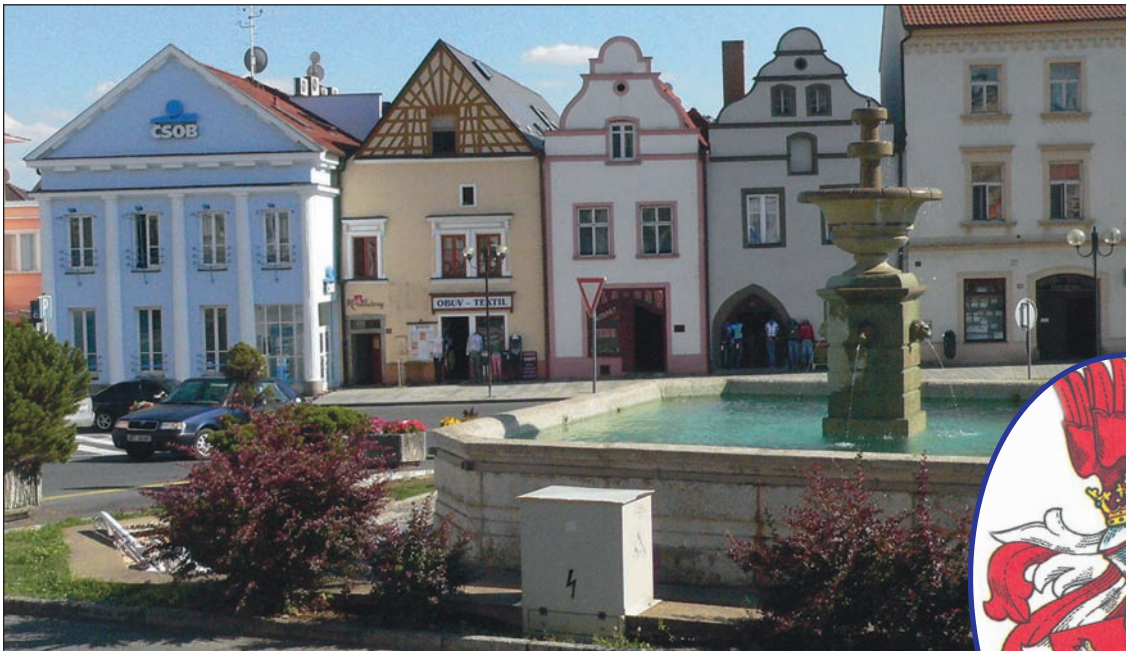
Město samotné přináleží k nejstarším sídelním celkům západních Čech. Středověkému městu – říkájí odborné zdroje – předcházelo významné slovanské hradisko, které leželo na důležité tzv. Norimberské stezce spojující Čechy s obchodními centry Bavorska (což je tady – se schengensky volným průchodem – už zase).

Lokalita situovaná v řídce osídlené lesnaté krajině nedaleko českoněmecké hranice má první doloženou zmínku z roku 1126. Tehdy nechal kníže Soběslav přestavět některé důležité pohraniční pevnosti – Tachov je jmenován vedle Přimdy a Zhořelce – na ještě pevnější celky.

Všestranný rozvoj zaznamenal Tachov za vlády Přemysla Otakara II. – to tu vyrostl již kamenný hrad s mohutnou válcovou věží,

Od začátku roku je vedoucím obvodních policistů npor. Tomáš Vosecký – přišel ze sousedních Mariánských Lázní, kde bydlí, ale v Tachově se cítí taky jako doma, má tu příbuzenstvo, za kterým dlouhá léta často dojíždí

Tachovské náměstí – podobně jako řada jiných částí města – rozkvétá po pečlivých rekonstrukčních úpravách

Městské hradby – vzácně zachovaný, rovněž postupně opravovaný systém opevnění města – se řadí mezi nejpozoruhodnější v Čechách. Ze stejného, tj. 14. století, pochází i kostel Nanebevzetí Panny Marie (v pozadí jeho dominantní věž) ve vrcholně gotickém slohu

poblíž, v nejtěsnějším sousedství, pak (patrně v 70. letech 13. století) začínají dějiny královského města obehnaného hradbami. A často různě šlechtickými rody – kupodivu i spekulativně – prodáváno.

V roce 1323 je pro královskou komoru kupříkladu získal Jan Lucemburský. O deset let později městys musel znovu kupovat jeho synek, tenkrát markrabě, později císař Karel IV., který zde často pobýval. Po sňatku s Annou Falckou připadl Otec vlasti dokonce na myšlenku vytvořit sloučením Tachova, okolních (asi 30) vsí a věna ženušky, které představovalo značnou část hornofalckského území, rajon

řečený Nové Čechy (se správním střediskem v Sulzbachu) – což se tenkrát nakonec nepovedlo.

Ve dvacátých letech 15. století se město stalo potříknutým místem střetů mezi husity a jejich odpůrci. V roce 1427, připomeňme, kališníci pod vedením Prokopa Holého stíhali prchající zbytky IV. křížové výpravy na mohutný tachovský hrad, obsazený, hájený údajně 1 400 obránci. A přesto se opevnění po několika dnech husitským hordám vzdali.

V současnosti jsou koncem léta každoroční Husitské slavnosti pro občany i mnohé četné návštěvníky vítanou radostí,

spojenou, obvykle úspěšně zvládanou „starostí“ městských strážníků (drží celodenní služby v nějakých 8 lidech, tedy nejen ve slavnostní dny) bok po boku s Policií ČR.

Mezi nejatraktivnější památky Tachovska patří rekonstruovaná ve střední Evropě druhá největší krytá jízdná. Na „předměstí“ ve Světcích ji postavil v letech 1858 až 1860 kníže – a generál – Alfréd Windischgrätz ve slohu novorománském a novorenesančním. Větší mají pouze ve Vídni. V kouzelném Aglájině údolí řeky Mže (prochází tudy jedna z podmanivých současných cyklostezek neustále po ČR houstnoucí sítí komunikací pro vyjížďky bicyklistů) musí v hloubi lesa turistu překvapit jedinečná subtilní stavba s unikátním, technicky dokonale provedeným krovem nad vlastní halou pro koně s jezdcí.

Její dokonale promyšlené dispoziční

řešení bylo plně podřízené jezdeckému účelu – s kovárnou, sklady, uhelnou, kočárovou, v patrech s lóžemi, ochozy, tedy emporou, pro diváky (ale též s obytnými pokoji). Výhledově se můžeme v nádherném architektonickém stánku těšit na koncerty, výstavy a další kulturně společenské podniky...

Policejní obvod pečuje mimo samotného Tachova o pět větších obcí – Lesná, Tisová, Staré Sedliště, Halže a Lom u Tachova (což jsou současně policejní okrsky) – a k nim přináležících pětaticet dědinek. Ve světle jiných faktů jde o 17 a půl tisíce obyvatel na rozloze zhruba 280 kilometrů čtverečních. A dvanáctihodinové hlídky najíždějí v terénu obvykle sto dvacet kilometrů jako nic.

Sestavu tvoří tabulkově na čtyřicet policistů, z nichž je ale aktuálně tučet mimo – na policejních školách, ve výpomoci Praze, na řízené praxi. A sedm míst je neobsazeno, takže je to rázem s počtem lidí (sotva 20) do nepřetržitých služeb docela natěsno.

Policejní kádr se ovšem v posledních dvou třech letech hodně obměnil a zároveň uspokojivě stabilizoval. Starší četníci odešli, dnes je to věkově přibližně půl na půl mezi mladými (do třiceti let) a zhruba čtyřicetiletými zkušenějšími policisty.

Vedení je nové. Jako vedoucí přišel k 1. 1. 2008 npor. Tomáš Vosecký (38 let, odslouženo přes 17) z mariánskolázeňského obvodu. Do postavení zástupce vedoucího se na obvod nedávno z vyšetřovačky vrátil někdejší „obvodní odchovaneček“ npor. Bc. Jan Šmich. Výraznou, neopominutelnou postavou týmu je prap. Michal Pohanka – věkem z nejstarších (byť ve službě „jenom“ přes 12 let), zkušenostmi mezi kolegy i „klienty“ nejrespektovanější, pro nováčky instruktor se vzorovým vystupováním na veřejnosti (dovede s lidmi vycházet po dobrém, stejně jako vahou vysokého statného chlapa prosazovat pořádek razantnějším přístupem).

Krajina Českého lesa, předhůří Šumavy s místy ve vyšších nadmořských výškách bývá v zimě hodně vysněžená, leckdy i kalamitami postihovaná a ne všude se policisté vždycky bez problémů dostanou. Značnou výhodou je jim blízký kontakt s dosavadním okresním policejním ředitelstvím, jehož podporu (skvělou spolupráci se všemi její specializovanými útvary) si npor. Vosecký velice pochvaluje.

Obdobně nadšeně vyhlíží okamžik, kdy mu do služby nastoupí všichni současní „studenti“. Plánuje a neustále s nejbližšími spolupracovníky promýšlí zásadní i drobnější změny stylu práce obvodního oddělení. Rád by ulehčil, odbřemenil povinnosti kvalifikovanějším policistům – zbavil je nadbytečných administrativních činností, např. „přenášení“ doručenek, ve prospěch většího prostoru na zpracovávání trestných skutků.

V té souvislosti stojí možná za zmínku příhraniční spolupráce s bavorskou policií, kterou tachovské ředitelství před časem rozvinulo a na kterou navazují další chystaná společná „hlídková cvičení“ (s modelováním přeshraničních pronásledování pachatelů a podezřelých osob atd.).

Přestože dopravní policie sídlí v Tachově, řeklo by se doslova přes ulici, policisté z obvodu, podobně jako městští strážníci, často také zasahují u nehod v silničním provozu. Protože se k nim zcela zákonitě při hlídkových aktivitách dostávají jako první.

Sami jsme toho byli svědky během „novinářské asistence“ na objížďce moto-

hlídky rajonem. Frekventovanou cestou na hlavním tahu městem, na ulici ztlačující k centru Tachova, se v časném odpoledni vyvrhla – našťastí pouze plechy bortící – mnohokrát všude kolem nás opakovaná dopravní situace:

Mladá, k chodcům ohleduplná a slušná řidička přibrzdila nad přechodem pro pěší, dávala „nekapotovaným“ přednost. A ještě o něco mladší, snad se dá říci i v jízdě pravděpodobně netrpělivější, určitě ve větším spěchu jedoucí muž za volantem auto neubrzdil.

Došlo k ráně, přední automobil poskočil do zebry určité pěšákům a větší škoda náhodou nastala u zadního vozidla.

Za přítomnosti obvodáků proběhlo víceméně bleskové dohadování. Motoristé se domluvili, provinilec přiznal

Policejní tachovské hlídky operují nejen v krásném prostředí města – v rozlehlém rajonu pod jejich ochrannou péčí spadá mnoho vodních a zalesněných ploch

Tady jsme v srdci obvodního oddělení – ke stále službě se sbíhají tísňová volání, sem přicházejí občané i s osobními žádostmi o pomoc (právě slouží prap. Martina Taubrová, foto dole)

K dopravním nehodám samozřejmě jezdívá dopravní policie, jsou-li u „případu“ dřív obvodáči, činí první kroky – ne-li celé vyřešení – oni, což je právě situace na snímku

chybu, slíbil uhradit vzniklé šrámky druhé straně. Lze říci, že potrestal, poškodil sám sebe – a dlouhé úřední vyřizování přitom nebylo nutné.

Stejně jako zásah dopravní policie nebo výpomoc městské pořádkové policie (ta má přehled po nejužších koutech Tachova i díky kamerovému dohlížecímu systému, který patří v republice k nejstarším, tím pádem k nejzasloužilejším, ale na poli objasňování i předcházení městské zločinnosti zároveň k nejpoptávanějším – a určitou modernizaci by si v blízké budoucnosti asi nepochybně zasloužil).

Jak nejspíš z výše uvedeného zřejmo, na tachovském policejním obvodu se toho vlastně „příliš“ neděje. Mají tady takovou všehochuť kriminality. Nic výrazně typického.

Rozruch počátkem roku ovšem vyvolala jediná noc. To se z 8. na 9. ledna 2008, z úterý na středu, po městě objevila dlouhá linie počmáraných domů. Vlastně vandalický průtah celým městem. Spousta poškozených, přes desítku podání.

Obvodáči pracovali hned na místech jednotlivých nekalých činů – ohledávali, dokumentovali škody, zajišťovali doklady od majitelů objektů. Na to bezprostředně navazovala spolupráce se specialisty z kriminálky, kde mají značný přehled o nejrůznějších partičkách a kde v případech neodbytně posedlých, amatérských i adrenalinových, výtvarníků rozeznávají mnohé „rukopisy“ a umělecké autogramy.

A zadařilo se, nad řádkou pachatelů vzápětí spadla klec.

Nebo jiná kauza. V době naší návštěvy skoro na den přesně před jedenácti lety, přišla na služebnu obvodního oddělení o pomoc volající hláška:

V Brankách, nějaké dva kilometry od státní hranice, v jedné rodině to „jiskří“, hrozí tam lézat hromy blesky, rány pěstí, talíře!

Hlídkka okamžitě vyrazila – za nekončícím policejním posláním, se vždy pohotovou obětavostí – do vzdálené osady.

Manželka z rozhádaného, výbušného páru – v rámci dobře myšleného preventivního kroku – předávala policistům zpoza domu, přes plot jednotlivé kousky z mužova zbrojního arzenálu.

A jedna doma vyráběná, či upravovaná, pistole jim vypadla z rukou.

A zrovna ta ostře nabitá – a nezajištěná.

Došlo k nečekanému výstřelu, při němž byl čtyřicetiletý mladý muž v policejní uniformě zasažen do břicha.

Než k místu nešťastné „pracovní“ nehody přispěchala lékařská pomoc, Jan Jiřík vykřácel...

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK

Hlídkka ve složení nprap. Jirí Hlaváček (vlevo) a prap. Martin Uhlíř „kontroluje dech“ viníka střetu dvou osobních vozů před přechodem pro chodce

Do romantických krajinných kulís na Tachovsku zákonitě patří nabídky na rekreační sporty i aktivní oddech s přiměřeně romantickým nádechem

Na začátku roku jsme byli „soutěžně“ ve francouzském Avignonu. Rok se nachyluje a my se vracíme na jih – za ozvěnou babího léta, do tepla, na dohled Lvího zálivu Středoziemního moře. Rušné město, které máte určit, je metropolí kraje Languedoc. Jestliže sotva stovku kilometrů vzdálené někdejší papežské sídlo vykazuje památku na našeho císaře římského Karla IV., pak se tady lze setkat s upomenutím na jeho otce, krále Jana Lucemburského.

obchodní centrum Polygone – zamířit dolů do impozantní neoklasicistní části Antigone katalánského architekta Ricarda Bofilla. Na druhé straně můžete projít mírně stoupajícími, křivolakými uličkami – podél nespočetných kavárniček, butiků a malých galerií – na památný vršek Náměstí Royale du Peyrou (za vítězným obloukem ze 17.

Doteky

univerzitní, architektonické, kořenářské

Město založili na výrazném pahorku – vzhledem k dosti plochému, přímořskému okolí – v 9. či 10. století obchodníci s orientálním kořením. Jde tedy o Horu kořenářů a vy jste už teď se správnou odpovědí pravděpodobně doma (pokud ovšem umíte francouzsky, nebo dokonce okcitánsky – což je středověký jihofrancouzský jazyk odlišný od provensálštiny, který býval vyjadřovacím prostředkem zpívajících básníků, trubadúrů, a který se v moderní době dočkal vzkříšení, zejména pak v univerzitním prostředí).

Znalosti léčivých účinků bylin a starověkých poznatků vedly na počátku významné evropské obchodní stezky ke vzniku prvních lékařských škol a v roce 1289 k založení univerzity proslavené právě studiem

medicíny. Zdejší páni profesori, lékaři, byli vyhlášení po celem starém kontinentu, léčili mnoho slavných osobností a mj. se pokoušeli zachránit zrak našemu jednookému královskému bojovníkovi.

Současné město můžeme představovat jako dočista učebnicovou ukázkou propojování historických architektonických památek s čerstvější, až nejmodernější výstavbou. Francouzi rádi říkají, že tepajícím srdcem tady je Náměstí de la Comédie (přílehlou, v Evropě nejrozsáhlejší městskou pěší zónou, prochází denně na 60 000 lidí), z něj můžete – přes vícepodlažní mohutné

století tam na úctyhodném soklu uprostřed pažitu spočívá jezdecká socha Ludvíka XIV.).

Na samém konci velké „vyhlídkové plošiny“ návštěvníka překvapí antický most – akvadukt sv. Klementa. Hodně připomíná Pont du Gard, ležící v sousedství Avignonu, je však mladší (z 18. století) a možná tím pádem celistvější, zachovalejší. Mezi dalšími jedinečnostmi jmenujme ještě Mikvé – středověkou (ze 13. st.) rituální židovskou lázeň (v evropském měřítku jednu z nejzachovalejších!).

A poslední drobná nápověda (pro vyznavače výtvarného kumštu): věčně mladistvé – i mnohonárodní – město nabízí v Musée Fabre díla Veronese, holandských mistrů, Greuze, Davida, Ingrese, Delacroixe...

Znaky evropských měst

Policista č. 10/2008

KUPON č. 10

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. října 2008

Řešení z č. 8/2008 zní:

město TURČIANSKÉ TEPLICE

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Marek Řeháček, Jesenice u Prahy; Stanislav Majer, Nýřany;

Rudolf Papík, Trutnov.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

/ki/
**Foto Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba František DOUBEK**

OMEGA: nová generace CZ 75

Letos Česká zbrojovka Uherský Brod představila první zbraň z rodiny pistolí CZ 75 se zcela novým spoušťovým mechanismem. Nová pětasedmdesátka v provedení CZ 75 B se od běžného modelu na první pohled liší jen přidáním písmenem Ω (omega velké řecké abecedy), ale vnitřním uspořádáním mechanismu představuje zcela novou kvalitu.

Původní spoušťový mechanismus pistolí CZ 75 je zdařilé dílo legendárního konstruktéra Františka Kouckého, který se k němu dopracoval již v roce 1971. Koucký tehdy dokázal přijít se zcela novou koncepcí dvojčinného (SA/DA = single action/double action) bicího a spoušťového mechanismu, zbytek všech zásadních nešvarů.

Pro jeho originální spoušťový mechanismus, který se s minimálními změnami využívá dodnes jak v uherskobrodských pětasedmdesátkách (s výjimkou některých jednočinných modelů), tak i u jejich nesčetných zahraničních kopií a klonů, jsou typické dva hlavní, provázané rysy. Klíčovou myšlenkou Kouckého ústrojí je použití spouště ve funkci jednoramenné páky. Díky druhému klíčovému prvku v podobě symetrického táhla spouště, jehož dvě ramena obkružují zásobníkovou šachtu, se pak Kouckému podařilo dosáhnout pravidelného chodu a rovnoměrného přenosu sil bez nebezpečí křížení jednotlivých dílů.

I když od té doby konstruktéři při řešení spoušťových a bicích mechanismů samonabíjecích pistolí teoreticky i prakticky prozkoumali mnohá zajímavá zákoutí, není nijak odvážné tvrdit, že mezi klasickými SA/DA systémy s vnějším kohoutem pistole CZ 75 z tohoto hlediska stále nenašli rovnocenné konkurenty.

Nový spoušťový mechanismus pistolí CZ 75 je dílem pracovníků České zbrojovky Uherský Brod Rostislava Hruboše, Jaroslava Rezka a Ing. Ivana Filka, jejichž

jména najdeme na příslušném užitém vzoru CZ 17943 přihlášeném 26. června 2007. Stále je to mechanismus CZ 75 se vším všudy, rekonstrukce však využívá současné high technologie a nabízí výrazné výrobní a uživatelské zjednodušení. Použité materiály, tvarování dílů a jejich funkční propojení dohromady zvýšily odolnost, životnost a spolehlivost nového spoušťového mechanismu nad prakticky posouditelnou hodnotu – zjednodušeně řečeno zde nemá co „odejít“. Vyřešena je i jednoduchá přeměna pojistkového mechanismu na mechanismus s páčkou pro vypouštění napnutého kohoutu (decocking). Výměnou pouhých tří součástí během pár sekund si ji může pohodlně provést sám uživatel.

Od prvního pololetí roku 2008 už se zbraně s mechanismem Omega vyrábějí sériově. A první typ zbraně, který bude k dostání se spouští Omega, není nic jiného než to neklasickější z klasiky, základní pětasedmdesátka, tedy CZ 75 B s pouze levostrannými ovládacími prvky.

Nový spoušťový mechanismus samozřejmě pracuje v klasickém dvojčinném režimu SA/DA, důvěrně známém nejen majitelům a uživatelům pětasedmdesátek a jejich klonů. Z hlediska základních ovládacích návyků se tedy nic nemění. Nic se také nezměnilo z hlediska bezpečnosti zbraně. Co se ale změnilo, to je chování spouště, respektive průběh jejího odporu a plynulost chodu v režimu jednočinného spuštění – tedy to, co snad každý střelec potřebuje k dosažení co nejpřesnějšího zásahu.

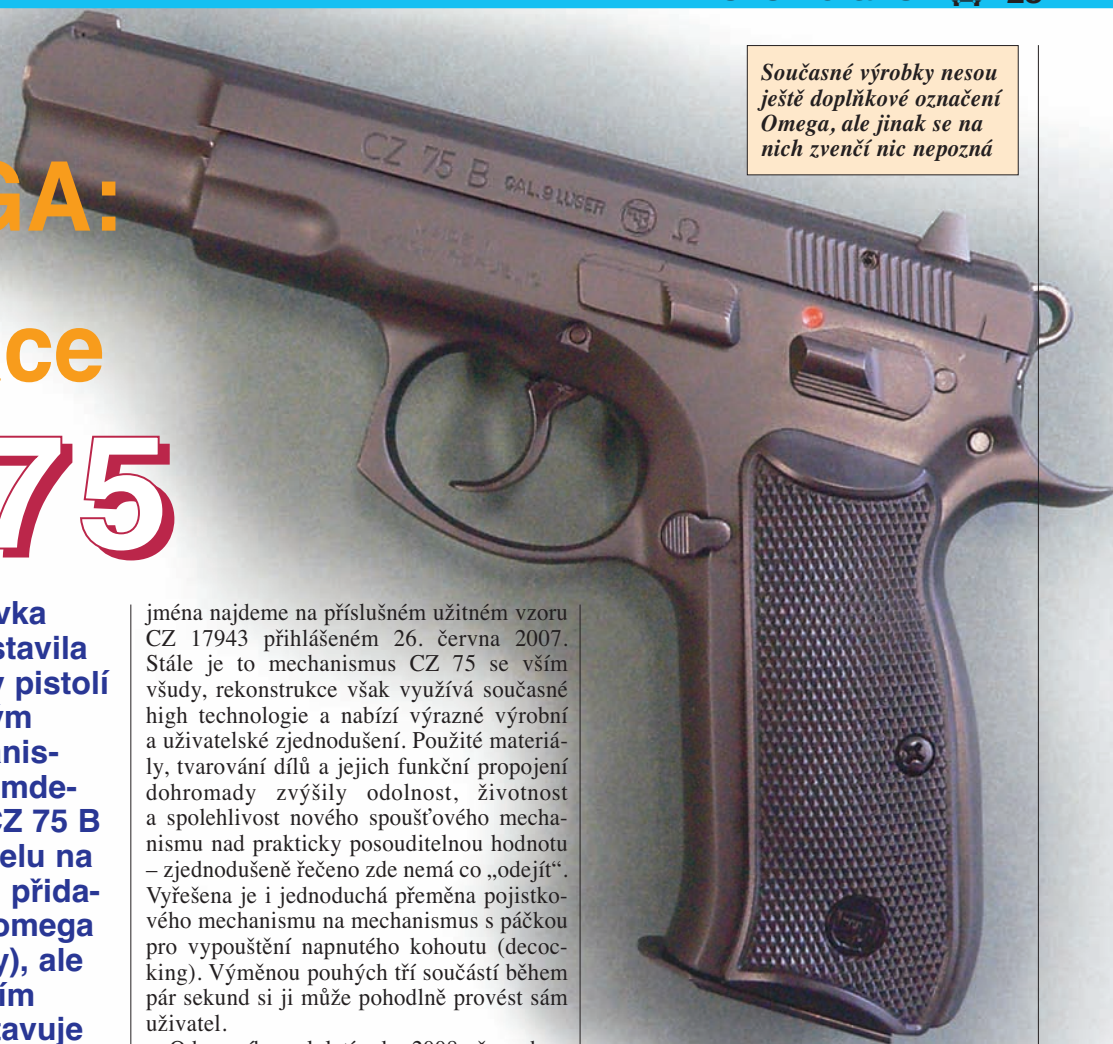
U pistole CZ 75 B Omega výrobce deklaruje maximální odpor spouště 14,7-24,5 N

v jednočinném režimu a maximálně 55 N ve dvojčinném režimu. Skutečné hodnoty se ale pohybují kolem 18 N, resp. 48 N. První subjektivní pocity ze střelby s novým spoušťovým mechanismem – vstoje, s obouručním držetím zbraně a samozřejmě v jednočinném režimu – mohou být smíšené. Napřed celkem plynule stoupající odpor, pak najednou pocititelný propad spouště a potom zase odpor plynule stoupající až do spuštění. Klasická dvouodporová spoušť, kterou někdo preferuje, avšak jiní jí zase nefandí.

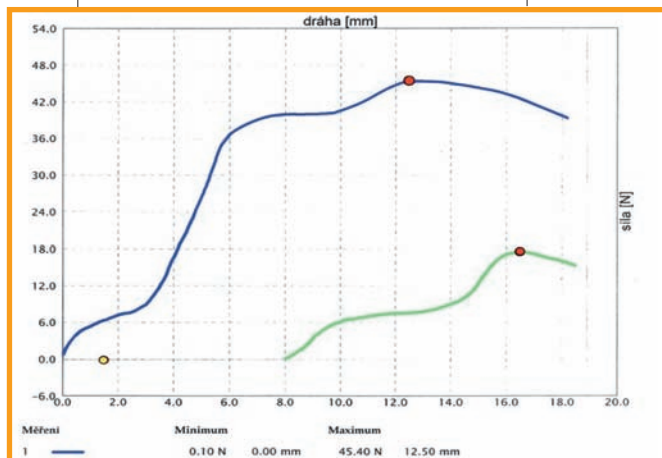
Jenže výsledky prvních testů hovoří jednoznačně: s pistolí CZ 75 B Ω ráže 9 mm Luger, tak jak ji dostanete v obchodě, lze už při prvních pokusech nastřílet na patnáct metrů pětanové položky s rozptylem (průměr opsané kružnice) kolem 50-60 mm, a to určitě není hranice možností zbraně! Z uživatelského hlediska se spoušťový a bicí mechanismus Omega zkrátka zdá být ještě lepší než ten dosavadní.

**Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK**

Na grafickém záznamu jednočinného spuštění je vidět víceméně dvojitý charakter spouště, jehož náznak se projevuje i u spuštění dvojčinného. Obě křivky však jsou hladké a bez skoků, což charakterizuje kvalitní, uživatelsky příjemnou spoušť.

Současné výrobky nesou ještě doplňkové označení Omega, ale jinak se na nich zvenčí nic nepozná

Projekční střelecké trenážery belgické policie nepatří k nejnovějším, Policie ČR má mnohem vyspělejší

U policistů V BELGII

Podplukovník Mgr. Pavel Černý z Vyšší a střední policejní školy MV v Praze se s námi podělil o dojmy z letošní služební návštěvy u belgické federální policie, na niž bylo před několika lety reorganizováno bývalé královské četnictvo.

Jaký byl cíl vaší cesty do Belgie?

Spolu se dvěma kolegy – rovněž instruktory speciální přípravy z oddělení metodiky a integrace výuky naší školy – jsme byli vysláni na pět dnů do Bruselu v rámci pro Českou republiku teď již končícího programu Evropské unie TAIEX. Vyjeli jsme také do několika školních a výcvikových středisek. Protože se všichni tři zabýváme tvorbou a realizací modelových situací, především za použití systému FX Simmunition, byla nám dohodnuta možnost vzájemného porovnání zkušeností v tomto směru s instruktory belgické policie. Jak jsme zjistili v průběhu návštěvy, belgická strana původně očekávala, že půjde o jednosměrné předání poznatků, zkušeností a metodik od nich k nám. Ukázalo se však, co jsme ani my nepředpokládali: v některých směrech jsme po třech letech tohoto typu výcviku více vpředu my. Nakonec tedy to předávání know-how bylo obousměrné, uskutečnily se i naše přednášky pro belgické kolegy a setkaly se s velmi kladnou odezvou.

Co jste se naučili?

Především jsme se přesvědčili, že v přípravě a realizaci modelových situací jdeme správným směrem, v obecných rysech shodným s tím, jakým se ubírá belgická policie.

V čem jsou tedy přednosti systému, který se ve výuce modelových situací realizuje u nás?

Měli jsme příležitost být přítomni i při několika skutečných výcvikových jednotkách. Belgičtí policisté se na závěr zvednou,

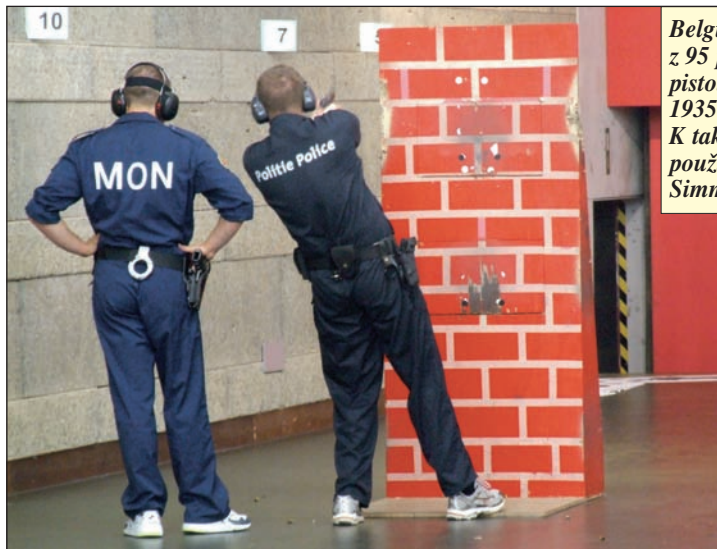
podívají se, kam se se zbraní FX strefili, a jdou domů. Jako někde na paintballu. Vyhodnocení akce, pokud se vůbec dělá, je velmi stručné a povrchní. U nás klademe na vyhodnocení velký důraz. Když si studenti třeba z videozáznamu mohou zopakovat, jak řešili modelové situace oni sami a jak jejich kolegové, je to důležitá součást výuky, pomáhá to k hledání optimálních postupů. Belgičtí kolegové se také příliš nezabývají tím, čemu říkáme hlásná služba, tedy komunikací zakročujících policistů s řídicím středis-

Nácvik zatýkacích technik se v Belgii provádí společně s fyzickou přípravou

K výcvikovým pomůckám patří cvičná pouta bez zámku a gumové pistole

Belgická federální policie je z 95 procent vyzbrojena pistolími Browning HP 1935 ráže 9 mm Luger. K taktickému výcviku se používá modrá verze FX Simmunition.

kem. To my z mnoha důvodů považujeme za velmi potřebné už proto, že taková komunikace často probíhá pod velkým stresem na jedné ze zúčastněných stran, a proto, že na průběhu a výsledku komunikace mohou nezdědka záviset lidské životy. A prakticky vůbec se tam nezabývají poskytnutím první pomoci po akci – zraněným kolegům, nezúčastněným osobám, případně i pachateli...

Setkali jste se vůbec s něčím novým?

Ale ano, samozřejmě. Viděli jsme některá střelecká cvičení, jaká se u nás dosud nepoužívají, třeba střelba z výšky. Používá se

ného spreje. U nás sice také používáme k výcviku sprejové prostředky s cvičnou vodní náplní, ale modelovou situaci v tom případě nedovádíme až do takových důsledků. Belgičané mají například v autě připravenou deku, která má ochránit zbytek vozidla od kontaminace slzotvorným prostředkem při převozu zasažené osoby. To je zdánlivě maličkost, ale v realitě policejního života je to docela důležité. Rozhodně budeme uvažovat o aplikaci těchto poznatků v našich programech.

Co říkáte vybavení belgické policie?

Pro nás bylo velké překvapení, že zejména

na výzbroj tamní policie by asi nešlo označit za nejmodernější. Naprosto nás šokovalo, že asi 95 procent federálních policistů dodnes nosí do služby pro nás archaickou pistoli Browning HP 1935. To je jak známo jednodílná zbraň, ještě se zásobníkovou pojistkou, a Belgičané ji z nějakých důvodů nosí s napnutým kohoutem, i když je bez náboje v komoře. Pohled na zbraň v tomto stavu nošenou v pouzdře na opasku je přinejmenším zvláštní, nebo spíš v evropských podmínkách nezvyklý. Jen několik málo belgických policejních složek má Glocky 17. Na kožených součástech výstroje mnoha belgických policistů je vidět, že už toho hodně zažily – u nás by se v tom stavu asi nedaly nosit...

Jejich výcvikové trenažéry pro simulovanou střelbu mi připomínaly ty, se kterými jsem se u nás poprvé seznámil někdy v roce 1991. Podobné systémy v naší policii jsou dnes několikanásobně lepší.

Jistě jste se seznámili i s dalšími aspekty služby belgických policistů.

Největším současným problémem belgické policie jsou kupodivu národnostní problémy, které zasahují do mnoha oblastí policejní služby: organizace, ekonomiky, vlastního výkonu služby... O separatistických tendencích belgických Valonů a Vlámů jsme sice něco věděli už předtím, jako každý, ale teprve na místě jsme si uvědomili, jak obrovské z toho vyplývají problémy. Policista se vážně a velmi zarputile zabývá tím, zda nápis Policie na jeho blůze bude napřed v tom nebo onom jazyku. Nezáčastní se výcviku, pokud nebude veden v jeho rodné řeči, nebude sloužit v druhé jazykové oblasti... Nikdo snad ještě nezrušil nařízení, že federální policisté a policisté v hlavním městě Bruselu musí slovem i písmem dobře ovládat valonštinu i vlámsčinu, avšak jak nám řekl, policie musí mít například dvakrát tolik škol, dvakrát tolik školicích středisek. Kde je výuka v obou jazycích, musí se to organizačně zvládnout tak, aby byly vyrov-

nané počty, aby jeden instruktor neměl ve skupině nikoho a druhý všechny, protože šli k tomu, který mluví jejich jazykem... Zdálo se mi, že to všechno negativně ovlivňuje celý chod a fungování této belgické policejní složky.

Jsou to všechno problémy, které u nás naštěstí neznáme – a musím říct, že některé potíže, se kterými se potýká naše policie a policisté, mně teď připadají velmi maličké.

Přemysl LIŠKA
Foto P. ČERNÝ

POKLAD v lahvi od okurek

„Především jsme hledali pistoli. To už se totiž na kladenské kriminálce vědělo, že se Mrázek přistěhoval z Chomutova a že velmi dobře odpovídá popisu pachatele pěti tamních vražd. Samozřejmě nás zajímal i Mrázkův sklep. Dlouho nám to trvalo, bohužel s nulovým výsledkem, už jsme prakticky nevěděli, kde ještě máme hledat.“

Při některých lidských setkáních by možná měla znít - tak jako se to děje ve filmu - hudba. Možná s trochou osudovostí, ještě spíš v rytmech starých dobových songů.

Měl jsem tu čest, poznat starého detektiva. Dá se dokonce říct velmi starého. Pan Karel Kamiš, bývalý policista a vyšetřovatel, se totiž narodil 13. listopadu 1913. Ještě v roce 2006 vzbudil velkou pozornost v Muzeu Policie ČR, kde osobně navštívil výstavu *Půl století o zločinech*, věnovanou mj. i případu sedminásobného vraha Mrázka...

Dnes už Karel Kamiš svůj byt neopouští, ale stále je dobrým vypravěčem, líčícím autentické kriminální případy. Ty polosměšné, i ty krvavé. Jeho líčení nepostrádá někdy ironický, někdy laskavý nadhled, ale taky zarputilost. Pan Karel totiž zůstal ve své duši věren policajtskému řemeslu. Vážím si těch několika našich setkání. Neposlouchal jsem žádné vyčteninky, ale autentické vzpomínky muže, který stál na straně zákona 33 let.

Karel Kamiš také napsal několik desítek stránek zajímavých vzpomínek na svá služební léta, stejně jako postřehů, přesně řečeno reflexí na policejní práci. Je to zajímavé čtení. Zdánilivě přichází z „hlubin dávnověku“, nicméně vedle originality nepostrádá záblesky, překlenující propast více než půlstoletí uplynulého času.

Jistě. Všechno už tady bylo. Ale všechno se taky znova stane. Možná v modernějším, ještě spíš krutějším oděru, ale z totožných pohnutek. Neboť touha okrást či podvést svého bližního je odvěká. Stejně jako schopnost vraždit, jak svědčí spisové desky v barvě nebeské modři, opatřené nápisem „§ 219 - obviněný Kain, poškozenej Abel“.

Kdy jste nastoupil k policii?

V roce 1937 jsem byl přijat ke státní policii. Po přijetí jsem nastoupil na půlroční policejní školu. Nedlouho poté jsem byl přeřazen k výkonu policejní služby v občanském oděvu, ředitelství jsme měli v Praze, v Bartolomějské ulici. Spadal jsem pod pověstnou *Čtyřku* a velel mi jistý komisař Drtina. Jako dnes si pamatuju, že mým prvním případem bylo zadržení pachatele při krádeži zboží, které bylo vystaveno na pultě obchodního domu TETA v Jungmannově ulici.

Jenže vaším životním rajónem nebyla Praha, ale Kladno...

Ano, v hlavním městě jsem se moc neohrábil. V červnu 1939, tedy už v době protektorátu, byla spáchána vražda německého vojáka Knistla před nočním podnikem *U Šamsů* v Kladně. Nešlo o čin z vlasteneckých pohnutek, pachatel chtěl Knistlovi zbraň. I tak byla odveta německých úřadů tvrdá - došlo k výměně celé kladenské policie, která musela odejít pěšky v plné výstroji až do Prahy. Její služební pozice zaujali policisté z Prahy. Přeložení se týkalo i mě.

Třiatřicet let jsem pracoval u kriminální policie v Praze, Kladně, Mostě, v Novém Strašecí a opět v Kladně. Bylo to za první republiky, za protektorátu, za komunistů, na odpočinek jsem šel v roce 1970. Mým životem prošly stovky případů krádeží, vloupání do bytů, obchodů, chat, krádeží jízdních kol, drůbeže, kapesních krádeží a loupežných přepadení. Ale týkaly se mě i některé vraždy. I když na případech dělala krajská vyšetřovačka a kriminálka, my kladenští - s velkou znalostí místního prostředí - jsme jim byli cenným partnerem.

Což je jasné z kauzy Mrázek, jednoho z největších případů naší kriminalistické historie.

Jak se může čtenář na této dvoustraně přesvědčit, byl jste to vy, kdo našel usvědčující důkaz číslo jedna proti Mrázkovi. Mít otevřené oči, všimnout si každé maličkosti a nesrovnalosti, to byla vaše prvotní profesní zásada?

Jistě. A nezáleží na tom, jestli děláte na vraždě nebo na zlodějně. Vždycky proti vám stojí pachatel, člověk z masa, krve s lidskými pohnutkami či reakcemi. Starý pan Lorber, bylo mu tenkrát asi osmdesát let, měl svůj zlatnický a hodinářský krámkem umístěn v horní části Poděbradovy ulice. Každý den po uzavření obchodu

odnášel domů v pokladniče všechny zlaté předměty. Ale jednoho dne využil neznámý pachatel jeho nepozornosti při stahování rolety, pokladničku vzal a utekl s ní.

Po čase jsme zjistili, že jistá žena v Kladně-Rozdělově nabízí zlaté prsteny. Tak jsme u ní udělali domovní prohlídku. K ničemu to nevedlo, ale všiml jsem si, jak se náhle její manžel vytratil z místnosti. Tajně jsem ho sledoval a viděl, jak zašel do kůlny, kde v jednom rohu začal vršit různé předměty. Když jsme na tom místě odkryli zeminu, našli jsme pětilitrovou lahev od okurek, plnou zlata. Byly to předměty z krámku pana Lorbera, krádež měl na svědomí bývalý boxer Louda.

Jak už bylo řečeno, pachatel je jenom člověk. Tudíž detektivní profese nemůže být chudá ani na „veselé příhody ze zatýkání“, myšleno komické, tragikomické až absurdní situace. Máte pro nás nějakou?

Samozřejmě, jedna taková se mě dotýkala osobně. Byl jsem vždycky toho názoru, že policista nemůže slušným jednáním s vyslychaným, podezřelým či pachatelem nic ztratit, ba naopak. Že je to krok k navození důvěry. Jednoho dne večer zazvonil u mých dveří jistý Václav Skládáný, kterého jsem před několika lety vyslychal kvůli vloupáče. Skládáný mi sdělil, že je už rok po něm vyhlášeno pátrání. Že mě náhodně zahlédl ve městě a tajně mě sledoval až k mému bydlišti. A protože už má věčného schovávání dost a já se k němu vždycky slušně choval, chce, abych ho na policii dovedl já. Samozřejmě, že jsem mu vyhověl.

Skládáný byl zvláštní chlap. Po letech jsme se zas potkali v jistém kladenském nočním podnikku. Skládáný navrhl, že mi zařídí povýšení před odchodem do důchodu. Že v nejbližší době provede vloupačku do kantýny jednoho dolu, ať ho pak hned přijdu zatknout. Rozmlouval jsem mu tu pitomost, ale druhý den jsem po odchodu do zaměstnání zjistil, že Skládáný svůj záměr splnil. Tak jsme si pro něho šli.

A povýšili vás?

To víte, že ne. Kapitána jsem nedostal, šel jsem do penze „jen“ jako nadporučík.

S panem Kamišem se neloučíme. Také v příštím čísle zavzpomínáme spolu s ním na staré vraždy, pomníčky

Jak to bylo s Mrázkovou pistolí? /Z písemných vzpomínek kriminálního Karla Kamiše/

V letech 1951 až 1955 došlo v okolí Chomutova celkem k 5 vraždám, spáchaným pistolí Walther. Obětí byly vesměs ženy, útočník je usmrtil, na umírajících nebo již mrtvých ženách vykonal soulož a okradl je o cenné věci. Panika drtivě narůstala, byl zřízen speciální policejní tým. Kriminální znaní pachatelovu krevní skupinu, stejně jako jeho popis, mj. věděli, že půjde o drobného a hubeného muže.

Pachatel Mrázek se nakonec z Chomutova odstěhoval a vrátil se do středních Čech, odkud pocházel. Měl strach, v Chomutově byla už pro něho moc horká půda. Jenomže Mrázkovi brzo otrnulo, ve Svinařově spáchal na podzim roku 1956 další vraždu, tentokrát s loupežným motivem. Na místě činu ovšem ještě sexuálně zneužil desetiletou dívku.

Šťěstí mu přálo, pachatel zůstal pro kriminálníky neznámý. Nicméně v březnu 1957 Mrázka – pracoval jako lázeňský na jednom dole – chytili během šichty v hornické šatně při krádeži. A to byl jeho konec. Při domovní prohlídce u něho našli stříhací strojek, pocházející ze svinařovského případu. Z bezvýznamného zlodějíčka byl rázem vrah a nebezpečný deviant!

Když jsem se dozvěděl, že byla v kladenském bytě Václava Mrázka provedena domovní prohlídka, prohlásil jsem, že je chyba, že nás kolegové nevyrozuměli. Že máme také zájem zjistit, jestli Mrázek nespáchal v našem okrese nějakou trestnou činnost. Na mou žádost se dohodli náčelníci Kladna a Slaného, že bude u Mrázka provedena další prohlídka. Za Slaný se jí zúčastnil Bohumil Ekert, za Kladno já. Musím říci, že v Mrázkově bytě – žila v něm jeho družka Dubnová – bylo snad všechno, všecičko kradené, včetně těch nejobyčejnějších domácích věcí. Ubrus, rádio, polička, nádobí...

Ale my jsme především hledali pistolí. To už se totiž na kladenské kriminálce vědělo, že se Mrázek přistěhoval z Chomutova a že velmi dobře popisem odpovídá popisu pachatele pěti tamních vražd. Samozřejmě nás zajímal i Mrázkův sklep. Dlouho nám to trvalo, bohužel s nulovým výsledkem, už jsme prakticky nevěděli, kde ještě máme hledat. Tak jsem si představil velikost pistole a koukal kolem sebe, kam by se dala ukrýt. A pak moje oči padly na ponk...

Byla tam! Mrázkova pistole byla v dutém podstavci rohového ponku! Šťěstí nám přálo i dál, objevili jsme ještě hodinky, které patřily paní Pajůrkové, první chomutovské oběti. Mrázek je docela rafinovaně schoval do roury topení, těsně u sklepního stropu. Nalezenou pistolí jsem ukázal hned paní Dubnové, ostatně byla jako svědek ve sklepech s námi. Řekla mi, že o schované pistolí nevěděla.

Zbraň putovala na balistiku Hlavní správy VB, kde bylo zjištěno, že se skutečně jedná o vražedný nástroj v případě pěti chomutovských vražd. Mrázek se nedlouho potom přiznal, dokonce doznal ještě jednu vraždu mladé ženy, celkově sedmou, která původně nebyla s jeho případem spojována.

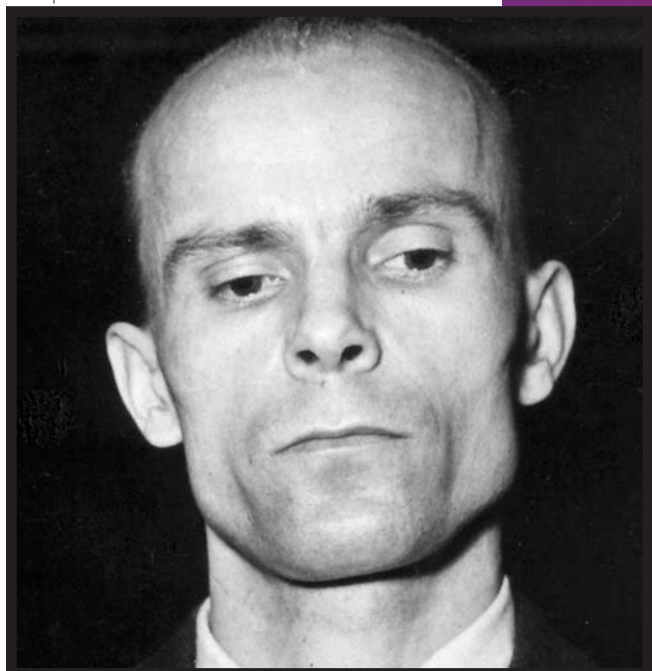
To byla samozřejmě velká sláva! Jenomže když náčelníci chtěli odměnit nálezece pistole, prohlásil Ekert v přítomnosti náměstka ministra vnitra Hájka a krajského náčelníka Kačírka, že pistolí našel on. Mohl jsem se bránit jediným logickým způsobem – pokud zbraň našel Ekert, jak je možné, že jsem ji Dubnové ukázal já? Ale kolega ze Slaného trval na svém...

Proto náčelník Kačírek odjel za Dubnovou, vzal sebou Ekerta, jenže při provedené konfrontaci řekla Dubnová, že on to nebyl, že pistolí jí ukázal druhý kriminálník, tedy já. Dodnes mám schovanou listinu, takzvaný výpis z kádrového rozkazu ze 14. dubna 1958: *Náčelník správy VB v Praze major Kačírek vyslovuje pochvalu ppor. Karlu Kamišovi za získání důležitého dokumentačního materiálu, kterým byl dán podklad k usvědčení pachatele Václava Mrázka. Dostal jsem i věcný dar, a to koženou aktovku.*

Snímek pachatele Václava Mrázka, pořízený po jeho zadržení

a trestnou činnost hříšných lidí města kladenského.

Viktorín ŠULC
Foto D. HRAZDÍRA(2) a archiv

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE DOJET!

Mimořádně, napřesrok bude jihlavské policejní škole pětadvacet let, ale na oslavy tu zdaleka ještě nepomýšlejí. Naopak. Všechny stačí nejméně na 105 % zaměstnávat realita všedních dnů, neboť škola doslova praská ve švech. Zvýšený nábor nových policistů se už projevil a tak jsou plné učebny i ubytovny. Dokonce tou měrou, že výcvikové středisko Pouště, jež bylo zbudováno ke krátkodobým kurzům a zaměstnáním, hostí teď natrvalo dvě třídy základní odborné přípravy.

„Zatím se tam jako ve vyhnanství necítí, v pondělí, když přijedou z domova, mají výuku tady v Jihlavě, takže na venkově v lesích stráví vlastně jen tři a půl dne – v pátek se už zase rozjíždějí domů,“ vysvětluje ředitel školy plukovník Bc. Ing. Zdeněk Sadecký, který je ve funkci teprve od prvního července, ale školu zná víc než znamenitě.

Už tu totiž slouží sedmáct let a prošel jí odzola až k židli pomyslně nejvyšší.

Současně se na sklonku srpna v hlavní školní budově ruch ještě vystupňoval: v tuhle dobu obvyklé závěrečné zkoušky

totiž současně „postihly“ šest tříd. Ano, sečteno a podtrženo se tedy bezmála dvě stovky nových policistů rozjely na sklonku léta z Jihlavy k policejním útvarům po Čechách a Moravě, což je jistě nadmíru potěšitelné a žádoucí. Jenže v předposledním srpnovém týdnu to znamenalo sestavit i šest tříčlenných zkouškových komisí, jejichž předsedy tradičně bývají zkušení policisté z výkonu. A rozhodně není úplně snadná záležitost je odlákat od práce.

Ale povedlo se, zkoušky proběhly úspěšně a do školy už nastupuje další generace studentů.

„Od září tu bude celkem devět tříd zopkařů, čtyři jsou teď v půlce studia a skončí u nás v listopadu, plus pět tříd nováčků,“ vypočítává ředitel.

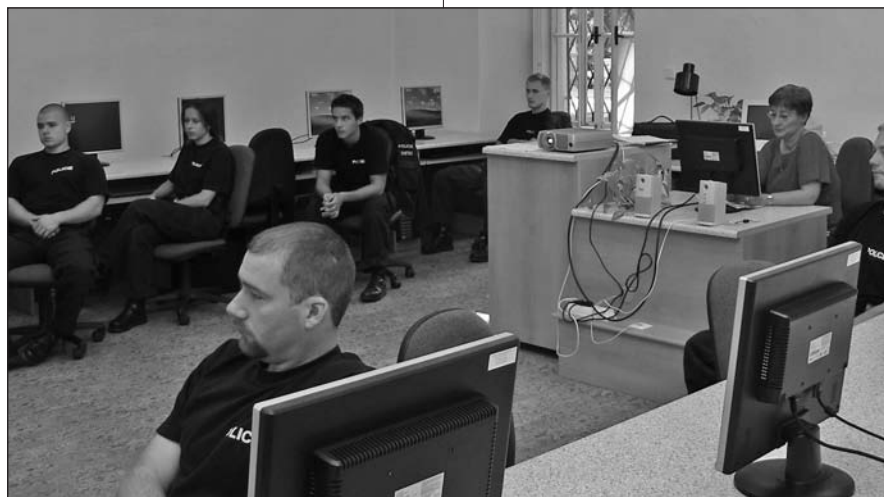

Není nad to podívat se věcmi na kloub vlastníma očima...

uspěli na několika, vyberou si nakonec tu, která jim bude líp vyhovovat svou náplní – anebo prozaičtěji vzdáleností, kterou do ní budou muset dojíždět,“ vysvětluje plukovník Sadecký. „První skutečné síto nepochybně přinese už leden a zkoušky. Čekáme, že prubířským kamenem budou pro většinu jazyky, vesměs se totiž jedná o lidi, kteří už mají pár let střední školu za sebou – a co uměli, pozapomněli.“

Znalosti v odborných předmětech lze u nich naopak očekávat na solidní úrovni, vesměs se totiž jedná o policisty, kteří už v oboru pracují a škola by měla hlavně jejich vědomosti prohloubit.

Koneckončů, ti, co zdárně udělali přijímačky do druhého ročníku, už při nich prokázali znalost látky ročníku prvního.

I ve dvoustetleté budově mohou být učebny velice moderní

„Studium na Vyšší policejní škole bude dělit do tří specializací: vedoucí dálničních oddělení a dopravních inspektorátů a jejich zástupci, dopravní nehody a dopravně inženýrská činnost. První tři půlroční období, tedy vlastně polovina studia bude pro všechny tři obory společná, pak se studenti rozhodnou, který je pro ně z hlediska jejich profese nejvhodnější,“ říká ředitel Sadecký.

V Jihlavě se rozhodli usilovat o statut vyšší odborné školy po zralé úvaze a hlavně proto, že soudí, že nejen škola bude přínosem pro studenty, ale i studenti naopak pro ni. Závěrečné práce by totiž mohly obohatit i školu samotnou zajímavými tématy, která by možná znamenala přínos i pro celou Vysočinu.

„Netoužíme po nějakých vznešených teoriích, chceme studenty vést k pracím spjatým s praxí a realitou a zcela konkrétními problémy,“ říká ředitel.

Součástí tříletého studia bude navíc i praxe, přičemž půjde o studium lidí, kteří už jsou v oboru vlastně doma.

kala! Nebylo vůbec jednoduché ji přestavět „k obrazu svému“, objekt je totiž chráněn památkáři, kteří přísně dozírali, aby jeho secesní půvaby změnou účelu neutrpěly. Avšak teď už se v suterénu vaří – a jak strážníci potvrzují, skvěle – v moderní kuchyni, kde všechno září nerezem, a stoluje se v útulných malých jídelnách tamtéž.

Do konce letošního roku bude dokončena i ubytovací část ve vyšších patrech, kam se neprodleně přestěhují studenti až dosud ubytovaní v budově okresního policejního ředitelství. Právě včas, protože dotyčný objekt se má urychleně přestavět na krajskou policejní správu a ubytovna už by se do něj nevešla.

A každé lůžko má dnes pro jihlavskou školu cenu zlata. O tom, že zhruba šedesát studentů dnes bydlí ve výcvikovém středisku Pouště zhruba dvacet kilometrů od Jihlavy, už řeč byla. Nutno zdůraznit, že ovšem nejde o žádné spartánské, nebo dokonce nouzové řešení. V budově je ústřední topení, kapacitní sprchy a toalety i pěkné učebny – a v okolním terénu navíc i spousta

V každé třídě je dnes několik děvčat, výrazně jich prý poslední dobou nepřibývalo, ale ani neubývá. A na své mužské spolužáky mají jednoznačně pozitivní vliv: kultivují partu...

Detasované pracoviště Pouště řádně a doopravdy prozkouší letošní zima: škola nemá sněžnou frézu, takže lesní cestu, spojující areál Pouště se státní silnicí, bude nutno protahovat traktorem s radlicí, když napadne sníh. A na Vysočině snížek padat dovede!

Jihlavská škola se odjakživa zaměřovala na vzdělávání dopravních policistů, vzhledem k tomu, že základní odborná příprava je dnes pro všechny adepty policejní služby jednotná, jako by dopravní specializaci poněkud utlumila. Ale zdání klame! Jak náplň studia Vyšší policejní školy se jednoznačně zaměřuje na dopravní témata, tak je jim určena i řada krátkodobých kurzů – a další se nepochybně zrodí v rámci celoživotního vzdělávání policistů.

„Hned na podzim chystáme dva nové vzdělávací programy,“ pochlubí se ředitel Sadecký. Na jednom spolupracujeme, bude určen pro obsluhu dálničních tunelů, kterých v Česku přibývalo, a další ještě přibudou, druhý bude zcela náš vlastní: dopravně inženýrský. V podstatě půjde o obdobu studijní náplně Vyšší policejní školy, jenže určenou pro policisty, kteří už mají vzdělání vyšší nebo vysokoškolské, jenže jiného zaměření – a potřebují si tudíž doplnit odbornou specializaci.“

Zájemců bude nepochybně dost, a až se podaří zvládnout vlnu odchodů a masivní nástup nových policistů, kteří dnes stačí vyčerpávat valnou část školní kapacity, Jihlavští se opět víc zaměří na přípravu policejních řidičů...

„Už dnes máme jednodenní kurz jízdy s majákem, ale to je jenom kapka v moři. Podobné vzdělávání u soukromých firem stojí bohužel hodně peněz,“ říká upřímně ředitel. „Základem všeho je perfektní znalost zákona o provozu na pozemních komunikacích – základem, který se dá naučit nejsnáze. Pak je tu opravdu dobrá technika jízdy, jejíž osvojení je už těžší a chce trochu času. A do třetice je tu také psychologie policejního řidiče. Zapomíná se na ni, a přitom je nadmíru podstatná. Policista za volantem, nota bene se zapnutým majákem nad hlavou, je pod velkým psychickým tlakem, ve stresu – a navíc je neustále konfrontován s okolím, s chováním ostatních řidičů a nezřídká i s jejich schválnostmi. Víte, v Německu mají policisté zásadu, a té se snaží držet: nejdůležitější je dojet! Jestli se tak stane o pár vteřin nebo minut později, není zdaleka tak podstatné. Policista, který na místo nehody nebo trestného činu nedorazí, neboť sám má nehodu, ničemu a nikomu nepomůže, naopak.“

Zásada, která by možná stála za všeobecné převzetí, co říkáte?

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK

Auto, učitel a žáci jsou trojrozměrní, exteriér v pozadí pochází z projektoru

Dá se říci, že Jihlavští už předem na úkoly spjaté s VPŠ pomýšleli: začátkem kalendářního roku na dřevě ořezali ekonomický a týlový úsek školy a ušetřených devět tabulkových míst převedli na pedagoggy. Načež vypsalí výběrové řízení a podařilo se jim pro učitelskou dráhu získat zkušené policisty z praxe – z Jihlavy, Pelhřimova, Havlíčkova Brodu. A rozmnožili tak řady zdejšího pedagogického sboru.

„Neděláme totiž jen základní odbornou přípravu a teď nově studium na VPŠ, ale i mnoho krátkodobých kurzů, o něž je mezi policisty ohromný zájem,“ připomíná ředitel. „U některých musím přiznat, že v současné době naše kapacita stačí na pouhých deset procent zájemců, valnou většinu musíme odmítnout.“

Ale marná sláva, počet učeben i učitelů je jednou pevně dán a škola není nafukovací, ač by si to v Jihlavě nezřídká přáli. Ještě že se konečně dokončuje rekonstrukce někdejšího očního oddělení okresní nemocnice, jehož budovu škola před pár lety získá

prostoru pro výcvik a výuku v reálných podmínkách na čerstvém vzduchu.

„Studenti přijíždějí v pondělí, a to stráví výukou tady v hlavní budově, stejně jako v pátek, kdy zase odjíždějí na víkend,“ říká ředitel Sadecký. „Na ty dny – a někdy i na úterek – soustředíme předměty, pro které tady v Jihlavě máme speciální učebny a trenážery... Takže jde v jádru o tři dny týdně, a to se snad dá vydržet i tak daleko od civilizace!“

Mladí policisté, kteří nastupují do školy, si přinášejí z civilu spoustu zlovyků, střední školy jim nedaly ani moc fyzicky, ani umění žít a pracovat v týmu. Sólští u policie neobstojí. A tady to mají pochopit a dohnat. Začíná se třídním soustředěním, jakýmsi minipřijímačem v kostce. Tam se projeví motivace, které jednotlivce do uniformy přivedly: pro někoho je bohužel služba u policie řešením z nouze, někdo touží po dobrodružství a už se vidí nejmíň v mordpartě jak z televize, další se jen hodlá někde pohodlně zašít... Smůla. Většina chce ale poctivě sloužit lidem, pomáhat a chránit.

Holmes mlčel a jen dál kroutil hlavou, skloněnou nad dopisem. Pak pravil: „Nějaký Colombo. Neobvyklé jméno. Toho také znáte?“

Watson nadskočil vzrušením a už spustil: „Ano, ano. Soukromý detektiv z Los Angeles. Chodí pořád v příšerném baloňáku, oblečení mu nic neřká. Jak vás uvidí, určité bude chtít podpis pro svoji ženu. Vždycky o ní mluví, ale nikdo ji ještě nikdy neviděl. Zvláštní člověk. Rád ze sebe dělá hlupáka. Tím mate pachatele. Má svůj vyšetřovací rituál. Rozloučí se s člověkem, kterého podezřívá, a odchází. Vzápětí se vrací a přinese nečekanou, někdy úplně banální otázku. Hraje si s pachatelem jako kočka s myší. Utahuje, utahuje, až obviněný kapituluje pod tíhou důkazů. Úžasné. Má výborné výsledky. On je typ, co se nezdá.“

„Watson, já žasnou. Kam chodíte na tyhle znalosti?“ Holmesovi málem vychladla lulka, jak ho zaujala debata o světových detektivech.

Watson se trochu pousmál a vysoukal ze sebe: „Já vám to tedy prozradím. Nedávno jsem si koupil televizi. Jak jsem doma, nemůžu se od ní odtrhnout. Pořád přepínám kanály, abych chytil nějaký krimipříběh. Vysílá se jich hodně. Úroveň je různá, vyšetřovací metody někdy hrozí amatérské, ba přímo nepravděpodobné, ale lidi to zajímá. Naše povolání je v kurzu.“

„Aha, tak z televize toho tolik víte. Dobrá, možná si ji taky pořídím, ale nezabírá příliš mnoho času koukat do toho malého okýnka? Vždyť se u ní nedá nic dělat jako třeba u rádia.“

„To máte pravdu, Holmesi. Velkou pravdu, ale stejně jsem rád, že ji mám.“

„Zase tu vidím nějaké ženské jméno,“ vrátil se slavný detektiv k seznamu zvaných hostů na kongres. „Julie Lescautová. To je taky spisovatelka detektivek a vyšetřovatelka amatérka?“

„Ne, ne, ne. Tahle dáma je profesionálka, ba přímo komisařka, myslím že z pařížského kriminálního oddělení. Dokonce šéfuje několika mužům.“

„Nepovídejte. To si vůbec nedovedu představit. Pro mě je žena něžné stvoření, pokud není pachatelka, samozřejmě. Ale aby honila nějaké gangstery, třeba s pistolí v ruce! Watson, co vy na to? Jde to v sukni pronásledovat zločince? Jak taková žena vůbec vypadá? Není šeredná a zakomplexovaná?“

„Drahý Holmesi. Budete se divit, ale Julie Lescautová je okouzující dáma. Pěkná rusovláská, rozvedená, maminka dvou dcer. Všechno stíhá. V sukni nechodí, to by opravdu těžko mohla pronásledovat zločince. Nosí kalhotové kostýmy a moc jí sluší. To víte, Francouzka. V téhle zemi měli vždycky podivné pokrokové nápady, takže už mají i půvabnou kriminální komisařku.“

Sherlock Holmes údivem kroutil hlavou. Žena u policie a v takové funkci, to si nedovedl představit. „Velmi rád ji poznám, do Prahy se určitě vypravím,“ konstatoval. Pak se začel do dalšího jména: „Ben Berghammer.“

Doktor Watson opět povytáhl obočí, zamyslel se a pravil: „Ano, Big Ben. Ten se nedá přehlédnout. Měří asi dva metry a váží nejméně čtyři sta liber.“

„Neříkejte,“ skočil mu do řeči Holmes.

„S takovou postavou přece nemůže nikdy žádného pachatele doběhnout.“

„Taky ne. Tenhle bavorský komisař pracuje spíše hlavou a když je třeba někoho honit, tak pošle svoji asistentku Sabrinu.“

„Opět žena v aktivních službách policie?“ Holmes byl z toho pař.

„Ano. Sabrina je sympatická policajtko. Jsem zvědav, jestli ji Big Ben vezme s sebou do Prahy. Ale ještě víc mě zajímá, jestli s ním přijede i jeho matka. To vám je zajímavá osůbka, taková oběžná kulička. Pořád chce svého Bena oženit, ale on nechce. Proč by, když maminka dobře vaří, pere a uklízí.“

„Dost, Watson, pomluvy mě nezajímají. Tady čtu další jméno, poručík Theo Kojak. Kdo to je?“

„Kojak, Kojak. Aha. To je ten holohlavý kriminalista z Manhattanu. Žádný soukromý detektiv, který si může případy vybírat. Kdepak. Jemu jsou gangsteři servírováni jak na pásu. To víte, New York. Nechtěl bych tam bydlet ani za nic. Kojak má bohaté zkušenosti a dobře zná svůj rajón. Využívá informatory, má dobré kontakty s prostitutkami, které hodně vědí. Přitom je neúplatný a pohotový, vyniká cynickým humorem. Chytrý policajt to je. Také ho rád poznám,“ zamyslel se doktor Watson. „Řeknu vám, Holmesi, setkání v Praze slibuje neobyčejné zážitky. Kdo že nás tam zve?“

Holmes se zahleděl na konec zvacího dopisu a pravil: „Nějaký kapitán kriminálního oddělení z Prahy Jindřich Cvrček.“

„Jakže? Můžete to spelovat?“

„Nemůžu. Podívejte se raději sám.“ Watson se naklonil nad dopis a uviděl psáno: Jindřich Cvrček. „Aha, to jsou ta příšerná česká jména, co se nedají vyslovit. Nevadí, ale bude to jistě schopný člověk, když dává dohromady lidi tak zvučných jmen. Doufám, že všichni přijedou. Jsem na ně nesmírně zvědav.“

„Já už taky, Watson. Vidím, že budu muset opustit teritorium své milované Anglie a začít se zajímat o dění za mořem. Můžete zítra koupit dva lístky na Orient Express? Doufám, že jede přes Prahu, nebo jak se to město jmenuje.“

Jindra Cvrček pocítoval stres a velké napětí. Za několik dní se mu v Praze sejdou detektivové z celého světa a on má pořád pocit, že na něco někde zapomněl. Už poněkolkáté byl v hotelu Travel, aby se přesvědčil, že všechny rezervace jsou v pořádku. Prošel i pokoje a kongresový sál, aby vše bylo na patřičné úrovni. Teď si vzpomněl, že ještě nezkontroloval jídelniček. Co když někdo z nich je vegetarián? Začal litovat, že si vůbec vymyslel něco tak náročného jako dát dohromady takové kapacity. Proč mi nikdo nepomůže, copak musím všechno zařizovat sám? Byl zoufalý. Přílet prvních účastníků kongresu se blížil. V tom mu zazněl telefon. Zpráva byla šokující: „Jindro, máme pohotovost, přijď rychle. V hotelu Travel vybuchla výbušnina. Asi semtex. Celý objekt je v plamenech! Zřejmě jde o teroristickou akci.“

Jindra leknutím vyskočil... a v tom se probudil. Seděl na posteli ve své ložnici. Rozespale se rozhlížel kolem a dával dohromady zmatené myšlenky. Najednou si uvě-

**MUZEUM POLICIE
ČESKÉ REPUBLIKY**
Ke Karlovu 1, Praha 2
tel.: 224 922 183
fax: 974 841 091
e-mail: muzeum@mvcz.cz

PROGRAM ŘÍJEN 2008

STŘEDEČNÍ ODPOLEDNE

PRO DĚTI – od 14.00 do 15.00 hod.

- *1. 10. Červená – stůj!
- *8. 10. Kolo nebo koloběžka
- *15. 10. Jak šel pejsek do školy – divadlo
- *22. 10. Jeden za všechny, všichni za jednoho – divadelní představení o tom, že šikana není hra

VÝSTAVY

*od 7. 10. do 31. 12. **Kriminalistický kabinet 1954–1970**

– výstava ze sbírek muzea

*od 24. 10. do 7. 11. **Vysoké ambice**

– obrazy Ronalda Waltera

*do 15. 10. **Nepokořené město**

– srpen 1968 v pražských ulicích
výstava pod záštitou předsedy Senátu Parlamentu ČR

***Ochrana obyvatelstva** – nová expozice Hasičského záchranného sboru stálé výstavy – * **Prostituce staré Prahy**, * **Ochrana osob a majetku**

FILMOVÉ ČTVRTKY – od 17.00 hod.

*16. 10. **Zabijí Nixona** – tragický příběh muže, který byl v roce 1974 dohnán k naplánování atentátu na 37. prezidenta Spojených států amerických.

(Vstupné zdarma)

***NA OBJEDNAVKU: Dopravní výchova** pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol

***Mládež a kriminalita**

– besedy pro 2. stupeň ZŠ

a studenty středních a učňovských škol

DĚTSKÉ DOPRAVNÍ HRŠTĚ PRO VĚŘEJNOST

*čtvrtek 13–15 hod., sobota a neděle

10–12 hod. a 14–16 hod.

Půjčujeme kola a koloběžky pro

1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.),

cyklisté jsou povinni používat

na dopravním hřišti cyklistickou přilbu.

Informace o programech a případné

objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa

–<http://www.mvcz.cz/muzeum>

Expozice je otevřena denně mimo

pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

MUZEUM Z TECHNICKÝCH

DŮVODŮ UZAVŘENO

10. 10. od 12.00 hod. do 13. 10. včetně

Změna programu vyhrazena.

domil, že nezvonil telefon, s nikým asi nemluvil, ale na nočním stolku mu alarmuje budík. Po čele mu stékal pot a nějak těžko rozlišoval sen a skutečnost. Konečně vstal a šel si omýt obličej. Vědomí se mu postupně vracelo do reality.

Takže všechno o mezinárodním kongresu a setkání věhlasných detektivů v Praze byl jen sen? Ano. S úlevou si uvědomoval, že se nic podobného nekoná. Vše to byl jen bláznivý sen. I s tím výbuchem v hotelu Travel. Promítal si v hlavě, co všechno prožíval a začal si hlasitě nadávat, jaké nesmysly byl schopen brát za skutečnost. Copak je možné, aby do Prahy mohly přijet vymyšlené figury a ještě k tomu z různých století? Aby se vůbec setkal Sherlock Holmes například s Kojakem nebo Colombem? Copak Watson mohl mít televizi? To je neuvěřitelné, jak ve snu člověk dovede splácet nesmysly a vůbec mu nepřijde na mysl, že ve skutečnosti něco takového není možné. Pro jistotu si pustil rádio a pozorně se zaposlouchal do zpráv. Žádná informace o výbuchu v hotelu tam nebyla, ani o setkání detektivů z celého světa. Všechno byla jen noční můra. Jsem nějaký přepracovaný, pomyslel si. Sprcha ho trochu vzpamatovala. Oblékl se a spěchal do práce. Měl rozpracovaný těžký případ vykrádačky ve velkém, takže žádné lehy ho nečekaly, to si byl jistý.

Na policejní komisařství chodil obvykle pěšky. Bydlel o několik ulic dál, takže tramvají jezdil jen ve špatném počasí a autem z nutnosti, protože časově to vyšlo nejdéle. Teď vyrazil pěšky. Cestou musel přejít přes náměstí, kde stál hotel Travel, tak si ho chtěl raději omrknout, jestli je tam všechno v pořádku. Po cestě se zastavil v bufetu. Doma se nestihl nasnídat, jak byl celý vykořeněný z podivného snu. Koupil si šunkovou bagetu a strčil ji do kapsy. Usmál se. Právě si uvědomil, že ve snu nebyla řeč o komisaři Rexovi. Živě si promítl, jak by Watson popisoval vešleptivního policejního psa s hodností komisaře, který má rád housky se salámem. Šunková bageta by mu určitě chutnala.

Vyšel z obchodu už opět s myšlenkami na dnešní vyšetřování grázlů, kteří spoléhají, že nemá proti nim pádné důkazy. Kousek od obchodu byla telefonní budka. Vyrázil z ní kluk v zelené bundě, div se spolu nesrazili. Bázně se rozhlédl kolem a když se jeho oči střetly s kriminalisty, jako by se lekli. Dal se do běhu. Jindra Cvrček měl dost zkušeností s chováním lidí, kteří neměli čisté svědomí a navíc oplýval dobře vyvinutým smyslem pro maléry, takže utíkající kluk ho upoutal. Kam volal a proč zrovna teď? Kolik je hodin? Půl deváté. Vždyť v tuhle dobu tohle klučisko by mělo být ve škole, pomyslel si. Odhadoval ho na deset jedenáct let. Kluk mu zmizel z dohledu, takže kriminalista spěchal dál svým směrem do práce. Dorazil k náměstí s hotelem Travel. Bedlivě se na něj zahleděl, s uspokojením zjistil, že hotel stojí, nehoří, nekouří se z něho, nic zvláštního se kolem neděje, tak si oddechl. To byl pitomej sen, povzdechl si skoro nahlas. Dál směřoval přes několik ulic na policejní stanici.

Sotva vešel do své kanceláře, spustil na něho kolega Mácha: „To jsem rád, že jsi tady. Už jsem tě chtěl volat. Máme pohoto-

vost. Volal ředitel hotelu Travel. Anonym mu telefonicky oznámil, že v areálu mají bombu. Prý vybuchne za hodinu.“

„Děláš si legraci?“ nevěřičně se zeptal Cvrček.

„To víš, akorát teď mám náladu na srandičky. Myslíme si, že jde o planý poplach, ale prozkoumat se to musí. Ředitel je celý vyděšený, protože hotel má plný cizinců, tak nechce nic riskovat. Právě začíná s evakuací.“

„V kolik hodin volal ten anonym?“ zeptal se Cvrček.

„Myslím, že v půl devátý.“

„Fakt? Aha. Je mi to jasný,“ zvolal Cvrček, vytáhl z kapsy bagetu, hodil ji na stůl a běžel ke dveřím.

„Co je ti jasný? Kam letíš?“ Mácha se nechápavě díval vlastně už na záda svého kolegy.

Cvrček bral schody po dvou, jak spěchal, pak už běžel k hotelu Travel. Prodíral se lidmi a uvědomoval si, že bude muset zlepšit svoji fyziku. Nějak se zadýchávám, stárnu nebo co, říkal si. Konečně se opět objevil na náměstí s hotelem Travel. Teď už se situace v okolí hotelu hodně změnila, než jaká byla před chvílí, kdy šel kolem. Rojili se tu lidi, někteří se zavazadly v ruce, jiní jen tak nalahko oblečení. Vypadali zmateně, někteří vyděšeně. Z hotelu dál vybíhali hosté jako mravenci z mraveniště. Právě přijel autobus, do kterého začali chaoticky nastupovat.

Cvrčkovi tenhle letmý pohled na hotel stačil. Obrátil svoji pozornost jinam. Začal se rozhlížet po náměstí, a to bedlivě. Nebylo snadné orientovat se na tak velkém náměstí. Ještě že je přes něj zakázaná doprava, uvědomil si. Ostřížím zrakem zkoumal okolí. Konečně spatřil, co hledal. Zelenou bundu. Kluk seděl na lavičce a fascinovaně hleděl směrem k hotelu. Cvrček nešel k němu přímo. Velkým obloukem obešel náměstí a přiblížil se zezadu. Kluk, přesně ten, který před nějakou půlhodinou vyběhl z telefonní budky, tu seděl a vypadal jako v transu. Nespouštěl oči z hotelu. Cvrček mu sevřel ramena oběma rukama jak do krunýře a zasyčel mu do ucha: „Proč jsi volal do hotelu, že je tam bomba?“

Kriminalista si byl tak jistý svojí domněnkou, že vůbec nepochyboval, že by se mohl plést. Ani se nezdržoval dotazem, zda je opravdu tím volajícím anonymem.

Kluk pochopitelně leknutím nadskočil, ale Cvrček ho zase přitiskl k lavičce. „Tak proč jsi volal do hotelu, že je tam bomba?“ Teď už se ho zeptal velmi velmi zvrhla.

Kluk se roztrásl a ani se nepokusil zapírat. „Bál jsem se jít do školy. Dnes píšeme písemku z češtiny,“ řekl chvějícím se hláskem. „Chtěl jsem si udělat jen takovou malou legraci...“

„Je tam bomba nebo trhavina?“

„Ne, samozřejmě, že ne, kde bych ji vzal?“

„Dovedeš si představit, co jsi způsobil? Kolik tahle evakuace hotelu bude stát peněz? To budou mít rodiče radost, až se dozvědí, kolik musí za tvůj žert zaplatit.“

„Já žiju jenom s mámou.“

„Ještě to. Dělat jí takovou ostudu. Vždyť jí zavrou místo tebe.“ Cvrček vytáhl z kapsy pouta, jednu část nasadil fňukajícímu klukovi na ruku, druhou na svoji.

„Jdem,“ prohlásil.

„Kam?“

„Přece na policejní stanici. Ještě jim musím zavolat a napravit, co jsi způsobil.“ Vylovil z kapsy mobil, zmáčkl tlačítko a čekal. Jak se ozval parťák Mácha, rychle pravil: „Vedu pachatele anonymního telefonátu. Zavolejte řediteli hotelu, ať odvolá evakuaci. Všechno je v pořádku. Byl to planý poplach.“

Teď už bez většího spěchu, ale jako táta se synem (pouta byla ukrytá pod rukávy) kráčel kriminalista s mladistvým pachatelem opět cestou, kterou už dnes jednou absolvoval.

Došli na policejní stanici a předal kluka do parády jiných.

Opět vešel do své kanceláře. Svlékl si kabát, hodil ho navyklým pohybem na věšák, jak šipku do terče, a šel si do kuchyňky uvařit kávu.

„Jindro,“ ozval se parťák Mácha. „Jak jsi tak rychle přišel na toho kluka?“

„Díky Sherlocku Holmesovi. Byl jsem u něho doma a...“

„Nech si ty srandičky...“

„Taky jsem mluvil s Herculem Poirotem. Napověděl mi, abych zapojil své šedé buňky mozkové, tak jsem to udělal. Víš, že všichni světoví detektivové přijedou do Prahy na kongres?“

Mácha se s úžasem zahleděl na svého parťáka, ale už se znali dobře a občas spolu žertovali, takže přistoupil na jeho hru a zeptal se: „Na jaký kongres?“

„Slavných detektivů světa. Celou noc jsem ten kongres připravoval. Taky přijede Kojak a Colombo, Lescautová, Fletcherová, Big Ben, pochopitelně Sherlock Holmes s doktorem Watsonem. Všichni budou bydlet v hotelu Travel a spolu diskutovat.“

„To je úžasné. Už se těším. Doufám, že mě s Holmesem seznámíš,“ se zcela vážnou tváří pravil Mácha. V tom se oba podívali ke dveřím, kde stála celá užaslá sekretářka Jarmilka a s pootevřenou pusinkou je poslouchala.

„Copak Jarmilko, co jste nám přinesla?“ zeptal se žoviálně Cvrček.

„Ka, ka kapitán Cvrček,“ poněkud se zakoktala vykulená dívka, „se má dostavit k náčelníkovi.“ Jak to dořekla, hned zmizela za dveřmi.

Oba kriminalisté se pousmáli a mrkli na sebe. Cvrček se zakousl do své bagety a zamíchal si kávu.

„To jsme jí dali,“ konstatoval Mácha. „Je tady sotva čtrnáct dnů a už si bude myslet, že místo k policajtům nastoupila do cvokhausu.“

„Občas v tom není velký rozdíl,“ poznamenal s plnou pusou Cvrček.

„Hele, to mně budeš muset ještě vysvětlit, ty zkríženéj Holmesi s Poirotem, jak jsi tak rychle odhalil pachatele. Ale teď bys měl padat k náčelníkovi, asi pro pochvalu, převíte jeden. Má to někdo štěstí.“

Jindra si pořádně ukousl z čerstvé bagety, lítostivě se podíval na kouřící kávu a vyšel z kanceláře.

PO HLAVĚ z mostu

Dopravní nehoda z loňského září na přemostění přes obec Perštejn v sobě nese kombinaci několika výrazných rysů, faktorů a souvislostí, pro něž nepochybně stojí za uvedení v naší rubrice s připomínkami výstražně varovných motoristických neštěstí.

Poslední zářijový čtvrtek roku 2007 ujížděl třiadvacetiletý pan inženýr Zbyšek Kardánek (jména účastníků nehody jsme pozměnili – pozn. red.) po romanticky klikaté a nahoru dolů členité silnici I/13 podél řeky Ohře od Karlových Varů směrem na Klášterec (nad uvedeným tokem). A jako obyvatel kdesi až od Chebu pravděpodobně neměl cestu předem příliš naježděnou.

Počasí bylo již typicky podzimně nevlídné, od rána padal ze zatažené oblohy déšť, tvořily se kaluže. Výhled z motorových vozidel se prodíral šedivým zahalením. Krátce po desáté hodině najela jeho Škoda Fabia do táhlého oblouku na mostních pilířích.

V tu chvíli k modernímu „obchvatu vesnice vzduchem“ dorazil z druhé strany osmdvacetiletý Arnošt Šobr s nákladním vozidlem Peugeot Boxer. Přestože před ním nic nejelo, v klesání na most zvolnil rychlost k osmdesátce v hodině.

Věděl, že povrch vozovky na relativně novém přemostění – vítaném zrychlení provozu – vykazuje řadu nerovností, výmólů, které cvičí nepříjemně s naplno naloženým autem i zasucha, natož při setrvalém dešti.

Pak si – snad ve vzdálenosti osmdesáti

metrů – všiml v protisměru červeného automobilu. A vzápětí se TO – v několika málo vteřinkách – odehrálo:

Osobák dostal smyk, roztočil se kolem vlastní osy v nezvladatelné píruetě, „našrouboval se“ přitom do nesprávného jízdního pruhu, kde to pravým bokem napálil do větší dodávky.

Náraz vehnal, nadhodil skříňového Peugeota na pravá svodidla. Po nich vůz řízený mladším, ale zkušeným řidičem ještě chvilku pokračoval v jízdě, načež začal zastavovat – a současně se zpomalně, neodvratně převracel přes kovové zábradlí do třicetimetrové hloubky!

Jedinými reakcemi na zčistajasna vzniklou situaci, které si Arnošt Šobr vybavuje, byly až křečovitě stisknutý volant, pokrčení nohou, možná zatažení – nevěřící? – dechu a celkové „zatnutí“ těla. Nákladáček dopadl – v děsivém vrutu – na nos a zůstal ležet na levém boku ve směru na Klášterec nad Ohří, odkud původně přijel.

Šofér zůstal zaklíněný v kabině, dokud ho nevyprostili zasahující hasiči. Jenom modlením se mohl bránit případnému požáru či výbuchu motorového dopravního prostředku. Měl (praví se v policejních záznamech) zlomeninu výběžku levé loketní kosti s posunem úlomků, zhmoždění hlavy a obličeje, zhmoždění hrudníku, zlomeninu pátého a šestého

žebra vpravo, zhmoždění a tržně zhmožděnou ránu na levém bérce. Ale – s největší pravděpodobností zcela zázrakem – přežil!

O panu Kardánkovi úřední záznam říká, že nehodu zavinil špatnou technikou jízdy, před nehodovým dějem, hlavně pak nepřiměřeně vysokou rychlostí (znalec ji odhadl na přibližných 93,7 km/hod). A s tím, že nejspíš – za deště, na mokřím povrchu – mohlo dojít ke smyku v důsledku působení fyzikálního jevu zvaného aquaplaning. Ten obvykle činí stroje na pneumatikách neovladatelnými!

Rovněž ing. Kardánek utrpěl při střetu (součet rychlostí pro něj mohl představovat ránu stosedmdesátkou do zdi) řadu zranění (zejména pak otevřenou lebeční zlomeninu), na něž 13. prosince 2007 před půlnocí zemřel. Věc (podezření ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví dle paragrafu 224 se sazbou odnětí svobody až na dvě léta) byla proto oficiálně odložena.

/ki/

Foto archiv P ČR

P

erlustrační lístek

Šestnáctého května roku 1975 byl pátek. František Málek se převlékl do civilních šatů a podepsal stvrzenku na sto padesát pět korun, které si vydělal. Za branou věznic se svítilo slunce.

„Budete se zdržovat v teplickém okrese a pravidelně se hlásit na oddělení Veřejné bezpečnosti v Žalanech.“

Přikývl na znamení, že je mu to jasné a vykročil do krásného jarního dne. Otec ho v Teplicích přivítal celkem vlídně, daroval mu dokonce pět stovek, aby měl syn kapesné do té doby, než si najde nějaké zaměstnání. František poděkoval, v podvečer se v hospodě skutečně na nějaké volné místo přeptával.

„Dej s tím pokoj,“ řekl soused na protější straně stolu.

Ladislav Krušina opustil začátkem měsíce podnikovou ubytovnu, neboť se po něm vyptávali policisté v souvislosti se sérií vloupání do rekreačních chat. Přestal chodit do práce, doma u rodičů se také neobjevoval, přespával v tramských osadách a svět mu připadal zábavný a jednoduchý.

„Vezmu tě do party, chceš?“

Bylo jaro, vzduch voněl toulkami a dobrodružstvím.

„Tak jo“ přikývl Málek.

Ještě ten večer se společně vloupali do první chaty. Našli v ní sklípek bohatě zásobený konzervami, vínem i rumem. Báječně se vyspali, následující den rozbili okénice srubu ve Zbečně, kde sebrali v té době poměrně vzácný radiomagnetofon, který pak v nedaleké hospodě prodali za tři stovky.

Čas letěl jako kdysi dávno o prázdninách, s blížícím se létem se poněkud zkazilo počasí. V Ouholicích vydrželi v jedné chatě dva dny, neboť venku přišlo a jídla i pití bylo uvnitř dost. Když se konečně mraky prothaly, ukradli z kůlny pánské jízdní kolo a vyrazili na něm do Kralup nad Vltavou. František v sedle, Ladislav na rámu, po prvním pádu do příkopu se vystří-

dali. Cesta se zdála náramně zábavná, přes všechny boule a odřeniny se dost nasmáli. V Kralupech, kousek od seřaďovacího nádraží, stěhli bicykl náhodnému chodci za sto padesát korun a zapadli do hospody. Pak pěšky pokračovali podél kolejí směrem na Dolany. Opilecká euforie je zrádná, dobrá nálada se rychle změnila v hádku a později ve rvačku, kterou pozoroval mašiníř projíždějícího lokotraktoru. Zastroubil bečivým klaksonem, aby ty cvoky rozehnal. Rváči seběhli z náspu, přelezli rezivý drátěný plot a přiblížili se k malebné osamocené chatičce na okraji lesa.

Chata, to je permanentní budování, ve vlečném vozíku za škodovkou si pan Josef Abraham přivezl písek a dva pytle cementu. Tenkrát, před třiatřiceti lety, byla středa, osmnáctého června. Abraham zacouval ke stavení, už už chtěl skládat svůj náklad, když si všiml vylomených dveří do verandy. Nebylo to poprvé, chatu už měl vykradenou několikrát, téměř učebnicově přesně věděl, co má dělat. Nechodit dovnitř, nešlapat okolo, neníčit stopy. Odpojil kárku a odjel případ oznámit na obvodní oddělení bezpečnosti v Roztokách u Prahy.

Vcelku rutinní ohledání místa činu se změnilo ve chvíli, kdy policisté objevili v ložnici neznámého mrtvého muže v tratoslivní krvi. Přibližně o hodinu později přijela kriminálka z Prahy a doktor z ústavu soudního lékařství.

Krumpáč u palandové postele, vedle mrňavých kamínek plechový kbelík s krvavě zbarvenou vodou. Na podlaze šlápoty s dosti zřetelnými vzory podrážek.

- Ohledáním mrtvolky a soudní pitvou bylo zjištěno, stojí ve starém protokolu, že přibližně pětatřicetiletý muž byl zavražděn jedenácti ranami špičatou stranou krumpáče do hlavy, takže utrpěl četná proražení lebky a poškození mozku, které bezprostředně vedlo k smrti.

Nad pravou prsní bradavkou měl vytetován obraz tygra a na pravé paži postavu dívky v klobouku...

V sedmdesátých letech ještě tetování nepřišlo do obecné módy, v evidenci zvláštních znamení Federální kriminální ústředny bylo uvedeno pouze pět osob, které mají na prsou zobrazeného tygra. Jednou z nich byl jistý Ladislav Krušina, poměrně známý recidivista, který měl za sebou řadu trestů za vloupání do rekreačních chat. Jeho daktyloskopická karta byla totožná s otisky prstů oběti.

Neznámý muž dostal jméno a bylo zahájeno rozsáhlé pátrání po případných svědčích, kteří Krušinu v posledních týdnech a dnech viděli a mohli by snad přinést nějaké nové informace do vyšetřování vraždy.

V éře počítačů se některé vcelku nedávné policejní metody jeví jako beznadějně zastaralé, nicméně před lety fungovaly docela dobře. Jednou z nich byly perlustrační lístky.

Kdykoliv hlídkující policista, tedy tehdy se říkalo příslušník Veřejné bezpečnosti, nějakou osobu kontroloval, sepsal o tom stručné hlášení. Jméno, místo, přesný čas, kolonka pro podrobnosti, kterých si muž zákona všiml.

„Ano, všechno v pořádku, můžete pokračovat.“

Deset dvacet podobných kontrol za službu. Po skončení se záznamy odevzdávaly na oddělení, kde byly příslušný čas archivovány, později je čekala skartace. Pro okres to znamenalo stovky, pro kraj tisíce perlustračních lístků denně. Neexistovalo žádné automatické třídění, pokud se odehrálo něco mimořádného, musely se ty papírky zpětně probírat jeden po druhém.

Ve čtvrtek dvanáctého června zastavil policista z obvodního oddělení Hořesedly dva muže. V poslední době bylo v okolí vykradeny několik chalup a cizí lidé vycházející pozdě večer z místní hospody byli poněkud podezřelí. Doklady však měli v pořádku, nebyl důvod k nějakému zákroku. Strážmistr byl pečlivý a stručně popsal i oblečení kontrolovaných chlapíků. Jeden měl svetr a na nohou tenisky, druhý sportovní bundu a šněrovací kanady. A právě otisk podrážky klasických vojenských bot byl pečlivě ofotografován na místě činu. Ovšem nejpodstatnější byla jména. Ladislav Krušina a František Málek.

Málek byl nedávno propuštěn z výkonu trestu, nicméně podmínky ochranného dohledu neplnil, prokurátor proto podal návrh na jeho zadržení a vzetí do vazby. O den později byl také v Teplicích zadržen.

„Tak povídejte.“

„O čem?“

„O panu Krušinovi.“

„Nikoho takového neznám.“

Když mu předložili policejní záznam, připustil, že se s podobným chlapíkem

náhodně sešel v jedné hospodě v Hořesedlech, večer se však rozešli a už ho nikdy neviděl.

„Chyba,“ soudili policisté.

Opět přišly ke slovu důkazy. Vykradená chata ve Zbečně, kde byly nalezeny jak Málkovy tak Krušinovy otisky prstů. Výpověď svědka, který v Kralupech před nádražím koupil podezřele levné jízdní kolo od dvou mužů, které identifikoval v policejním fotoalbu. Málek však stále ještě vzdoroval.

„To je všechno nějaký hrozný omyl.“

Následoval vyšetřovací pokus. Na místě rvačky na železničním náspu zastupoval Krušinu figurant a strojvůdce lokotraktoru pomalu projížděl kolem. Zatroubil na klakson docela stejně, jako tenkrát.

„Byl to určitě on,“ potvrdil. „Víte, všiml jsem si jedné zvláštnosti. Ten chlap měl taková kulatá záda. Tentokrát se snažil stát vzpřímeně, ale kdykoliv si přestal dávat pozor, zase se nahnul.“

Následovaly stopy z ohledání místa vraždy. Krev na okně, kde se jeden ze zlodějů pořežal o rozbité sklo, měla skupinové vlastnosti nula, což odpovídalo zdravotní kartě obviněného. Ukradené sportovní vlaječky a odznaky, které František později prodával po dvaceti korunách za kus, majitel chaty poznal a označil za součást své sbírky. Část vytržené podrážky zřetelně zaznamenaná na fotografiích šlápějí umožnila individuální identifikaci Málkových vojenských bot.

Drobných indicií přibývalo, vyšetřovatelé je předkládali bez dlouhých vysvětlujících komentářů, jako karty vynášené v dramatické hře. Ladislav Málek měl dost zkušeností na to, aby pochopil, že prohrál. Po krátké poradě s advokátem přiděleným ex-offo se k vraždě kamaráda přiznal.

Obsáhlá výpověď vrací ztracený čas. Divoká jízda dvou chlapů na jednom bicyklu, opakované pády a vcelku bezsta-

robný smích. Nicméně, brzy po prodeji kola, došlo ke sporu. V nádražní hospodě se sto padesát korun rychle rozplynulo v pivu a kořalce, František začal Ladislavovi vyčítat, že jízdní kolo prodal příliš levně.

„Určitě by dal dvě kila. Možná i víc...“

Spor pokračoval i ve chvíli, kdy spolu kráčeli po železniční trati podél seřadovacího nádraží. Došlo dokonce k fackám, které tak utkvěly v paměti projíždějícího strojvedoucího.

Po sporu následovalo usmíření, oba pánové přešli drátěný plot a když dorazili k opuštěné chatě, našli v kůlně na nářadí dva krumpáče. Jimi rozbili okno a vchod do verandy, František se při tom trochu pořežal. Uvnitř stavení čekalo zloděje zklamání.

„Žádný jízdo, žádný pití, ani pitomá flaška piva tam nebyla.“

Nedostatek alkoholu vyostřil už tak napjatou atmosféru. Málek oznámil Krušinovi, že s ním jako s partákem končí. Vykrádání chat je živoření z ruky do huby, jen prodloužené čekání na to, kdy je policajti seberou.

„Zkrátka šlus, řekl jsem mu. A on to nemohl pochopit.“

Následující pasáž přiznání je založena jen na Málkově výpovědi, stopy z místa činu i záznamy z pozdější rekonstrukce ji

potvrzují pouze rámcově. Podle Františka to tedy bylo tak. Hádky přešla ve strkání, po jednom takovém šťouchanci Krušina upadl a praštil se o postelovou palandu. To ho rozrušilo a popadl krumpáč.

„Musel jsem se nějak bránit.“

Málek prý uhnul úderu, vzal druhý krumpáč a v podivném souboji zasáhl kamaráda do hlavy.

„Nechtěl jsem ho zabít. Byla to sebeobrana.“

Slova jsou slova, fakta jsou fakta. S výpovědí příliš nekoresponduje jedenáct těžkých úderů, které zaznamenala soudní pitva, ani vcelku chladnokrevné pachatelovo chování bezprostředně po činu. Málek prohledal kamarádovy kapsy a jeho doklady spálil v malých chatařských kamnech. Pak oťřel všechna místa, na kterých by mohly být otisky prstů, umyl se v plechovém kbelíku s vodou a pěšky se vydal směrem do Kralup. Nezapomněl s sebou vzít sportovní vlaječky a odznaky, které pak prodával po hospodách. Když měl dost peněz, koupil si lístek na vlak a odjel do Teplic, kde byl později zadržen.

„Nečekal jsem, že na mě přijdete tak rychle,“ poněkud rozpačitě ocenil v závěru práci kriminalistů.

Krajský soud obhájcovu verzi o sebeobraně nepřijal a jednání obviněného v době vraždy a pozdější zahlazování stop považoval za promyšlené, nikoliv impulzivní. Uznal tedy Františka Málka vinným trestným činem vraždy a odsoudil jej k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dvaadvacet let. Odvolání odsouzeného pak Nejvyšší soud ČSR zamítl a rozsudek nabyt právní moci.

**Text a reprofoto
Antonín JIROTKA**

Hudba Hradní stráže a Policie České republiky je velký dechový orchestr, který již více než šedesát let (vznikla v roce 1945) vysoce profesionálně reprezentuje českou hudební kulturu, a to nejen doma, ale i v zahraničí (hostovala dosud v 16 státech světa – v roce 2002 měla např. v USA samostatný koncert ve slavné newyorské Carnegie Hall). A zároveň všude trpělivě posiluje, rozvíjí zdravou policejní prestiž.

K malému mezibilančnímu rozhovoru přijal pozvání manager hradní a policejní hudby mjr. Pavel PELÁN.

Hudba Hradní stráže a Policie ČR rozvíjí každoročně skvělou hudbu po celé republice. Co máte za sebou letos, kde vás mohli hudební fanoušci zastihnout v letním, prázdninovém a dovolenkovém čase, a co vás čeká řekněme od října do konce roku?

HHS a PČR má od začátku roku 2008 za sebou již desítky vystoupení a představila

se svým posluchačům nejen jako celý orchestr, ale také v různých svých menších seskupeních. Kdybych měl být konkrétní, účinkovali jsme celkem na šestnácti reprezentačních plesech Policie České republiky, uskutečnili jsme deset výchovných koncertů a také jsme se zúčastnili několika prezentačních dnů Policie ČR. HHS a PČR byla rovněž významným reprezentantem na festivalu Americké jaro, kde uvedla dva koncerty – jeden v Brně a druhý v Praze na Pražském hradě ve Španělském sále s hostujícími sólisty z USA. Mezi významné akce prvního pololetí lze také zařadit koncerty v lázeňských městech, které jsme tentokrát připravili ve spolupráci s Hradní stráží – konkrétně s její čestnou a motocyklovou jednotkou, která těmito vystoupeními oslavila a připomněla 90. výročí založení Hradní stráže. Za samostatnou zmínku jistě stojí dlouho připravovaný zájezd do severní Itálie, který se uskutečnil 19. – 21. června v Trentu. HHS a PČR vystoupila v tomto nádherném městě již po několikáté a tentokrát byli jejími hudebními hosty špičkoví operní zpěváci Aleš Bricein a Miroslava Časarová.

V druhém pololetí nás čeká opět velká porce práce. Budou to zejména opět akce pro Policii ČR, ale také koncertní činnost. Za všechny vzpomenu jen namátkově koncert ve Staré Boleslavi u příležitosti konání Svatováclavských oslav, dále tradiční kon-

certy Na Valech a v závěru roku několik vánočních koncertů, které budou takřka po celé republice.

Jak moc se programová skladba vašich vystoupení drží zaběhané podoby, popřípadě gradace jednotlivých hudebních čísel, a jak často – třeba – reagujete na přání pořadatele zaměřit se během koncertu na určitý druh muziky, písni?

Samozřejmě řada vystoupení má svoji zaběhlou podobu a většina těchto vystoupení je koncipovaná tak, aby si každý posluchač přišel na své. To se týká především vystoupení, která připravujeme na již tradiční místa, jako jsou známé koncerty v zahradě Na Valech, koncerty v rámci policejních prezentačních dnů a koncerty například v lázeňských městech. Jinou kategorií jsou vystoupení, o kterých jsem se již zmínil. Jsou jimi například koncerty v rámci velkých festivalů, jako je Pražské jaro a v letošním roce účinkování na festivalu Americké jaro. Tyto velké festivaly pochopitelně mají své dramaturgické záměry a náš orchestr na ně přirozeně musí reagovat.

Umím si představit, že profesionální přístup k interpretované hudbě nerozoznává pódia a kulisy posluchačů, ale přesto: lze jmenovat místa, akce, atmosféru mezi návštěvníky, které máte obzvláště rádi, a kam se vrátíte se zjevným potěšením?

Všechna nám známá pódia mají většinou svoji specifickou atmosféru a snažíme se připravit dramaturgii koncertů tak, aby došlo k náležitému souznění mezi interprety a posluchači. Kdybych mohl vyzdvihnout, tak mezi koncerty, kde se nám to nejvíce daří, patří asi ty, které provádíme například v lázeňských městech celé České republiky. Nemohu však nezpomenout na nekonečný potlesk, kterým nás odměnili

POLICEJNÍ HUDBA NA POCHODU

pina Largo, skupina Richard, žesťový kvintet, dechový oktet a malý dechový orchestr Formanka. Tyto skupiny účinkují při všech možných příležitostech, především na základě požadavků jednotlivých správ P ČR a Policejního prezidia ČR. Jedná se zejména o reprezentační plesy, prezentační dny policie, přísahy nových policistů a další.

Příští rok bude pro vás počátkem června opět – obročně – festivalový. Chystáte na Mezinárodní přehlídku policejních orchestrů v předstihu nějaké novinky, překvapení?

Tak jako každý lichý rok pořádá HHS a P ČR již tradiční

FESTPOL – to znamená Festival policejních orchestrů a pěveckých sborů, který má již v kalendáři evropských hudebních festivalů své pevné místo. Nebude tomu jinak ani v roce 2009, kdy od 4. 6. do 7. 6. 2009 proběhne tento festival v Praze již po osmé. V tuto chvíli obesíláme potencionální zájemce s nabídkou účinkování na tomto festivalu a dá se předpokládat, že tak jako i v minulosti budeme mít mezi účastníky více než 500 hudebníků – policistů z celé Evropy.

Díky za rozhovor a upřímné blahopřání k prosincovému devadesátiletí Hradní stráže!
Jaroslav KOPIC

Ilustrační foto z koncertu Hudby Hradní stráže a Policie ČR v Pelhřimově
Jiří NOVÁK

posluchači již ve zmíněném Trentu, kde několik stovek návštěvníků koncertu se dožadovalo dalších a dalších přídavek.

Vloni jsem s vámi zažil koncert na náměstí v Jihlavě. Do závěru skvělé písňové nabídky začalo – téměř jako podle režijního záměru – dramatický hřmít a po finálních tónech následovala až děsivá průtrž mračen, které se sotva dalo uniknout. Máte v kronice vašeho hudebního tělesa hodně podobných – skoro dobrodružných – zážitků?

Pochopitelně za celou dlouhou dobu trvání tohoto orchestru by se jistě dalo vyprávět o řadě zajímavých a někdy až neuvěřitelných momentů během účinkování. Vámi vzpomenujte koncert na náměstí v Jihlavě však patří k těm, na které se obzvláště dlouho nezapomíná.

Tuším, že si vaše běžná velká vystoupení prokládá a zpestřuje řada členů, instrumentalistů, koncertováním v menších hudebních seskupeních – ostatně už jste se o nich zmínil, prozradte o nich, prosím, ještě něco?

Zvláště v posledních zhruba 15 letech si požadavky na vystoupení našeho orchestru vyžádaly, řekl bych, až reorganizační změny, vytvoření nových forem koncertů než jenom účinkování v celém šedesátičlenném orchestru. A proto vznikly v rámci orchestru menší skupiny, které nabízejí další spektrum hudebních žánrů. Jsou jimi Big Band, sku-

film

Pro koho je tahle země?

štyk, ale spíš pro labužníky než pro většinového diváka. Na to je tok vyprávění vlastně starosvětsky pomalý a psychologie postav příliš uvěřitelná, obrazy snímané docela tradičně příliš malebné a střih ani trochu klipový...

Naprosto skvělí jsou tři hlavní herci: Javier Bardem coby zabiják Anton Chigurh, Tommy Lee

Jones v roli nevesele bilancujícího šerifa a Josh Brolin jako štvaná zvěř s válečnickou zkušeností...

Karty jsou rozdány setsakra dobře a oscarové uznání, jehož se filmu dostalo, zasloužené. Řekněme ovšem upřímně, že odpověď na otázku položenou v titulku této recenze, tedy ona věta, jež je názvem filmu bratří Coenů, nezní člověku před penzí zrovna povzbudivě. Ale co dělat, když je pravdivá? A to nejen tam, kde byl dotýčný skvělý film natočen, neboť svět je dneska vážně malý...

(-ěk)

Hnidopich by asi řekl, že dva miliony dolarů při dnešním kurzu už zdaleka nepředstavují takový balík jako někdy před dvaceti lety, ale ještě pořád je to částka, pro kterou dokážou slabší povahy zapřít svoje lepší já a krást, a povahy silnější pro ni klid'ánko dokážou promyšleně a úkladně vraždit.

Llevelynn Moss se původně taky vydal na úplně jiný lov – leč co dělat, když v odlehlejším místě pouště najde srocení mrtvol a rozstřílených aut'áků a mezi tím vším coby prémii brašnu s dvěma melouny doláčů a pár balíků heráku? Kdo by odolal? Mrtví už prachy nepotřebují, někdo jiný však tuze. A tak se Llevelynn se svou milou ocitá na životním úteku, v němž nejde o nic jiného než o život. V patách mají jednak zabijáka, jenž nevraždí pro potěchu, ale prostě proto, že je to jeho povolání. A to dělá dobře a nikoli nerad, dokáže se však při jeho výkonu i docela pobavit.

Prchající a pronásledovatele zpovzdálí sleduje obstarožní šerif Ed Tom Bell, který začínal coby obhájce zákona někdy v jiném století a v jiném světě – a teď shledává, že už nemá sílu se s násilím prát, že bezpráví asi vyhraje, celý život zřejmě promarnil. Což pro něj není nijak hezké poznání...

Bratři Coenové jsou ve světě filmu pojem už od časů své zbytečně krutosti, i když nejvíc se asi divákům zapsali Farmgem. Tahle země není pro starý je majstr-

televize

DO POČTU S VÝPOČTY

Ospalé horké letní večery a zřejmě přesvědčení, že když je i po soumraku pětadvacet nad nulou, dívají se na obrazovky jen hodně skalní diváci, vedly zřejmě osvětlené jedince, sestavující skladbu vysílání, k tomu, že znovu vrátili do vysílání takové skvosty tuzemské provenience, jako byly seriály Hříšní lidé města Brněnského, Detektiv Martin Tomsa, a dokonce i Malý pitaval z velkého města. Mimochodem, ten ze smutného dostihu vyšel překvapivě asi nejlíp, neboť nabídl největší srocní dobrých českých herců, kapku nostalgie, a dokonce koření nejvzácnější, humor.

Nicméně s podzimem se prý ctitelé českých detektivek dočkají v českých televizích (a možná i v České s velkým Č) nějakých seriálových novinek, jimž zatím předcházejí neurčité pověsti a spousta očekávání. Štafetu tudíž i nadále třímá produkce americká, a dlužno říci, že si v daném žánru nevede špatně.

Ve čtyřech řadách Kriminálka Las Vegas, Kriminálka New York a Kriminálka Miami nasadila sice mustr takřka jednotný, ale příběhy jsou jako z partesu. A poznatky a vynálezy forenzní vědy a techniky, jež divákům předestírají, fascinují laiky i odborníky. Zatímco první žasnou, druzí se jen usmívají. Televize poněkud předhání realitu, ale vlastně ne tak o moc!

Díky příběhům o Crime Scene Investigation (Las Vegas, New York, Miami) se vlastně zrodil nový podžánr televizních seriálů, v němž ani tak nejde o výsledky svědků jako o využití exaktní vědy – a může to být stejně napínavé, ne-li ještě napínavější.

Nápady ale pokračují: obrazovky nabízejí psychologickou šarádu Myšlenky zločince, sérii antropologickou jménem Kosti a nejnověji také pozoruhodnou sérii Vražedná čísla, v níž má hlavní roli královna věd – matematika. Vždy se o ní mezi námi prost'áčky tvrdilo, že je nudná, jen skuteční matematici prolašovali, jak neobyčejně zábavná může být. A ejhle, její sňatek s detektivkou se také docela povedl!

Hlavní postavou je geniální počtář Charlie Eppes, jenž by měl pokračovat v Einsteinových stopách, ale místo toho radši fušuje do řemesla a vypomáhá svému bráchovi, agentu FBI.

Neboť jak tvrdí a v praxi exaktně dokazuje, všechno se dá spočítat: chce to jen znát ty správné proměnné!

Za zmínku nepochybně stojí, že produkčně za seriálem stojí slavní velcí režiséři bratři Ridley a Tony Scottovi, zatímco na scénářích se podílejí skuteční čelní matematici.

Uvidíme, s čím tedy přijdou naši!

(jjv)

knih

RECEPT NA ÚSPĚCH

Pokud jste poslední dobou vstoupili do knihkupectví a hned na prahu neprchli, zděšení nepřeborným množstvím pestrobarevných svazků, které se na vás z regálů, pultů a všemožných stojů smějí, pak jste náležitě otrlí a dokážete si z těch hald možná zvolit správný titul podle svého gusta. Jdete-li na jisto, musíte hledat a obvykle uspějete. Pravda, pokud nehledáte knihu, jež vyšla nákladem modrého Mauritia a najdete ji jen u specializovaných bukinistů, rozhodně nikoli v zářivých palácích pražského centra. Pokud hledáte jen tak něco do vlaku či na dovolenou, pak nás nejspíš zláká některý z obchodních triků, jichž nakladatelé ovládají přehršlí a jakkoli jde o letité kousky, stále na ně čtenáři skáčou.

Především musí nerozhodného zájemce trknout už název a jméno – když ne autora, pak třeba editora. Vezměme si třeba úhledný potištěný špalík papíru, jenž nese název Obstojné povídky: koupili byste ho? Stěží! Ale co když týž almanach pojmenuje vydavatel Nejlepší americké detektivní povídky a coby editora

(tedy člověka, jenž příběhy shromáždil a ručí za ně svou pověstí) uvede Eda McBaina?

Inu, napůl je vyhráno. Za to, že jde o vskutku naprosto nejlepší americké detektivní „short stories“ bych ruku do ohně nedal, každý máme svoje gusta: ale nepochybně jde o dobré kusy – počítáno přesně, v počtu devatenácti. A vedle příběhů z pera stálic americké detektivky se tu najdou i detektivní poklesky hvězd literárního mainstreamu, třeba Johna Updika či Josyce Carol Oatesové. Česky vydal BB art a dobře přeložila Eva Klimentová.

Témuž nakladateli vděčí český čtenář za antologii čtyřiatřiceti povídek, jež v posledních padesáti letech prošly prestižním a populárním Alfred Hitchcock's Mystery Magazine. Výběr, na němž se hlasováním podíleli sami věrní čtenáři magazínu, nabízí zastoupení velkých hvězd žánru, ale i příběhy nejednoho autora, jenž se do „první ligy“ neprobojoval a pro nás je téměř nebo zloha neznámý. A přece i tyhle malé perličky potěší a zaujmou. Svazek je patřičně tučný a jmenuje se Recept na vraždu.

Takže na prahu knihkupectví zbaběle neprchat: kdo hledá, najde!

(jjv)

Dokonalé obranné technologie jsou nutností

**IDET
2009**

**CZECH REPUBLIC
BRNO 5.-7. 5.**

**10. mezinárodní veletrh
obránné a bezpečnostní techniky**

**10. výročí vstupu České republiky do NATO
60. výročí založení NATO**

AOP
Ve spolupráci s Asociací
obránného průmyslu ČR

Veletrhy Brno, a.s.
Výstaviště 1
647 00 Brno
Tel.: +420 541 153 272
Fax: +420 541 153 054
idet@bvz.cz
www.bvz.cz/idet

**Central European
Exhibition Centre**

BVV

**Veletrhy
Brno**

www.bvz.cz/idet

	vykleštěný beran	jeskyně Morav. krasu	dědičný základ znaku	anglicky „později“	autoznačka Tuniska		nápěv	vyrovnat účet		krátké sukně	starořímský peníz		orosená	rajčatový roztok
	poleva hrnců					iniciály sexuologa Plzáka			zn. miliampéru uzenina			gorila		
	mořská vydra					Pressleyho jméno ořechové pečivo						vozkův povl. jizerské středisko		
	kyselá tekutina				šašek zbrkle						zvěropark drobné literární dílo			
První tajenka														
	ozvěny			pomáhat						lichokopytník zn. nákl. vozů				
	chem. značka vápníku		hromadit hořet						ženské jméno přínosy					
	obsazeno	nefěr ne takto						hever cukrářské výrobky						
	samovolný výron semene					výtvary (slov.) bažení							Třetí tajenka	úřední spisy
	zámek na Strakonicku					Pucciniho opera volební lístky						slabika smíchu řídicí centrum		
	Severoatlantický pakt				parno přemné osvědčení						psovítá šelma přijímací místnost			
	označení českých letadel		peníze nešťastník								španělský automobil kvapně			
	dětský pozdrav	razie zkr. pro regionální pracoviště								hromada pomalu stékat				
	soudní řízení						české město japonský motocykl							mužské jméno
	tečné průchody hvězd kolem Měsíce						čisticí prostředek hranice							
	anglicky „obchod“	švédsky „noha“ rébusy				zárodek listu lázně v Ústí n.L.							předložka had	
	trampské přístřeší				kůže z ondatory								předložka zábava	
	dvorana				zármutek končetina								pocit nenasyčení chem. zn. olova	
	tyče vozů			mizení						madriidská obrazárna				
	tavicí zařízení			věnovatí						orientální tržiště				

V tajenkách naleznete tři tituly z řady detektivních románů Dicka Francise

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. října 2008

Řešení z č. 8/2008 1. VRAŽDY PODLE NÁVODU 2. JÁ SI TĚ NAJDU
3. ČERNÁ VĚŽ

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Ludmila Havlová, Praha;
Bohuslav Janouch, Kostelec nad Labem; Vlasta Martínková, Praha.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
10/2008
Křížovka
soutěžní kupon

Monika Karasová, hned po odjezdu rodičů na chatu, měla pocit, že dnešní den bude přímo fajnovej. Svítalo sluníčko, nikdo ji neporoučel a nenařizoval, co má a co nemá dělat, škola a povinnosti příští týden skončí a odpoledne měla sraz se spolužačkou a kamarádkou Danou.

Sešly se po třetí hodině v kavárně, popíjely červené, smlsly si na zmrzlinovém poháru a občas si daly i dlouhý kouř. Pak si k nim přisedl, přestože některé stolky byly ještě volné, mladík ve značkových riflích a moderní košili. Řekl přímo, že čeká na kamaráda, a že nechce sedět u stolu sám. Byl velice slušný, omluvil se, jestli nebude rušit, mile se usmíval a celým svým vystupováním automaticky dával najevo, že je slušně vychovaný a nemíní se vnucovat. Samozřejmě, že Monika a Dana neodmítly. Mladý muž se jim líbil a navíc si od jeho přítomnosti slibovaly větší zábavu. Jejich očekávání Rudolf Lang na sto procent splnil. Student třetího ročníku tělovýchovné fakulty měl smysl pro humor, vyprávěl zajímavé historky a obě sedmnáctky z něho byly na větvi. Když se dozvěděl, že Monika dneska slaví narozeniny popřál, litoval, že to nevěděl, ale dvojku červeného neodmítl. Když mu holky nabídly tykání, rozplýval se nadšením, obě políbil, ale přece jen dal nepatrně najevo, že Monice dává přednost.

„Mám dneska šťastný den,“ řekla na toaletě Monika Daně. „Ještě, že jsem nejela s našima na chatu. Chtěli to tam oslavit, ale to by žádná zábava nebyla. Vždyť to znáš. Nevadí ti, že Rudy jede po mně?“

„Ne..., to víš, že ne,“ odpověděla Dana, ale přece jen na ní bylo znát, že tak trochu závidí.

„Třeba až přijde ten kamarád Rudyho, tak to bude dobrý,“ utěšovala ji Monika.

Kamarád Rudolfa Langa přišel po páté. Byl to pěkný kluk, ale zdaleka ne takový fešák, jako byl Rudolf, a navíc – nebyl tak hovorný a zábavný. Spíše mlčel, přitakával a když se Rudolf a Petr vrátili z WC, začal se viditelně zajímat o Danu, ale ta nadšena nebyla. Rudolf byl přece jen větší fešák a daleko zábavnější než Petr a vybral si Moniku. To je k zbláznění, honilo se jí v hlavě. Po devatenácté hodině ohlásila, že už musí jít a Petr se galantně nabídl, že ji doprovodí. Odešli spolu, Monika a Rudolf u stolu osaměli. Vydřeli ještě hodinu a pak i Monika ohlásila svůj odchod. Přijala nabídku doprovodu. Venku zatažená obloha, a když přišli před dům, ve kterém Monika bydlela, začalo drobně pršet. Pozvala Rudolfa dál, prý na kávu, zakončit krásné odpoledne.

Sotva vešli do bytu, uhrozený a bezvadně vychovaný elegant se mávnutím proutku změnil. Na kávu nečekal, hned se na Moniku vrhnul, chytil ji do náruče a snažil se ji líbat.

„Co blázníš,“ křičela a bránila se ze všech sil.

Ale Rudolf nebláznil. Chtěl sex, a když to nešlo po dobrém, tak s Monikou praštil o podlahu, roztrhl ji kalhoty a třikrát po sobě znásilnil. Chtěla se bránit, pokusila se škrábat, ale když dostala ránu přes oko, tak to vzdala. Rudolf si udělal dobře, pak se převrátil na podlahu a zmožen sexem, a hlavně vypitým alkoholem, usnul jako špalek.

Toho Monika využila, vyplížila se z bytu a letěla na policii. Zatkli ho ještě svlečeného, ležel na podlaze a spal. Když pochopil z čeho je obviněn, tak křičel s tvář stáženou vztekem.

„Vždyť mě tahala do bytu. Prý zakončíme krásné odpoledne, tak jsem ho zakončil. Ona to chtěla. Jsem nevinen.“

Ale soud byl opačného názoru a násilník Rudolfa Langa odsoudil.

Josef KRATOCHVÍL

Ilustrace K. POKORNÁ

OTÁZKA:

Co myslíš, vážený čtenáři, v jakém časovém rozmezí byl pachatel tr. činu, Rudolf Lang, odsouzen?

1. dvě léta až osm let
2. tři léta až deset let
3. pět až dvanáct let

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. října 2008

Řešení z č. 8/2008 zní: z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, § 139, odst. 3

– „Jde-li o důležitou změnu společné věci, mohou přehlasování spoluvlastníci žádat, aby o změně rozhodl soud.“ Správná je odpověď č. 2. Michal při vyhrál, ale vztahy mezi bratry vzaly zaslé.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Josef Nový, Janovice nad Úhlavou; Martina Šulová, Český Krumlov;
Milan Rybář, Tachov.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s

POLICISTA §

Kupon č. 10/2008

Útoky sexuálně deviovaných řidičů vůči stopačkám, to je věčný zdroj starostí rodičů mladých dívek, ale taky už dlouhodobá položka v kriminalistických statistikách. V předchozím měsíci jsme psali o videodokumentu **BEZ SLITOVÁNÍ**, popisujícím autentický případ dvojnásobné vraždy stopařek.

POSLEDNÍ TABU PADLO

Během natáčení padlo hodně otázek na téma, jaký stop je pro mladou ženu vlastně bezpečný. Nic pozitivního nás nenapadlo, zato jsme rychle sestavili žebříček špatných variant:

Jedna dívka, vstupující do vozu se dvěma muži, je úplně nejhorší možnost! Dvě dívky versus dva muži v autě také představuje potenciální nebezpečí, ostatně právě taková byla reálná situace ve snímku *BEZ SLITOVÁNÍ*. Nakonec jsme se shodli, že možná nejlepší variantou pro stopařku je, pokud sedí ve voze spolu s řidičem žena...

Jenomže to se psal teprve rok 1992. O pár let později obletěla zděšený svět pedofilní aféra Dutroux, sériový případ násilníka, který unášel, mučil a zabíjel velmi mladá děvčata – a cennou pomocnicí v jeho řádění mu byla jeho plavovlasá manželka... Poslední tabu padlo! Během dalších deseti, patnácti let přestal být, bohužel, i pár Dutrouxových ojedinelým zjevem. Sečteno, podtrženo: ani přítomnost ženy v automobilu nesmí stopařku uchlácholit.

A co dvě dívky, nastupující do vozu s osamělým řidičem? *Chachacha, mohl by si něco dovolit, vždyť jsme v přesile!* Sebevědomí stopařek však není na místě.

Kdo řídil Romana?

9. srpna 1976 projížděl kolem odpadkové skládky u obce Valašské Klobouky všímavý občan, jehož pozornosti neušel podivně parkující automobil ani poblíž stojící asi třicetiletý muž s lopatou. Všímavý občanek se ke skládce zanedlouho vrátil. Po neznámém muži tu zůstal jenom zvláštní *kopeček*. Sta-

čilo odstranit trochu zeminy a odpadků – a na ztumpachovělého nálezce *vykoukly* dvě bosé lidské nohy!

Překvapením nebylo ještě dosti, během ohledání místa činu našli kriminalisté další tělo, stáli tak nad dvěma téměř nahými mrtvolami mladých žen. Policejní lékař zjistil v jejich tělech četné bodné rány a také úderu tupým předmětem, které na několika místech prorazily lebku. O sexuální, ještě spíš sadistické povaze zločinu nebylo pochyb, soudní pitva ostatně prokázala v jedné oběti přítomnost spermatu.

Pátrací relace Federální kriminální ústředny napomohla ke zjištění totožnosti obětí – jednalo se o 19letou Vieru K. a stejně starou Tatienu G. z Trenčína, Slovenky žijící a pracující v Praze, které měly v plánu prázdninový výlet do Tater. Co dál? Náhodný svědek a objevitel první mrtvoly muže zákona nezklamal: Všiml si sice víc vozu než podezřelého muže, nicméně s jeho informací o červeném nákladním automobilu značky Roman se dalo obstojně pracovat.

Útok během spánku

Pátrání mezi řidiči podobných vozidel bylo rekordně rychlé a hlavně úspěšné – jestliže k vraždě došlo v sobotu 9. srpna, pachatel byl dopaden už následující pondělí! Milan Somora (nar. 1944) z Tepličky nad Váhom představoval pro kriminalisty známou firmu. Pozdějším šetřením bylo zjištěno, že má na svědomí i řadu znásilnění. Poslední z nich spáchal navečer 8. srpna, když se vracel z Bernolákova.

Stopařka, kterou zavezl na opuštěné par-

koviště, vycítila z jeho brutality, že jí jde o život. Nekřičela, nebránila se, byla naprosto povolná. Somora soulož skutečně, jeho sadistické tužby ovšem zůstaly nenaplněné. Zatím... Bloumal svým nákladem po moravsko-slovenském pomezí, až nakonec zastavil před trenčianským nádražím. Zde ho ve dvě hodiny ráno požádaly o svezení dvě stopařky, přesvědčené o štěstí, jež je v podobě ochotného řidiče červeného Romanu nečekaně potkalo...

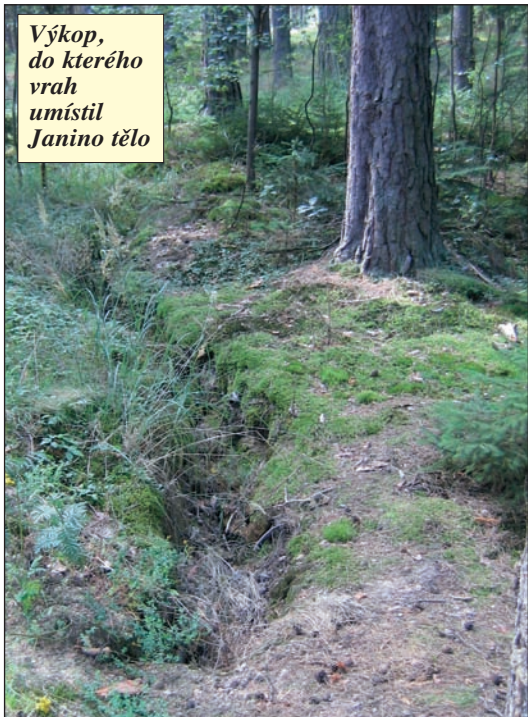
Po několika kilometrech, za Trenčianskou Teplou a směrem na Zvolen, unavené dívky usnuly. Somora vyndal zpod sedačky masivní utahovací klíč a začal s ním obě stopařky mlátit do hlavy. „Ani moc nekřičely. Brzy zůstaly bezvládné ležet, jedna na sedadle, druhá pod ním. Potom jsem vzal nůž, dlouhý asi třicet centimetrů, a začal obě ležící dívky bodat. Kam a kolikrát jsem bodl, si nepamatuji.“ Na jedné z mrtvých dívek vykonal Somora soulož. Trvala prý tři minuty.

Somora versus Charvát

Zločin vzbudil mimořádnou pozornost veřejnosti, není divu, že krátce na to začal režisér Jindřich Polák natáčet snímek *SMRT STOPAŘEK*, dodnes populární a obehřávaný, především komerčními televizemi. Na autentickém případu spolupracoval i major Karel Pilař, který byl navíc i odborným poradcem filmu. Při našem setkání mi řekl, že umělecké zpracování muselo být zákonitě dramatictější, ale jinak se scénář od skutečného případu nijak neliší.

„Na rozdíl od filmového vraha Charváta měl Somora rodinu a byl jedenáct let žena-

**Výkop,
do kterého
vrah
umístil
Janino tělo**

tý. Souhlasí pachatelovo relativně dlouhé hledání kam oběti schovat. Ve filmu si Charvát dělá alibi, Somora to ani nepotřeboval. V podniku, kde pracoval, byl takový nepořádek, že příkazy k jízdě se vyplňovaly bílko. Podařilo se nám Somoru zadržet ve chvíli, kdy smýval vodou krev v kabině řidiče a chystal se ji přestříkat novou barvou. Žádná dramatická honička podobná té ve filmu se ovšem nekonala. Somora šel s námi jako beránek, dobře věděl, že spadla klec.“

Ve filmu je Charvát zastřelen snajprem ministerstva vnitra jako únosce malého chlapce, během pokusu překročit západní hranici. Skutečný pachatel, Milan Somora, skončil 9. února 1979 na popravišti bratislavské věznice.

Hrozba pomníčků

Zločiny na stopařkách patří čas od času k případům, které vstoupily do historie české kriminalistiky.

**Domek bývalé
centrály
a pomníček,
který nechali
zbudovat
nešťastní
rodiče oběti**

„Kdepak, toho vraha už policajti nikdy nechytanou,“ říkali lidé o případu 18leté studentky Vlastimily V., jejíž tělo nalezl řidič autobusu 4. listopadu 1978 v tzv. loketských serpentínách, na Šibeničním vrchu.

Neznámý pachatel dívku ubodal, příčinou smrti byla rána přímo do srdečního svalu. Upravené šaty oběti a prádlo oběti nenapovídaly sexuálnímu motivu, nepodařilo se zjistit ani stopy spermatu. Poblíž místa nálezu těla ležela čepel nože. Pátrání bylo rozsáhlé, leč neúspěšné, a tak v květnu 1980 vyšetřovatel stíhání neznámého pachatele přerušil.

Jenomže na pomníček začala vypadat též vražda v nepříteli vzdáleném Horním Slavkově z 3. dubna 1982. V časných ranních hodinách vnikl totiž neznámý násilník do bytu 52leté Markéty R. a usmrtil ji ranou bodnořezným nástrojem do srdeční krajiny. Při útěku z bytu se nečekaně potkal s dcerou zavražděné a také proti ní bez váhání zaútočil. Tuto ženu však „jenom“ zranil na pravém rameni.

Děravá maska

Prověřovacím sítím prošel i jistý Jaroslav L. (nar. 1955), který si jako voják odseděl nepodmíněně dva roky za napadení 56leté ženy, kterou povalil na zem, strhal z ní šaty a rukou ji bolestivě poranil na přirození. Panu L. poskytla alibi jeho manželka. To sice nepředstavovalo nic skálopevného, nicméně kriminalisté nedisponovali jediným poznatkem, jak toto svědectví rozbít.

18. dubna 1984 procházel v pravé poledne hornoslavkovským sídlištem opilý člověk s deviantními sklony. Na jednom z balkonů spatřil mladou ženu. Věšela prádlo a když se ohnula ke koši, muž uviděl její stehna i kalhotky. Okamžitě dostal chuť s ní souložit. Odskočil si do garáže pro nůž a pro punčochové kalhoty, které si před ženiným bytem natáhl na obličej jako masku. Pak zazvonil.

„Byl jsem rozhodnut, že když nebude povolná, že ji bodnu. Zakrátko skutečně ucítila paní Věra nůž v krajině ledvin, zatím jen přes látku domácích šatů. „Hned mě zaveď k sobě do ložnice! A koukej držet hubu!“ Jenomže postrašená žena přece jen vykřikla. Z vedlejší kuchyně se objevil na scéně manžel, maskovaného násilníka si klidně prohlédl a řekl: „Co blbneš, Jardo?“ Poznání bylo vzájemné, taky pan L. si uvědomil, že stojí před známým, se kterým kdysi pracovali v jednom podniku!

„Nadávala mi, že jsem sprosták!“

Násilníkův útěk z místa činu byl jen předehrou jeho dopadení. Orgánům Veřejné bezpečnosti v tom rádi napomohli rozliční občané... Jaroslav L. postupně doznal obě vraždy. Do bytu paní R. prý vstoupil omylem, myslel prý, že je doma, a když na něho najednou začal křičet ženský hlas, vyndal nůž a bodl směrem proti postavě. Při útěku údajně zakopl a zranil další ženu, se kterou se na chodbě srazil.

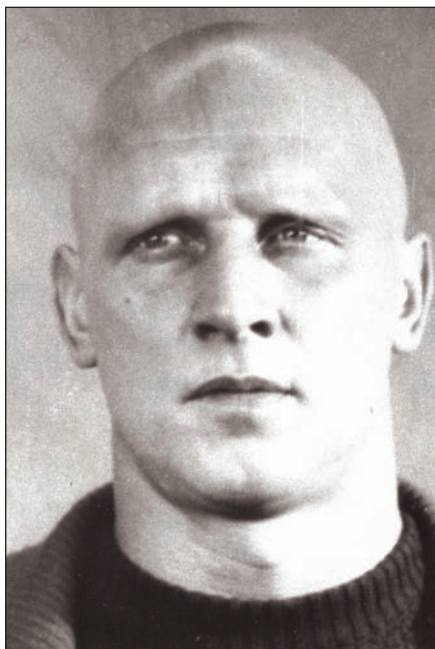
Ke smrti studentky V. došlo v autě. L. si na ni začal dovolovat doteky. „Srazila mi ruku, nadávala mi, že jsem sprosták...“

Dostal jsem vztek jako ještě nikdy. Z přihrádky pod palubní deskou jsem vytáhl nůž a bez rozmýšlení ji bodl přímo do prsou.“ Dívka prý ještě dokázala z auta vystoupit. L. pak zjistil, že v autě mu zůstala jen střenka nože. Jednalo se o podomácku vyrobenou dýku, kterou mu kdysi daroval jeden z příbuzných.

Nalezená čepel z místa činu pak posloužila jako jeden z důkazů. L. se logicky snažil vypovídat co nejlépe ve svůj prospěch, ale znalecké posudky ho označily jako heterosexuálně orientovaného devianta ve smyslu sadismu s fetišistickými rysy. L. totiž také kradl ze šňůr schnoucí dámské spodní prádlo, nosil si je do garáže a při pohledu na ně onanoval. Za dvě vraždy byl L. odsouzen k 25 letům kriminálu.

Mávnout vstříc své smrti

Nebezpečnou iluzi stopařek, že pokud cestují ve dvou, nemůže jim hrozit od osamělého řidiče nebezpečí, lze nabourat dalším případem. 4. října 1985, krátce před 21. hodinou, stopovaly v Dubí 19letá Kristýna D.

Dvojnásobný vrah Miloš Krupička

a stejně stará Jana N. Namířeno měly na oblíbenou diskotéku na Cínovci. Jednalo se mimochodem o trasu necelých dvou kilometrů, zhruba tedy jen půlhodinovou procházku. Přesto dívky zvolily autostop – a vlastně mávly vstříc své pomalé a kruté smrti.

Ta přijela v podobě 34letého, už sedmkrát trestaného Miloše Krupičky: „Když jsem ty ženy uviděl, měl jsem takový divný a svíravý pocit kolem žaludku. Báł jsem se toho, co se může stát, ale taky jsem měl na ně chuť. Chuť byla silnější, nedokázal jsem si říct ne, bez ohledu na následky. Strach přišel až potom.“ Potom rovná se relativně zdoluhavé dvojnásobné vraždě, kterou si Krupička jako pravý sadista užil.

Pokud by si někdo kladl otázku, jak je možné, že se DVĚ dívky nechají prakticky bez boje znásilnit a usmrtit JEDNÍM pachatelem, lze posloužit další Krupičkovou výpovědí, svědčící o tom, jak nakažlivý a svazující dokáže být strach: „Když jsem odbočil a zastavil, začaly křičet. Nic kon-

Soud: To je vrah

RAHA - „Já ji nezabil sem odsouzen, protože o chtěla veřejnost!“ vykřikl recidivista Pavel Záruba (25). Právě jeho čera Vrchní soud v Praze poslal za mříže na dvacet let za vraždu studentky Jany Štěpánkové († 16) ze Strakonice. Proti Zárubovi svědčily sice jen nepřímé důkazy, ale pro soud byly dostačující. Dívka byla ubita na opuštěném místě mezi Pískem a Strakonice. „Je to nesmysl! Odsoudili nevinného člověka,“ vykřikl po rozsudku před soudní síní bratr odsouzenec Jiří Záruba. Zdrčená matka oběti jen tiše řekla: „Zabil nám naši Janičku...“

Vlastimil Staňa

Jednání soudu sledovali zdrčení rodiče zavražděné dívky, ale i početné příbu-

Kauza Záruba se těšila velké pozornosti tisku

krétního, jenom vykřikly. Já jsem chytíl rukama každou za vlasy a řekl jsem jen *Buďte zticha!* Okamžitě zmlkly, už jenom prosily, že udělají všechno, ať je pustím.“

Krupička během noci dívky opakovaně znásilňoval, pak je svázal, zalepil jim oči a ústa leukoplasty a posléze své stále pasivní oběti vyvedl, jednu po druhé, z automobilu. Venku je pak, údajně ze strachu před prozrazením, uškrtil. Po svém zadržení 7. října a pod tíhou důkazů (mj. se v jeho domě našly pod hromadou uhlí kabelky obětí s jejich doklady) se k dvojnásobné vraždě doznal. Rozsudek trestu smrti byl vykonán 17. prosince 1987.

Tělo ve výkopu

Lesy za obcí Vítkov na Strakonicku patřily před lety armádě. Vojáci tu měli svou ústřednu, cihlový domek, na kterém už notně zahlodal zub času. V poslední době sem jezdili různí nenechavci, jejichž snahou bylo vykopat ze země co nejvíce kabelů a prodat je ve sběrně. Právě nedaleko bývalé ústředny existoval jeden takový uměle vyhloubený příkop.

Devátého června 2002 projížděl vítkovským lesem jistý rekreat z Prahy. „Všiml jsem si, že na výkopu leží navršené haraburdí. Bylo mi to trochu divné, tak jsem nazdvihl plech a uviděl nahé lidské nohy až po kolena!“ Policejní ohledání místa činu bylo smutnou tečkou za pohřešovaním 16leté Jany ze Strakonice. Naposledy ji viděli spolužáci z Obchodní akademie v Přísku, když 16. května obědvala ve školní jídelně. Několik svědků ji později vidělo v Burketově ulici, nedaleko zmíněné jídelny, nastupovat do blíže neurčeného automobilu tmavé barvy.

Soudní pitva těla, jehož jedinou součástí oděvu byla podprsenka, určila jako příčinu smrti bodné poranění srdce. Pachatel zasažil oběti několik ran tupým předmětem do hlavy. Poslední chatrná naděje Janiných rodičů pohana ve chvíli, kdy uviděli náušnice a šperky, sejmuté z mrtvolky: „Ano, ty věci patřily naší Janě.“ Mladá kráska, která úspěšně vstoupila do výběrových kol soutěže Miss a měla za sebou první krůčky

v modelingu, mohla být prohlášena úředně za mrtvou.

Beruška pro štěstí

Důležitou roli ve vypátrání pachatele vraždy sehrál Janin mobil. 16. května 2002 v 15.25 hod. na něj volal dívčin znepokojený otec. Bylo slyšet vyzvánění, ale nikdo se neohlásil. Od 15.30 byl už přístroj nedostupný. Kriminalisté časem zjistili, že Janiným mobilem, s nalepenou beruškou pro štěstí, ovšem s již nově instalovanou SIM kartou, disponuje osoba, která ho měla koupit 17. května od jistého Pavla Záruby.

Jednalo se o jméno policejné známé, za surové znásilnění z července 2001 byl Záruba nepravomocně odsouzen na tři a půl roku nepodmíněně, ale soudce v návalu pseudo-humanismu ho až do odvolacího verdiktu nechal na svobodě. Co víc, Záruba patřil k hledačům kabelů a místo nálezu Janina těla velmi dobře znal. Podezřelý muž záhy pochopil, proč se o něho policie znovu zajímá. Krkolomně vysvětloval, jak mobil našla jeho matka v nějakém píseckém bufetu, stejně krkolomně popisoval – ve snaze o alibi – kde a co dělal osudného dne.

Vyprávěl, jak kdesi u Štětkně prorazil vanu u auta, jak mu z motoru tekla olej, jenomže expertiza prokázala vysokou, spíš individuální než druhovou shodu skvrn od oleje na cestě v lese, stejně jako shodu zemin z místa nálezu se zeminou z pozdějšího stěru ze spodku Zárubova auta. Mužovo časové alibi skončilo nakonec v troskách. Výmluvně byly znalecké posudky, když experti diagnostikovali jeho patologickou sexuální agresivitu.

Zmíněná deviace činí ze Záruby vysoce nebezpečnou osobnost, základním předpokladem resocializace je absolvování ochranné ústavní léčby. Pravomocný rozsudek zazněl počátkem srpna 2003. I když se Záruba zapřísahal svou nevinou, na základě uzavřeného kruhu nepřímých důkazů byl odsouzen ke 20 letům vězení.

Viktorín ŠULC
Foto Dušan HRAZDÍRA (3)
a archiv autora

DEN U JEZERA

*Na výletní lodi
vypukl prudký
požár...*

Ke svému velitelem kapitánem Pavlem Slámou přijeli příslušníci ústecké policejní zásahové jednotky a z Ústí nad Labem připravili i policisté z tamějšího poříčnického oddělení v čele s vedoucím podporučíkem Dušanem Güttnerem – a ovšem i se svými neodmyslitelnými pomocníky, čluny.

Cvičení začalo fingovanou dopravní nehodou, na níž předvedli svou dovednost hasiči. Pneumatickými nůžkami vystříhali z havarovaného auta jeho posádku, které okamžitě poskytli první pomoc členové Českého červeného kříže a po základním ošetření ji odvezli sanitkou do nemocnice.

Poté dostali příležitost potápěči z Liberce, kteří našli pod hladinou šlapací kolo a poté, co policisté nález patřičně zadokumentovali, velociped zdárně vylovili.

Jenže to už v nedalekém místě hotelu „začalo hořet“ a po natažení speciálních lan za pomoci záchrannářů přišlo na řadu slaňování hotelových hostů a personálu.

Na nedaleké louce pak ještě psovodi záchrannářských psů předvedli – za sponzátního zájmu zejména malých diváků –

Poslední srpnovou sobotu, předposledního dne právě dokonávajících prázdnin, se počasí opravdu vyvedlo. Jako by chtěl svatý Petr ukonejšit školáky, že už jim k nástupu do školních lavic zbývají opravdu jen hodiny! Od rána se smálo z oblohy slunce a tak byl hlavní organizátor ukázkového cvičení složek Integrovaného záchranného systému, ředitel Úřadu OS Českého červeného kříže Liberec Karel Studený, nadmíru spokojen. Tedy, s počasím určitě. Naopak ho hned na úvod pěkně vytočil jeden z neukázněných zvědavých diváků, jenž suverénně zaparkoval svůj vůz přímo na místě předpokládané ukázky Hasičského záchranného sboru...

Jednotky Integrovaného záchranného systému se sjely do Píšťan u Litoměřic zblízka i zdaleka. Sboru dobrovolných

*Chelsea, fenka
labradora,
vyštěkává
zahrabaného
člověka*

hasičů z Chrastavy u Liberce a jejich kolegům z Čestína u Kutné Hory zdárně sekundovali „profíci“ z Litoměřic. Záchranný tým Českého červeného kříže z Liberce doplnili ještě liberečtí vodní záchranníci a potápěči, a také psovodi se záchrannářskými psy z Bohuslavic. A samozřejmě jim sekundovali nepostradatelní policisté, bez kterých, jak Karel Studený říká, se žádné podobné cvičení neobejde a se kterými je radost spolupracovat.

Z hořícího hotelu se slaňovalo až na palubu záchranné lodi

jak jejich čtvernozí kámoši dovedou najít a vyštěkat zahrabaného člověka. Podstatně víc ale dalo všem zabrat nalezení a vylovení předem tajně potopeného auta. Policejní potápěči si v hloubce, kde nebylo vidět na krok, přišli docela na své, ale nakonec triumfovali.

A to už se většina diváků těšila na závěrečnou show. Na zakotvené výletní lodi totiž znenadání vypukl požár a parta asi 15 lidí na palubě přesvědčivě ztělesnila ohněm ohrožené trosečníky. Policisté jim pohotově pomáhali jak z lodě samé, tak z jezero, kam někteří „z obavy před plameny“ naskákali.

A pak byl konec a všichni se spokojeně rozcházeli a rozjížděli k domovům. Aktéři cvičení IZS s dobrým pocitem, že lidem mohli předvést, co dovedou, a diváci s vědomím příjemně stráveného dne – a s vírou, že Integrovaný záchranný systém tvoří lidé, na něž se dá ve chvílích nebezpečí spoléhat...

Text a foto Václav ŠEBEK

Koncem srpna se v Domažlicích (ve školním policejním středisku) odehrálo prestižní Mistrovství ČR 2008 v policejním víceboji. Soutěže se tentokrát zúčastnilo přes čtyřicet uniformovaných sportovců (z toho devět žen).

Policejné sportovní všestrannost

V běhu se soupeřilo na „opičí dráze“ i v neznámém terénu (jako při „civilním“ orientačním běhání)

Na čas se plavalo s figurínou (50 kg), kterou si každý musel navíc ode dna vylovit

Rovněž střelba měla do obvyklé, „olympijské“, poklidné „mířenky“ dosti daleko

Ve dvoudenním klání, které ve speciálních disciplínách (plavání se záchranou tonoucího, překonání překážkové dráhy, střelba za ztížených podmínek, běh neznámým terénem podle mapy, ale i řešení testu k Zákonu o Policii ČR) dokonale prověřilo kvality účastníků, bylo nejúspěšnější (a po celý rok bude držitelem putovního poháru) smíšené družstvo policejní správy střeďočeského kraje ve složení:

por. Homer Hladík (byl 3. mezi muži do 30 let),
por. Josef Prchal (vyhrál kategorii mužů od 30 do 40 let),

nprap. Vladimír Hebeda (soutěžil mezi „seniory“)
a nprap. Lenka Trčková (absolutní vítězka mezi ženami).

V jednotlivcích vyhrál mezi nejmladšími prap. Antonín Jílek (ze západočeské správy) a naopak v kategorii nejstarších borců (nad 40 let) dominoval npor. Martin Břeň (východočeský reprezentant).

Střeďočeský tým letošních šampionů v policejním víceboji

/vš/
Foto Václav ŠEBEK